

စိန်မြေကပေါင်းများစွာ

မြေ

ACRES OF DIAMONDS

RUSSELL HERMAN CONWELL

စိန်မြေကပေါင်းများစွာ
ဖေမြင့်

ACRES OF DIAMONDS
RUSSELL HERMAN CONWELL

MYANMAR BOOKS

MYANMAR BOOKS PUBLISHING HOUSE

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်

၂၅၄/၉၉(၄)

မူကမ်းပုံခွင့်ပြုအမှတ်

၆၄၀/၉၉(၁၀)

မူကမ်းပုံသရုပ်ဖော်

ဘဏ္ဍာကြည်

မူကမ်းပုံကာလတံခွဲ

Prestige

စာတွင်းဖလှယ်

ဆေးစက်

ကွန်ပျူတာယာဉ်

ဗွတ်ပျံ

စာအုပ်နှစ်

ကိုပြန်

မူကမ်းပုံပုံနှိပ်ခွင့်

ဒေါ်ဌေး(၀၂၀၇၉)သုစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၂၈၊ ၄၆လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာတွင်းပုံနှိပ်သု

ဒေါ်မောင်လှ(၀၁၅၇၈)စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၇၁၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသု

ဦးမေမြင့်(၀၂၂၅၉)မေမြင့်စာပေ

၅၁၆၊ အမေရာလမ်း၊ နံ့သာကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၉၉ နိုဝင်ဘာလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

မာတိကာ

၁။ ရပ်ဆယ် ကွန်းဝဲလ်	၁
[စိန်မြေကေပေါင်းများစွာကို ဟောပြောသူ]	
- အကြိမ်ပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော် ဟောခဲ့သည့်တရား	၂
- စိန်မြေကေပေါင်းများစွာ	၄
- ကုတ်အကျိအိတ်ထဲက တက္ကသိုလ်	၅
- မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းသူ	၆
- အမြောက်တပ်စိုလ်	၈
- နှစ်ယောက်စာဘဝ	၁၀
- လက်ဆင်တန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း	၁၁
- ဓမ္မဆရာကွန်းဝဲလ်	၁၄
- ၅၇ ပြားနှင့် စခဲ့သည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း	၁၆
- တင်ပယ်လ် တက္ကသိုလ်	၁၈
- ဆေးရုံတည်ထောင်သူ	၂၀
- ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်	၂၁
- လူငယ်များအား ထောက်ပံ့ကူညီသူ	၂၂

၂ စိန်မြေကေပေါင်းများစွာ	၂၇
[ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ်၏ ဟောပြောချက်]	
- စိန်မြေနှင့် လွဲခဲ့သူ	၂၉
- ဂိုလ်ကွန်ဒါ စိန်တွင်း	၃၅
- ရွှေသိုက်	၃၉
- ရေနံမြေတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့သူ	၄၁
- ငွေတုံး ဖင်ခုထိုင်ကာ	၄၄
- ငွေသည် တန်ခိုးစွမ်းအား	၅၁
- ငွေမုန်းတီးရေးသမားများ	၅၃
- သူငွေကြီး ရော့(က)ပဲလား	၅၉
- သူငွေသား	၆၄
- အေ၊တီ၊စတီးဝပ် ရခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ	၆၉
- အက်စတာ ဦးထုပ်ရောင်းတဲ့နည်း	၇၃
- လုပ်အားနဲ့ အရင်း	၇၇
- တီထွင်သူများ	၈၁
- ကိုလံဘတ်(စ)	၈၅
- ရတနာသိုက်တွေ သွားကြပုံများ	၈၇
- ငါးပါရဂူ	၉၃
- ဈေးကွက်သိလိုလျှင် စားသုံးသူကို မေးပါ	၉၇
- ကျေးကျွန်နဲ့ သခင်	၁၀၂
- ဘယ်သူတွေကို ဂုဏ်ပြုကြမလဲ	၁၀၄
- မြို့တော်ဝန်	၁၁၀
- စစ်မြေပြင်မှာ	၁၁၄
- အကြီးမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်	၁၁၆

ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ်

(မိန့်ပြေကေပေါင်းများစွာကို ဟောပြောသူ)

ကမ္ဘာသမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကျော်တို့၏ ဂန္ထဝင်မြောက် မိန့်ခွန်းကြီးပေါင်း များစွာ
ရှိခဲ့ပါ၏။ ယင်းမိန့်ခွန်းများအားလုံးလိုပင် သူ့နည်း
သူ့ဟန်ဖြင့် တန်ဖိုးရှိကြပါ၏။ မှတ်သားလောက်စရာ
လည်း ဖြစ်ပါ၏။ အချို့မိန့်ခွန်းများဆိုလျှင် သူ့အချိန်
သူ့အခါက လူအများ၏ အတွေးအမြင် အယူအဆနှင့်
ခံစားချက်များကို လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားစေ
နိုင်ခဲ့သည့် အံ့ချီးဖွယ်ရာများအဖြစ် လေးစားဂုဏ်ပြုခြင်း
ခံခဲ့ရပါ၏။

သို့သော်ထိုထိုသော အံ့ချီးဖွယ်ရာမိန့်ခွန်းများထဲတွင်
မှ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် မိန့်ခွန်း သို့မဟုတ်
ဟောပြောချက်တစ်ရပ် ရှိသေးသည်။ ယင်းကား ယခု

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြမည့် အမေရိကန်ပြည်သား လူငယ်
မြင့်တင်ရေးသမားကြီး ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ် (Russell
Herman Conwell) ၏ 'စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာ'
(Acres of Diamonds) ဟောပြောချက် ဖြစ်သည်။

အကြိမ်ပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော် ဟောခဲ့သည့်တရား
ကွန်းဝဲလ်သည် ဤဟောပြောချက်ကို သက်ဆိုင်ရာ
ကာလ ဒေသ အသီးသီးနှင့် လျော်ညီစွာ အနည်းငယ်စီ
ပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီး အကြိမ်ပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော်မျှ ပြော
ကြားခဲ့၏။ ဟောပြောသည့် သက်တမ်းကာလမှာ နှစ်
ပေါင်း ၅၀ ကျော်မျှ ရှိခဲ့၍ သူ့စကားကို နားထောင်ခဲ့ဖူး
သူများမှာမူ သန်းချီ၍ပင် ရှိခဲ့သည်။

နားထောင်မည့် ပရိသတ်သာရှိပါက သူက နေရာ
ဌာနမရွေး ဟောပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ မြို့ကြီးပြကြီး
များရှိလူပြည့်ကျပ် ညပ်သိပ်နေသည့် ဧရာမ ခန်းမကြီး
တွေမှာလည်း ဟောသည်။ တောကျေးလက်ခရီးလမ်း
ဆုံ အိမ်ခြေစုစုက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းငယ်လေးများမှာ
လည်း ဟောသည်။ အခကြေးငွေ ဆိုတာကလည်း အ
မျိုးမျိုး။ ကြက်သားဟင်းထမင်းတစ်နပ်နှင့် ပြီးတာလည်း
ရှိသည်။ တစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ဒေါ်လာ ရှစ်ထောင် ကိုးထောင်
ရတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ဟောပြောပွဲက ရသည့် ဝင်ငွေ

များအားလုံးကို သိုသိုသိပ်သိပ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းသာ
လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကွန်းဝဲလ်အဖို့ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ
ငါးသန်းမျှ ချမ်းသာစရာ အကြောင်းရှိသည်။

သို့သော် ကွန်းဝဲလ်ကား ဝင်လာသမျှ ဥစ္စာကို နောင်
နှေးခြင်း ကင်းစွာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲပစ်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်ချေသည်။

သူသည် ငွေကြေးကို မက်မောသူ မဟုတ်။ ဓနဥစ္စာ
ကို ကုပ်တွယ်ထားတတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ပြင် သူ့၌ ငွေ
ကြေးကို လိုချင်လျှင် လိုချင်သလောက် ရှာနိုင်သော စွမ်း
အား ရှိ၏။ ထိုသို့ စွမ်းအားရှိကြောင်းလည်း သူ့ဘာသာ
သိရှိယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် လတ်တလော အိတ်ထဲ
တွင် တစ်ပြားမျှ မရှိသော်လည်း သူ မဆင်းရဲ။ သူ လုပ်
ချင်သည့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာအလုပ်များတွင် ရက်ရော
ဖောသိစွာ သုံးစွဲရန် ငွေကြေးလည်း အမြဲရအောင် သူ
ရှာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အား အိတ်ထဲမှာ ငွေကြေး
မကပ်သည့် သန်းကြွယ်သူဌေးဟု ခေါ်လေ့ရှိကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

စိန်မြေကေပေါင်းများစွာ

သူ၏ ကျော်ကြားလှသည့် ‘စိန်မြေ ကေပေါင်းများစွာ’
ဟောပြောချက်တွင် ကွန်းဝဲလ်သည် ပုံပြင်ဆန်ဆန် ဖြစ်
ရပ်မှန်များနှင့် တန်ဆာဆင်ကာ ဤလောကကြီးကား
‘အခွင့်အရေးတည်းဟူသော စိန်ပွင့်တွေ ဖြန့်ကျက်ပြည့်
နှက်လျက်ရှိသည့် လောကကြီး’ ဖြစ်ကြောင်း ဟောပြော
လေ့ ရှိခဲ့သည်။

အခွင့်အရေးဟူသည် ‘ယခု ဤနေရာမှာပင် ရှိနေ
သည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် မဟုတ်။ သင့်
အိမ်ခြံထဲမှာပင် ရှိသည်။ သင့်ရှေ့နား၊ သင့်ခြေထောက်
နားမှာပင် မထင်မှတ်စရာ အသွင်အပြင်မျိုးနှင့် ရှိနေ
သည်။ ဒါကို တွေ့သိကောက်ယူကာ ပွတ်သပ် သုတ်
သင်ပေးလိုက်ပါက အခွင့်အရေးစိန်ရိုင်းသည် အောင်
မြင်မှု စိန်ပွင့်များအဖြစ် တလက်လက် ထွက်ပေါ်လာ
လိမ့်မည်။ သို့သော် နမော်နမဲ့နေသူ လူအများစုတို့ကား
ဟိုအဝေးဆီမှာ ရှိနေမည်ထင်ရသည့် အခွင့်ထူးများ၊ ကံ
ကြမ္မာကောင်းများနောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်ရင်း
စိန်ရိုင်းတုံးများကို ဘေးသို့ လွင့်စဉ်သွားအောင် ကန်
ကျောက်ပစ်ခဲ့မိတတ်ကြသည်။ စင်စစ် ကံကြမ္မာကောင်း
ဟူသည် ရည်မှန်းချက်၊ စိတ်ဓာတ်၊ သင်ယူလေ့ကျက်မှု၊
ဝီရိယရှိမှုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရုပ်ဖျက်ပုန်းကွယ်နေသည့်

အခွင့်အရေးမျိုးစေ့များကို အမိအရဖမ်းယူတတ်သော
ဉာဏ်အမြော်အမြင်တို့ ပေါင်းစပ်လိုက်ခြင်း၏ အကျိုး
ရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့် သူယူဆယုံကြည်ကာ
သည်အယူအဆကို သာဓကဆောင်နိုင်ရန်အတွက် သူ
တွေ့ကြုံသိကျွမ်းခဲ့သည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့ထဲမှ သင်
ခန်းစာယူစရာ အဖြစ်အပျက်များစွာကို သူထည့်သွင်း
အသုံးပြုခဲ့သည်။

စင်စစ် တကယ်တမ်းပြောမည်ဆိုက သူကိုယ်တိုင်
၏ ဘဝသည်ပင် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတုယူဖွယ်
ကောင်းသည့် ဘဝ၊ သူ တင်ပြသည့်အယူအဆကို အ
ကောင်းဆုံး သာဓကဆောင်နိုင်သည့်ဘဝ ဖြစ်ချေသည်။

ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက တက္ကသိုလ်

ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ်ကား ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် မိမိ ပတ်
ဝန်းကျင်လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိသည့် အခွင့်အရေးမှန်သမျှ
ကို ဘဝတိုးတက်မှုအတွက် မိမိရရ အသုံးချခဲ့သူ တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

၁၈၄၃ ခုနှစ်မှာ သူ့ကိုမွေးသည်။ မက်ဆာချူးဆက်
က သူ့ဖခင်၏ လယ်ယာမြေမှာ သူ ကြီးပြင်းရသည်။
လယ်ယာမြေက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ ဗရပွနှင့်
ထွန်၍ ယက်၍ မကောင်းသည့်မြေမျိုး။ မနက်လေးနာရီ

အိပ်ရာမှ ထကာ လူကြီးတစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်ရသည်။ အနီးအနားမှာ ဆရာဆရာမပြည့်စုံသည့် စာသင်ကျောင်းမျိုးလည်း မရှိ။

သို့သော် သူစာဖတ်တတ်ခဲ့သည်။ တတ်ရုံသာမက အလွန်လည်း စာဖတ်ဝါသနာပါခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းထဲမှာ စာဖတ်သည်။ စားကျက်မြက်ခင်းမှာ ဖတ်သည်။ စပါးကျိမှာ ဖတ်သည်။ အလုပ်နည်းနည်းအားသည်နှင့် စာတစ်အုပ် ကောက်ကိုင်တတ်သော အလေ့အထကို နောင်တစ်သက်လုံးလည်း သူမဖျောက်ခဲ့။ သည်အလေ့အထ၏ တန်ဖိုးကို လူငယ်လူရွယ်များအား သူ အမြဲဟောကြားလေ့ရှိခဲ့သည်။

‘ဒီမှာ၊ မင်းကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ တက္ကသိုလ်တစ်ခု ထည့်သယ်သွားလို့ရတယ်ဆိုတာ အမြဲသတိရ’

ဒါက သူ့လက်သုံးသြဝါဒစကား။

မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းသူ

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ စာဖတ်ဝါသနာကြီးခဲ့သလို မှတ်ဉာဏ်ထက်သန်ရေးကိုလည်း သူ အလေးထားခဲ့သည်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင် တမင်ဂရုစိုက်လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ နောက်ပိုင်း၌ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့ဦးနှောက်က မှတ်သားမှုစွမ်းရည်ထက်မြက်လာခဲ့သည်။

စာတစ်မျက်နှာကို အာရုံစိုက်မှတ်သားထားပြီးလျှင် နောင် အချိန်အတော်ကြာပြီးသည့်တိုင် ၎င်းစာရွက်ကို လက်ထဲ ကိုင်ပြီး ကြည့်လျက် ဖတ်နေဘိသည့်အလား တစ်လုံး တစ်ပါဒ် မလွဲအောင် အလွတ်ပြန်ရွတ်ပြနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ သည်။

ဘယ်အခြေအနေ ဘယ်အချိန်အခါ မျိုးကိုမျှ သူ အချည်းနှီးအလဟဿမထား။ တစ်ခုခု အကျိုးရှိအောင် အသုံးချသည်။ ပြည်ထောင်စုတပ်မတော်ထဲမှာ အမှု ထမ်းစဉ်ကာလ၌ အချိန်အားရတိုင်း ဘလက်စတုန်း၏ ဥပဒေကျမ်းကြီးကို ကောက်လှန်ဖတ်ရာ နောက်၌ တစ် အုပ်လုံးပင် အလွတ်ရသွားခဲ့သည်။ (ဆာဝီလျံဘလက် စတုန်း၏ အင်္ဂလိပ်ဥပဒေအဖွင့်ကျမ်းမှာ ကွန်းဝဲလ်တို့ ခေတ် အမေရိကန်များအတွက် အလွန်အရေးပါသည့် လက်စွဲကျမ်းကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။) နောက်နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာကာလ ဘော်စတွန်မြို့တွင် ရှေ့နေတစ်ဦး အဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိစဉ်မှာလည်း သူ့ရုံးခန်းများသို့ အသွားအပြန် ရထားစီးရသည့် အချိန်များအတွင်း နိုင်ငံ ခြားဘာသာသင် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာရာ ဘာ သာစကားငါးမျိုးပင် သူ တတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြား ချိန်၌ သူက သူ့ကိုယ်သူ အတော်နိုင်နေပြီ။ ကိုယ်ရည်

မှန်းသည့် အလုပ်တစ်ခု ထမြောက်အောင်မြင်အောင်
ကိုယ့်ပုံစံ ကိုယ့်စည်းကမ်းနှင့် စနစ်တကျ အလုပ်လုပ်
တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်မှာ သူသင်တန်းနှစ်ခု တစ်ပြိုင်
တည်း တက်သည်။ အထွေထွေဝိဇ္ဇာသင်တန်းနှင့် ဥပဒေ
ပညာသင်တန်း။ တစ်ဖက်ကလည်း ကျောင်းစရိတ်နှင့်
စားစရိတ်အတွက် မြို့ထဲက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အချိန်ပိုင်း
အလုပ်လုပ်သည်။

အမြောက်တပ်ဖိုလ်

သည်အတွင်း ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသည့်အခါ
သူက သူ့ဇာတိနယ်သား လူငယ်များကို စည်းရုံးကာ
မက်ဆာချူးဆက် တောင်ပေါ်သားတပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်း
ဦးဆောင်သည်။ ထို့နောက် တောင်ပိုင်းစစ်မြေပြင်မှ
တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာကာ အမြောက်တပ်ခွဲတစ်ခွဲ
ဖွဲ့စည်းပြန်သည်။

ကွန်းဝဲလ်က လူကောင်ထွားထွား ရုပ်ရည်လည်း
သန့်ပြန့်သားနားသူဖြစ်ရာ သူ့အား အသွင်အပြင် မြင်
ရုံနှင့် လေးစားယုံကြည်သူတွေ အတော်များလှသည်။
ပြည်ထောင်စုအစိုးရတပ်ဖွဲ့တွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်နှင့် ရှိ
စဉ် သူ့ကို ရဲဘော်တွေ အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ သူ၏

ဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ပေးရသည့်အော်ဒလီရဲဘော်
ဂျွန်ရင်းဆိုလျှင် သူ့ကိုကိုးကွယ်မတတ် ကြည်ညိုလေး
စားသည်။

တစ်ခါ၌ နယူးဘန်းမြို့အနီးတစ်နေရာတွင် သူတို့
တပ်ဖွဲ့စခန်းချနေစဉ် ရန်သူကွန်ဖီဒရိတ်တပ်များ လျှပ်
တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ ကွန်းဝဲလ်တို့လူစု
လက်လွှတ် ထွက်ပြေးကြရသည်။ မြစ်တစ်စင်းကို
ကသောကမျောဖြတ်သန်းပြီးနောက် မြစ်ကူးတံတားကို
အလျင်အမြန် မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြရာ ကွန်းဝဲလ်၏ အော်
ဒလီဂျွန်ရင်းမှာ တစ်ဖက်ကမ်း၌ ကျန်ရစ်နေလေသည်။
စင်စစ်ဂျွန်ရင်းမှာ သည်ဘက်ကမ်းရောက်ပြီးခါမှ သူ့
ကပ္ပတိန်ကွန်းဝဲလ်၏ ဓား တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျန်ရစ်
သည်ဟူ၍ ပြန်ပြေးယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်၏ ဓား
လွယ်ကိုကိုင်ကာ တစ်ဖက်ကမ်းထိပ်တွင် ဂျွန်ရင်းပြန်
ပေါ်လာသည့်အခါ တံတားက မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေ
ချေပြီ။ နောက်မှ ရန်သူကလည်း နီးကပ်နေပြီဖြစ်ရာ
အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သဖြင့် မီးတွေကြားကပင်
ဂျွန်ရင်းဖြတ်ပြေးလာသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေ မီးစွဲ
လောင်သည်။ ထိုနောက် ကျိုးကျသွားသောတံတားနှင့်
အတူ ရေထဲ ရောက်သွားသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းဆယ်ကြ
သည်။ သူသတိပြန်လည်လာပြီး သူ့ကပ္ပတိန်၏ ဓား

ကို လိုက်ရှာသည်။ အနီးမှာ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည့် အခါ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး ဓားကို ဖက်ထားသည်။ ထိုနောက် ခဏမှာပင် သူ သေဆုံးသွားလေသည်။

နှစ်ယောက်စာဘဝ

ဂျွန်ရင်း သေဆုံးရခြင်းအတွက် ကွန်းဝဲလ် များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားမိခဲ့သည်။ သူ့ကို လေးစားကြည်ညိုလွန်းသည့်အတွက် ဂျွန်ရင်း အသက်ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဂျွန်ရင်း၏ အလောင်းဘေးတွင် ရပ်ကာ သူ့အလေးအနက် သစ္စာပြုလိုက်သည်။ ဂျွန်ရင်း၏ စိတ်စေတနာကို လေးစားတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် နောင် တစ်သက်တာပတ်လုံး မိမိဘဝအတွက်သာမက ဂျွန်ရင်း၏ ဘဝအတွက်ပါ သက်ရှင်နေထိုင်သွားမည်ဟူသော သစ္စာပြုချက်။

ထိုအချိန်မှစ၍ နောက်နှစ်ပေါင်း ၆၀ တိုင်တိုင် ကွန်းဝဲလ်သည် သူ့ဘဝကို တကယ်ပင် လူနှစ်ယောက်စာဘဝအဖြစ် နေထိုင်သွားခဲ့သည်။ နေ့စဉ် သူ့အတွက် အလုပ်ချိန် ရှစ်နာရီ၊ ဂျွန်ရင်းအတွက် အလုပ်ချိန် ရှစ်နာရီဖြစ်အောင် သူ လုပ်သည်။ တာဝန်ကြီးလေးလှသည့် သူ၏ သစ္စာစကားကို အစဉ်အမှတ်ရစေမိသောငှာ ဂျွန်ရင်း

အသက်ပေး ရယူခဲ့သည့် သူ့စားလွယ်ကို သူ့အိပ်ရာ
ခေါင်းရင်းမှာ အမြဲချိတ်ထားသည်။

စစ်ကြီးအပြီး စစ်ပွဲကာလက ရရှိခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်
ချက်များကို ကုစားပြီးသည့်အခါ ကွန်းဝဲလ်လုပ်ငန်းတွေ
တရကြမ်းစတင်သည်။

ဘော်စတွန်တွင် ရှေ့နေရုံးခန်း နှစ်ခန်း တစ်ပြိုင်နက်
ဖွင့်သည်။ ဟောပြောပို့ချမှုတွေ ပြုလုပ်သည်။ ဘော်စတွန်
လူငယ်များ ကွန်ဂရက်ကို တည်ထောင်သည်။ သတင်း
စာများတွင် ရေးသည်။ ဂျာနယ်တစ်စောင် ကိုယ်တိုင်
ထုတ်ဝေသည်။ နိုင်ငံရေး စည်းရုံးလှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်
သည်။ မြေယာအရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားရေး
ထူထောင်သည်။ ဆင်းရဲသားများအတွက် ကုသိုလ်ဖြစ်
ရှေ့နေရုံးခန်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ်သည်။

သူ့အလုပ်တွေက သူ့ကြီးဝါးထားသည့်အတိုင်း
တကယ့် နှစ်ယောက်စာ။

လက်ဆင်တန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း

တစ်နေ့မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် သူ့ထံ ရောက်လာ
ကာ လက်ဆင်တန်မြို့ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးတစ်
ကျောင်းရောင်းချနိုင်ရေးအတွက် ဥပဒေရေးရာများ ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။ လက်ဆင်တန်

မြို့ဆိုသည်က ကင်တပ်ကီပြည်နယ်ထဲမှာရှိသည်။ ဘော်စတွန်နှင့် အတော်ဝေးသည်။ သို့သော် ထိုဘုရားကျောင်းမှ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်သူလူစုအတွက် ကရုဏာသက်မိသဖြင့် သူလက်ဆင်တန်အထိ သွားဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်လူစုက စိတ်ဓာတ်ကျနေကြသည်။ သူတို့ တစ်သက်လုံး ဝတ်ပြုလာခဲ့ကြသည့် ဘုရားကျောင်းကလေး။ ယခုတော့ အတော်ပင် ပြိုပျက်နေပြီ။ အသစ်ဆောက်ဖို့လည်း သူတို့မတတ်နိုင်။ အဲဒီတော့ သည်ဟာလေး ရောင်းပစ်ရုံမှအပ အခြားနည်းလမ်းမရှိဟု သူတို့မြင်ကြသည်။ ရောင်းပစ်ပြီး အဲသည်ပိုက်ဆံနှင့် ဘာလုပ်မည်လဲ။ ဘာမျှ ရေရေရာရာ လုပ်နိုင်စရာ အကြောင်းလည်း မမြင်။

‘ဘာလို့ ရောင်းမလဲဗျာ၊ အသစ်ဆောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြစမ်းပါ’

ကွန်းဝဲလ်က တိုက်တွန်းသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ’ဟု သူတို့ ဆိုကြသည်။

‘ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် ပြန်ပြင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပါ ဝင်ကူမယ်’ ဆိုတော့ မငြင်းနိုင်ကြ။ စုပေါင်းလုပ်အားဖြင့် ပြင်ဆင်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရသည်။

သို့သော် ချိန်းထားသည့် နေ့တွင် ကွန်းဝဲလ် တစ်ယောက်သာ လက်သမားကိရိယာပစ္စည်းတွေ ငှားရမ်း

ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကျန်လူ
တွေ တစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာကြ။

ကွန်းဝဲလ် လက်မလျှော့။ ခနော်နီ ခနော်နဲ့ ဖြစ်နေ
သည့် အဝင်ဝ လှေကားမှ စတင်ကာ ထုရိုက်ပြင်ဆင်
ခြင်း ပြုလေသည်။ မြို့ခံ လူတစ်ယောက် ရှေ့မှ ဖြတ်
လျှောက်လာရင်း သူ လုပ်ကိုင်နေတာ မြင်တော့ မေး
သည်။

‘ကျောင်းအသစ် ပြန်ဆောက်နေတာဗျ’

သူက ဖြေသည်။

မြို့ခံလူက အတန်ကြာအောင် သူနှင့် စကားပြောဆို
ပြီးနောက် သဒ္ဓါပေါက်သွားကာ အဆောက်အအုံသစ်
အတွက် အလှူငွေ ဒေါ်လာ ၁၀၀ ထည့်ဝင်ပါမည်ဟု
ကတိပြုသွားသည်။

စိတ်ပျက်နေသူများအတွက်တော့ ငွေတစ်ရာနဲ့ ဘာ
လုပ်လောက်မလဲ ထင်ကြမည်။ ကွန်းဝဲလ် အဖို့တော့
သည်ငွေတစ်ရာသည် အဖိုးတန် ငွေတစ်ရာ။ တစ်ရာ
စထည့်သူ ရှိလျှင် နောက်ထပ် တစ်ဆယ်ထည့်မည့်သူ၊
တစ်ထောင်ထည့်မည့်သူတွေ သူ ဆက်လက်စည်းရုံးသွား
နိုင်မည်။

တကယ်လည်း သည်ငွေတစ်ရာက စလိုက်သည့်
ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရန်ပုံငွေက တစ်နေ့တခြား တိုးပွား

လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဟောင်းကို ပြင်မနေတော့ဘဲ ရသမျှ
 ငွေနှင့် ကျောင်းသစ် စတင်သည်။ ကျောင်းသစ်ဆောက်
 လုပ်နေဆဲကာလအတွင်း သည်ကျောင်းကို ကိုးကွယ်သူ
 လူစုဝတ်ပြုရန်အတွက် အခန်းများ ငှားရမ်းပေးထား
 ပြီး ကွန်းဝဲလ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဓမ္မဒေသနာများ ဟောကြား
 သည်။ နောက်တစ်နှစ်ခွဲမျှ ကြာသည့်အခါ၌ ဘုရားရှိခိုး
 ကျောင်းသစ်ကြီး တစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွား
 သည်။ သည်ကျောင်းတွင် ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မည့် အသင်း
 ဝင်များလည်း ယခင်ထက်များစွာ တိုးပွားလာခဲ့သည်။
 တရားအဟောကောင်းလှသည့် ရှေ့နေ ရပ်ဆယ် ကွန်း
 ဝဲလ်သည်လည်း သည်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ဓမ္မဆရာ
 အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

ဓမ္မဆရာ ကွန်းဝဲလ်

လက်ဆင်တန်တွင် ကျောင်းတစ်ကျောင်း အောင်အောင်
 မြင်မြင် ထူထောင်ပေးနိုင်ပြီးသည့်နောက်၌ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီး
 ယားရှိ ကြွေးထူနေသည့် ဘုရားကျောင်းငယ် တစ်ခုက
 သူ့အား အကူအညီတောင်းပြန်သည်။

ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယား ရောက်သွားတော့ ၎င်းကျောင်းက
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ စိတ်ပျက်နေကြသော်လည်း တကယ်
 လက်တွေ့တွင် သူတို့မှာ အခွင့်အလမ်း အလားအလာ

တွေ အများကြီး ရှိနေတာ သူ မြင်သွားသည်။ သူ့အား ကျောင်းဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့က ဓမ္မဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ အခကြေးငွေအဖြစ်တော့ ဒေါ်လာ ၈၀၀ နှုန်းသာယူပါဟု မေတ္တာရပ်ခံပြီး အကယ်၍ အသင်းသား ဦးရေ တက်လာပါက တစ်ဆတိုးလျှင် တစ်ဆ၊ နှစ်ဆတိုးလျှင် နှစ်ဆ ဦးရေတိုးသလောက်သူ့အတွက် တိုးမြှင့်ပေးသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုကြသည်။

သူတဝန်ယူပြီး ခြောက်ပတ်အတွင်းမှာပင် အသင်းသား နှစ်ဆတိုးခဲ့သည်။ သည်ကျောင်းမှာ ခြောက်နှစ်ကြာသည့်အခါ၌ ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့က သူ့အား ဒေါ်လာ ၁၀၀၀၀ အထိတိုးပေးလာရသည်။ သို့သော်သည့်ထက်တော့ သူတိုးမယူတော့။ 'ကဲ ခင်ဗျားတို့တော်ကြတော့၊ နောက်ထပ် တိုးမပေးနဲ့တော့' ဟု တားမြစ်ထားလိုက်သည်။

သူ အပြောကောင်းလွန်းသဖြင့် သည်ကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်သူတွေ အများကြီး တိုးတက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပင် ခန်းမကြီး ပြည့်ကျပ်ကာ နောက်ကျသူတွေအတွက် နေရာမရှိဖြစ်နေတတ်သည်။ တစ်နေ့မှာတော့ နေရာမရသဖြင့် ပြန်ရတော့မည့် မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို သူ့ခေါ်လာကာ တစ်နေရာရအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ကလေးငယ်က ဓမ္မ

ဆရာကြီးအား အထူးကျေးဇူးတင်ကာ သဒ္ဒါကြည်ညို
စိတ် ပေါက်လာပြီး သည်ခန်းမကြီးထက် ပို၍ ကျယ်ဝန်း
သော ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်
ရန် ငွေစုသည်။ သို့သော် သည်လိုစုဆောင်းပြီး များမကြာ
မီ မိန်းကလေးခမျာ ဖျားနာပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ဖခင်
ဖြစ်သူက သူမ၏ စုဆောင်းငွေကလေးကို ဆရာကွန်း
ဝဲလ်ထံ အပ်နှံသည်။

ကွယ်လွန်သူ မိန်းကလေး လှူဒါန်းသွားခဲ့သော ငွေ
ကြေးကား တစ်ဒေါ်လာ မပြည့်၊ ၅၇ ဆင့်မျှသာ ရှိချေ
သည်။

သို့သော် ကွန်းဝဲလ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ လက်
ဆင်တန်မှာတုန်းက ဒေါ်လာ ၁၀၀ ကို အမာခံပြုကာ
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်ထိ သူ စည်းရုံး
နိုင်ခဲ့သည်။ ဖိလဒဲလ်ဖီးယားမှာ ၅၇ ပြားနှင့် သည်ထက်
မက ဖြစ်ရမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ဩဇာ
အရှိန်အဝါကလည်း သည်မှာ အတော်ကြီးမားနေပြီ
မဟုတ်လား။

၅၇ ပြားနှင့် စခဲ့သည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း

မြို့လယ်ကောင် ဘရော့ဒ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မြေနေရာ
တစ်ခုကို သူ ရွေးချယ်ကာ ပိုင်ရှင်ထံသွား၍ စကားပြော

သည်။ ပိုင်ရှင်က ဒေါ်လာတစ်သောင်းတောင်းသည်။
ကွန်းဝဲလ်က 'ပေးမယ်ဗျာ၊ လောလောဆယ်တော့ စရန်
၅၇ ပြားယူထားပါ' ဟု ဆိုသည်။ ပိုင်ရှင်က သဘောတူ
သည်။ ကွန်းဝဲလ်လျှင် ဖြစ်မည်ဆိုတာ သူ ယုံကြည်
သည်။

ယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း သတ်မှတ်သည့်အချိန်
၌ တကယ်ပင် မြေဖိုး အကျေချေနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုနောက်
၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် ထိုမြေပေါ်၌ သူ့ခေတ် သူ့အခါက
အကြီးမားဆုံးသော တရားဟောခန်းမကြီးတစ်ခု ပါဝင်
သည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဧရာမ လုပ်ငန်းကြီးများကို ကွန်းဝဲလ် ထူထောင် အ
ကောင်အထည်ဖော်ပုံမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် ပြုစုပျိုးထောင်
ပုံနှင့် အလွန်တူ၏။ ရှေးဦးစွာ မျိုးစေ့တစ်စေ့ကို ရှာသည်။
ထိုနောက် ၎င်းကို အသက်ဓာတ်အား ပေးနိုင်မည့် မြေ
ဩဇာကို ရှာသည်။ ထိုနောက် ၎င်းကြီးထွားရှင်သန်ရေး
အတွက် လိုအပ်သမျှ လုပ်အားကို အပြည့်အဝပေးသည်။
လိုအပ်သော အကြောင်းအချက်တွေ ပြည့်စုံသည့်အခါ
ပမာမပြုလောက်ဖွယ် မျိုးစေ့ငယ်မှ ထွားကျိုင်းဝေဆာ
သော သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

တင်ပယ်လ်တက္ကသိုလ်

ပညာရေးကိစ္စမှာလည်း သည်အတိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးစွာ ပထမ စတင်လာသူက စာပုံနှိပ်သမား လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက ပညာအခြေခံချို့တဲ့သည်ကို ဖြည့်တင်းပြုပြင်လိုသည်။ သို့သော် စီးပွားရေးမပြည့်စုံ၊ မိခင်ကြီးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ထောက်ပံ့နေရသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်အခါ ကွန်းဝဲလ်က သည်လိုလူမျိုးတွေ နှင့် တွေ့သည့်အခါများတွင် သူ ပြောလေ့ရှိသည့် ထုံးစံအတိုင်း 'စာဖတ်ပါ၊ ခင်ဗျား ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကို ခရီးဆောင် စာကြည့်တိုက်အဖြစ် အသုံးပြုပါ' ဟူ၍ ဩဝါဒပေးသည်။ ထိုနောက် 'ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်စီ ညနေပိုင်း ကျွန်တော့်ဆီလာပါ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သင်နိုင်သလောက် သင်ပေးမယ်' ဟု ဆိုလိုက်သည်။

စသင်မည့် ပထမနေ့တွင် ပုံနှိပ်သမားက တစ်ယောက်တည်း မလာ။ သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်ပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယပတ်တွင်မူ သင်တန်းသား ဦးရေက လေးဆယ် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ပတ်ထက် တစ်ပတ် လူဦးရေ တက်လာသည်။ နေရာမလုံလောက်တော့သဖြင့် အိမ်တစ်ဆောင် ငှားရသည်။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကူညီသင်ပြပေးမည့် အခြားဆရာများကိုပါ ရှာရခေါ်ရသည်။

သည်လိုဖြင့် ပထမနှစ်အကုန်တွင် သူ၏ သက်ကြီး
တက္ကသိုလ်လေးက ကျောင်းသားဦးရေ ၂၅၀ အထိ ရှိ
လာခဲ့သည်။ စာသင်ကျောင်းအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန်
နောက်ထပ် အိမ်တစ်ဆောင် ငှားရပြန်သည်။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းတင်ပယ်လ်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းကြီး နံဘေး မြေကွက်လပ်များတွင် ကျောင်း
အဆောက်အဦတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တည်ဆောက် တိုးချဲ့
ရင်း တင်ပယ်လ်တက္ကသိုလ်ကို သူ ထူထောင်မိခဲ့သည်။

သူ့တက္ကသိုလ်က သာမန်အားဖြင့် တက္ကသိုလ်ပညာ
သင်ယူရန် အခက်အခဲရှိနေသည့် လူငယ်လူရွယ်များကို
အားပေးကူညီရန် ထူထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်း၌ အခြား
တက္ကသိုလ်များနှင့် မတူညီသော အစီအမံများ ရှိနေခဲ့
သည်။ သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဘဝသက်တမ်းအတွင်း
သည်ကျောင်းမှနေ၍ ဘဝအခြေနိမ့်ပါးသူ လူငယ်ပေါင်း
တစ်သိန်းကျော်မျှ တက္ကသိုလ်ပညာ ဆည်းပူးသွားခဲ့ကြ
သည်ကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စွာ ကွန်းဝဲလ်တွေ သိရှိမြင်ခွင့်
ရခဲ့သည်။ ယခုအခါ၌ကား တင်ပယ်လ်တက္ကသိုလ် ဆို
သည်မှာ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမြို့တွင် ကျောင်းသား ဦးရေ
အများဆုံး တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

ဆေးရုံတည်ထောင်သူ

အလားတူပင် မထင်မရှားသေးသေးမွှားမွှားမှ စတင်ခဲ့သည့် သူ၏အခြားသောစေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းတစ်ရပ်က ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားရှိ ဆမာရီတန် ဆေးရုံကြီး ဖြစ်သည်။ အစတုန်းက လူနာတစ်ယောက်၊ သူနာပြု တစ်ယောက်၊ အခန်းနှစ်ခန်းနှင့် စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တော့မှ တစ်စထက်တစ်စ တိုးချဲ့ကြီးကျယ်ကာ တင်ပယ်လ် တက္ကသိုလ်နှင့် တွဲဖက်ထားသည့် ဆေးရုံကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းလက်အောက်တွင်လည်း နောက်ထပ်ဆေးရုံခွဲနှစ်ခု ရှိလာခဲ့သည်။

သည်လို ဆေးရုံတွေ တက္ကသိုလ်တွေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ အောင်မြင်စွာ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ကွန်းဝဲလ်မကျေနပ်နိုင်သေး။ သူနှင့်ဂျွန်ရင်း နှစ်ယောက် စာဘဝအတွက် ဆောင်ရွက်စရာ လုပ်ရပ်တွေ သည်မျှနှင့် ပြည့်စုံပြီဟု သူ မယူဆ။ တစ်နေ့ ဆယ့်ခြောက်နာရီ အလုပ်ချိန်ထဲမှ ရသမျှအချိန်လေးတွေ ဖဲ့ယူကာ သူနှင့် ခေတ်ပြိုင် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံနှီးနှောနိုင်ရန် သူ ကြိုးစားသည်။ တက္ကသိုလ်ပညာသင်နိုင်အောင် သူ ထောက်ပံ့ကူညီထားသော လူငယ်လူရွယ်များစွာတို့အား မျက်ခြည်မပြတ် တွေ့ဆုံအကဲခတ်သည်။ ဖေးမကူညီသည်။ သူတို့ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းပေးသည်။

ကျမ်းပြုပုဂ္ဂိုလ်

သည်ဟာတွေကြားထဲတွင် သူ နောက်ထပ် လုပ်သည့် အလုပ်တစ်ခုက စာရေးခြင်းဖြစ်သည်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်းများနှင့် ဥပဒေရေးရာစာအုပ်စာတမ်းများ အပါအဝင် စုစုပေါင်း စာအုပ် ၃၇ အုပ်တိတိ သူ ရေးသားခဲ့သည်။

သည်မျှလောက်ဆိုလျှင်တော့ လူတစ်ယောက်စာ အလုပ်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်စာအလုပ်ဖြစ်စေ ပြည့်စုံပြီ။ တော်သင့်လောက်ပြီဟု ယူဆစရာရှိ၏။ သို့သော် ကွန်းဝဲလ် အဖို့ကား သည်မျှနှင့် မပြီးနိုင်သေးပေ။ သူ့မှာ ဧရာမ အလုပ်ကြီးတစ်ခု ရှိသေး၏။ ယင်းကား အရပ်တကာ လည်၍ ဟောပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ တစ်သက်တာ၌ ပွဲပေါင်း ၈၀၀၀ ကျော်မျှ ဟောပြောခဲ့ရာ ယင်းအနက် အကြိမ်ပေါင်း ၆၀၀၀ မကမှာ ရှေ့တွင် ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ‘စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာ’ ကိုပင် အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် သူ ဟောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သည် ဟောပြောချက် ၏ အရှိန် သြဇာ က လည်း အတော်ပင် ကြီးမားခဲ့သည်။ သည်ဟောပြောချက်ကို နားထောင်ပြီး ဘဝပြောင်းသွားခဲ့သူတွေ များစွာရှိသည်။ နောက်ပိုင်း သူ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသည့်ကာလတွင် သူ ရောက်လေရာ အရပ်ဒေသများ၌ ကုန်သည်များ၊

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၊ အတတ်ပညာရှင်များမှအစ
မြို့တော်ဝန်များ၊ ပြည်နယ်ဘုရင်ခံများအထိ မိမိဘဝကို
မိမိ ကျေနပ်မှုရှိနေကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားပင် သူ့
အားလာရောက်တွေ့ဆုံကာ 'စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာ'
ကို နားထောင်ခဲ့ရသည့်အတွက် သူတို့စိတ်ဓာတ်တွေ
ပြောင်းလဲပြီး သူတို့ဘဝ အောင်မြင်တိုးတက်ခဲ့ကြောင်း
ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကြသည်ကို
ကွန်းဝဲလ် အမြဲကြားနာရတတ်သည်။ သည်စကားတွေ
ထက် ပို၍ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာဖြစ်ရသည်က သူ့
ထောက်ပံ့မှုဖြင့် တက္ကသိုလ်ပညာသင်ယူခွင့်ရခဲ့ကြသည့်
လူငယ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ထဲမှ တုံ့ပြန်လာသည့်
ဂါရဝတရား ဖြစ်သည်။ သည်လူငယ်တွေကို အောင်ပန်း
ကိုယ်စီနှင့် မြင်တွေ့ရခြင်းသည်ပင် ကွန်းဝဲလ်၏ဘဝ၌
အကြီးမားဆုံး အရသာ ဖြစ်သည်။

လူငယ်များအား ထောက်ပံ့ကူညီသူ

ဆင်းရဲချို့တဲ့သော ကျောင်းသားများကို သူ၏ ဟောပြော
ချက်များမှ ရရှိသောငွေဖြင့် အထောက်အကူပေးရန် ကွန်း
ဝဲလ် ဆုံးဖြတ်စတင်ချိန်၌ သူ့အသက် ၃၃ နှစ်သာ ရှိသေး
သည်။ သူ့မှာ ငွေကြေးလည်း တကယ်တမ်း များများစား

စားစုမိထားသည်မဟုတ်။ သို့သော် ယေးလ်တက္ကသိုလ်
မှာတုန်းက သူနိမ့်ကျညှိုးငယ်ခဲ့တာ၊ ငွေကြေးချို့တဲ့သဖြင့်
နေရာတော်တော်များများတွင် တစ်ပန်းရှုံးခဲ့တာတွေကို
အကြောင်းပြုပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာကာ သူ ရရှိသမျှ ငွေ
ကြေးဖြင့် တတ်စွမ်းသမျှ ထောက်ပံ့သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပညာသင် ထောက်ပံ့ရေးအစီအစဉ်ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀
ကျော်မျှ အဆက်မပြတ် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။
ထောက်ပံ့ကြေး လိုအပ်မည့် ကျောင်းသားအမည်စာရင်း
တစ်ခု သူအမြဲဖွင့်လှစ်ထားသည်။ အဓိကက တက္ကသိုလ်
ကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီးများ ပေးပို့သည့် အမည်များ
ဖြစ်သည်။ သည်အထဲမှ စိစစ်ကာ အသင့်တော်ဆုံး လူ
များကို ရွေး၍ ပေးသည်။ ထောက်ပံ့ကြေးပေးရာ၌ သူ
ထားရှိသည့် အရေးအကြီးဆုံးစည်းကမ်းချက်က တကယ်
ကြိုးစားသော ကျောင်းသားဖြစ်ရမည်ဟူသော အချက်
ဖြစ်သည်။ ဟေးလားဝါးလားသမားကို ပေးမိမှာ သူ
အလွန်စိုးရိမ်သည်။ အချည်းနှီးသုံးဖြုန်းပစ်မည်သူကြောင့်
တကယ်အလားအလာရှိသူတစ်ဦး အထောက်အပံ့ ဆုံး
ရှုံးရမည်ဆိုလျှင် နှမြောစရာဟု သူ မြင်သည်။

အသက် ၈၂ နှစ်အရွယ် ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် ရပ်ဆယ်
ကွန်းဝဲလ် ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ့၌ ငွေ

ကြေး မည်မည်ရရ မကျန်ရစ်ခဲ့။ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ ရင်းနှီး
မြှုပ်နှံထားတာတွေ ဟူ၍လည်း ပြောပလောက်စရာ မရှိ
ခဲ့။ သူက ယူသွားသူ မဟုတ်။ ပေးသွားသူသာ ဖြစ်သည်။

အများသူငါတို့အတွက် သူ ပေးဆပ်ခဲ့သည့် အဖိုးတန်
ရတနာများကို ရေတွက်စာရင်းချုပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် တော်
တော်နှင့် ဆုံးနိုင်မည်မထင်။

ဆေးရုံ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ စာသင်ကျောင်းတွေ သူ
တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ပညာအသင်းအဖွဲ့ကြီးများ သူ
တည်ထောင်ခဲ့သည်။ လူငယ်လူရွယ်များအတွက် ဘဝ
မြှင့်တင်ရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများစွာ ရေးသားပြုစု
ခဲ့သည်။ သူ့အမည်နာမဖြင့် ဘွဲ့များ၊ ဒီဂရီများ၊ ဂုဏ်ထူး
ဆောင် တံဆိပ်များ၊ ဆုငွေများ အများအပြားပေးအပ်ခဲ့
သည်။ သူ့တစ်သက်ပတ်လုံးပင် သူ ရရှိခဲ့သမျှ ငွေကြေး
ကို လက်ထဲတွင် ကြာကြာမထားဘဲ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသွား
ခဲ့သည်။

သူ၏ ဥစ္စာဓနတွေသည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ သူ
ထူထောင် မတည်ပေးလိုက်သည့် လူငယ်လူရွယ်ပေါင်း
များစွာထံတွင် ပျံ့နှံ့တည်ရှိနေကြောင်း၊ ၎င်းတို့ စွမ်း
ဆောင် အောင်မြင်သမျှသည် မိမိ၏ စွမ်းဆောင် အောင်
မြင်မှုပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိတ်ထဲ၌ ခြူးတစ်ပြားရှိသည်ဖြစ်
စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ မိမိကား အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ

တစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း ကွန်ဝဲလ် ကျေနပ်အားရစွာ
ခံယူသွားခဲ့ပေသည်။

[မှရင်း။ ■ Farnsworth Crowder ၏
America's Penniless Millionaire]

စိန်မြေကေပေါင်းများစွာ
(ရပ်ဆယ်ကွန်းဝဲလ်စ် ဟောပြောချက်)

၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တုန်းက ကျွန်တော်ခရီးသွားဖော်တစ်စု
နဲ့အတူ တိုက်ဂရစ်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် အလည်ရောက်
ခဲ့ပါတယ်။

ဘဂ္ဂဒက်မြို့မှာ ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ယောက်ငှားတယ်။
ပြီးတော့ ပါစီပိုလစ်၊ နင်နီဗေး၊ ဘေဘီလုံ စတဲ့ မြို့တော်
ဟောင်းကြီးတွေနဲ့ ရှေးခေတ်အဆီးရိုးယားနယ်မြေဒေသ
တွေကို အာရေဗျပင်လယ်ကွေ့ ရောက်တဲ့အထိ လျှောက်
ကြည့်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငှားလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ နယ်မြေ
ဒေသကို အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ပြီးတော့ ဒီလူက
ဧည့်သည်ကို အင်မတန်ဖျော်ဖြေချင်တဲ့အသိသ ရှိတယ်။
ဒါက တချို့ဧည့်လမ်းညွှန်များရဲ့ သဘာဝပါပဲ။ ဆံပင်

ညှပ်သမားတွေ စကားများများပြောသလိုပေါ့ဗျာ။ ခေါင်းကို ဆွဲလိုက်၊ ကိုင်လိုက်၊ ညှပ်လိုက်၊ ဖြတ်လိုက် လုပ်နေတာတွေ သတိထားမနေမိအောင် အာရုံပြောင်းတဲ့အနေနဲ့ ပုံတိုပတ်စတွေ လျှောက်ပြောပြတာမျိုး။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးပဲ ပြောတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော် နားငြီးလာတယ်။ သူ စကားစမယ် ကြံရင် တစ်ဖက် လှည့်နေလိုက်တယ်။ နားမထောင်တော့ဘူး။ ဒီလို လုပ်နေတော့လည်း ကိုယ့်လူက စိတ်ဆိုးတယ်ဗျ။

တစ်နေ့ညနေတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားတဲ့ တူရကီဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး လေထဲမှာ လှည့်နေတယ်ဗျ။ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့လှည့်ကြည့်မိရင် ပုံပြင်ဖမ်းအပြောခံရမှာစိုးတာနဲ့ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ဗျ။ မကြည့်ဘူးဆိုတဲ့အထဲက လှည့်ကြည့်မိတယ်။ လှည့်လည်း ကြည့်မိရော ကိုယ့်လူက စတော့တာပဲ။ ‘ကျွန်တော့် အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေအတွက် သီးသန့်ထားတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်’တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေအဖြစ် ခံယူပြီး သူ့ပုံပြင်ကို နားထောင်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီပုံပြင် နားထောင်မိတဲ့အတွက် ဒီနေ့အထိ ကျွန်
တော် ဝမ်းမြောက်လို့ မဆုံးဘူး။

စိန်မြေနှင့် လွဲခဲ့သူ

သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ တစ်ခါတုန်းကတဲ့၊ အိန္ဒြာ
မြစ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့တစ်နေရာမှာ အယ်(လ)ဟာဖက်ဆို
တဲ့ ပါရှန်လူမျိုးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ပါရှန်ကြီးဟာ
မြေယာအမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်တယ်။ သူ့မှာ
စပါးစိုက်ခင်းတွေ ရှိတယ်။ ဥယျာဉ်တွေ ရှိတယ်။ သစ်သီး
ခြံတွေ ရှိတယ်။ သူဟာ ပြည့်စုံကုံလုံသူ ဖြစ်သလို ရောင့်ရဲ
တင်းတိမ်သူလည်း ဖြစ်တယ်။ ပြည့်စုံကုံလုံလို့ ရောင့်ရဲ
တင်းတိမ်တယ်။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လို့ ပြည့်စုံကုံလုံတယ်။
ဒီလိုနဲ့နေတုန်း တစ်နေ့မှာ သူ့ဆီကို ရသေ့ကြီးတစ်ပါး
ရောက်လာတယ်။ ရသေ့ကြီးက သူ့အိမ်မှာ ညဘက်
မီးဖိုနဲ့ဘေး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး ဒီကမ္ဘာလောက
ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံအကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။

ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ အစပထမက နှင်းမြူအစုအဝေး
တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအစုအဝေးကြီးကို အနန္တတန်ခိုး
တော်ရှင်က လက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်
တယ်။ နောက်တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အရှိန်မြင့်မြင့်ပြီး
လှည့်လိုက်တာ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီနှင်းမြူထုကြီးဟာ

အလွန်ပူပြင်းတဲ့ အခိုးအလျှံလုံးကြီးဖြစ်လာတယ်။ ဒီ
 အခိုးအလျှံလုံးကြီးဟာ ပတ်ချာလည်ပြီး စကြဝဠာကြီး
 ထဲ လွင့်သွားလိမ့်သွားရင်းနဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာတွေ့
 သံမျှ တခြား နှင်းမြူအစုအဝေးတွေကို တိုးမိ တိုက်မိ
 တယ်။ ဒီအခါမှာ အပြင်မှာရှိတဲ့ ရေခိုးရေငွေ့တွေက
 စုဖွဲ့ပြီး မိုးရေဖြစ်တယ်။ ဒီအခိုးအလျှံလုံးကြီးရဲ့ ပူပြင်း
 တဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်ကို မိုးတွေရွာချတော့ အပေါ်ယံ
 မျက်နှာပြင်ဟာ အေးခဲလာတယ်။ အတွင်းမှာတော့ မီး
 တောက် မီးလျှံတွေ ရှိတုန်းပေါ့။ ဒီမီးလျှံတွေက အေးခဲ
 နေတဲ့ အပေါ်လွှာကို အရှိန်နဲ့ ဖောက်ထွက်တော့ အဲဒီ
 အပေါ်ပိုင်းတွေမှာ တောင်ကြီးတွေ၊ တောင်ကလေးတွေ
 ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကနေ့ကျတော့ ကမ္ဘာကြီး
 မှာ တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်တွေ
 နဲ့ သာယာလှပတဲ့ မြေမျက်နှာပြင် ရှုခင်းတွေ ဖြစ်လာရ
 တယ်လို့ ဆိုတယ်။

ပြီးတော့ ဒီလိုအတွင်းပိုင်းအရည်ပူတွေ အပြင်ဘက်
 ဖောက်ထွက်ပြီး အပြင်မှာ အေးခဲသွားကြတဲ့အခါမှာ
 အင်မတန် မြန်မြန်ကြီး အေးသွားတဲ့ အပိုင်းတွေက
 ကျောက်စိုင်ကျောက်သား ဖြစ်တယ်။ သူ့ထက် အေးခဲ
 နှုန်း နှေးတဲ့အပိုင်းက ငွေဖြစ်တယ်။ ဒီထက်မက နှေးတဲ့
 အပိုင်းက ရွှေဖြစ်တယ်။ ရွှေဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာမှ

စိန်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စိန်ဆိုတာ အခဲဖွဲ့သွားတဲ့ နေခြည်တစ်စက်ပဲတဲ့။ ရသေ့ကြီးက မှတ်ချက်စကား ဆိုတယ်။

သူ ပြောတဲ့ အချက်တွေက သိပ္ပံ အယူအဆတွေနဲ့ လည်း သိပ်တော့ မကွဲလွဲလှဘူးပေါ့။

ရသေ့ကြီးပြောတဲ့အထဲမှာ သိပ်ထူးခြားတဲ့ စကား တစ်ခွန်း ပါသေးတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ အနန္တ တန်ခိုးတော်ရှင် ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့ တွင်းထွက်ပစ္စည်းများထဲ မှာ စိန်ဟာ နောက်ဆုံးပိတ်လည်း ဖြစ်၊ အမြင့်မားဆုံး လည်း ဖြစ်တဲ့ ဖန်ဆင်းမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ သက်ရှိ သတ္တဝါများထဲကျတော့ အမြင့်မားဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ဖန် ဆင်းခဲ့တာဟာ မိန်းမ ဖြစ်တယ်တဲ့။ အင်း၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ ဒီနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အင်မတန် စုံမက် တွယ်တာနေကြတာများလားလို့ ကျွန်တော်တော့ တွေး မိတယ်။

ရသေ့ကြီးက အယ်(လ)ဟာဖက်ကို စိန် အဖိုးတန်ပုံ တွေ ဆက်ပြောတယ်။ စိန်သာ လက်တစ်ဆုပ်စာ လောက် ရှိရင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး ဝယ်နိုင်တဲ့ အ ကြောင်း၊ စိန်တွင်းတစ်တွင်း ပိုင်ထားလို့ကတော့ ဓန အရှိန်အဝါတစ်ခုတည်းနဲ့တင် သားတွေ မြေးတွေအား လုံး ရာဇပလ္လင် ကိုယ်စီထိုင်ရအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်

ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ရသေ့ကြီး ပြောလိုက်တာ အားရ ပါးရပဲ။

စိန်တရားနာပြီး အဲဒီည အိပ်ရာဝင်တဲ့အခါမှာတော့ အယ်(လ)ဟာဖက်ဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားလို့ မဟုတ်ဘူး။ လက်ရှိသူ့အနေအထားကို မတင်းတိမ် မကျေနပ်နိုင်တော့လို့ ဆင်းရဲသွားရတာ။ မတင်းတိမ်မကျေနပ်နိုင်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ဆင်းရဲမွဲတေသူပဲလို့ ထင်မြင်သွားလို့။ အဲဒီလို ပတ်ချာလည်သွားပြီ။

‘ငါ စိန်တွင်းတစ်တွင်း ပိုင်ချင်လိုက်တာ’

‘စိန်တွင်းတစ်တွင်းသာ ပိုင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

ဒါပဲ သူတဖွဖွပြောနေတယ်။ အဲဒီည သူ လုံးဝ အိပ်မရဘူး။ ဒါနဲ့ မနက်အစောကြီး ရသေ့ကို နှိုးတယ်။ ရသေ့ဆိုတာကလည်း မနက်အစောကြီး အိပ်ရာက ထရရင် သိပ်စိတ်တိုတတ်တဲ့အမျိုး။ ဟာဖက်က ဒါကိုမစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ရသေ့ကြီး အိပ်မက် မက်လို့ ကောင်းနေတုန်း အတင်းနှိုးပြီး ပြောတယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို စိန်ရှာလို့ရမယ့်နေရာ ပြောစမ်းပါ’ ဆိုတော့ ရသေ့က အိပ်ရေးမဝတာနဲ့ ‘ဟ မင်းက စိန် ဘာ

လုပ်မလိုလဲ' ပြန်မေးတယ်။ မနက်အစောကြီး ဒီကောင်
ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ပေါ့လေ၊ ဧဝေဧဝါနဲ့။ အယ်(လ)
ဟာဖက်ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။ 'ကျွန်တော် သိပ်ချမ်းသာ
ချင်နေပြီ'တဲ့၊ 'စိန်ဘယ်နားသွားရှာရမလဲ မသိလို့ ရသေ့
ကြီးကို မေးတာ'တဲ့။ ဒီလိုဆိုတော့ ရသေ့ကြီးက ပြော
တယ်။ 'ကောင်းပြီကွာ'တဲ့၊ 'မင်း ဒီလောက် သိချင်ရင်
ငါ ပြောမယ်'တဲ့၊ 'အင်မတန်မြင့်တဲ့တောင်ကြီးနှစ်ခုကြား
က ဖြတ်စီးလာတဲ့ သဲပြင်ဖွေးဖွေးမြစ်ချောင်းမျိုးကို မင်း
လိုက်ရှာ၊ အဲဒီမြစ်ပြင်မျိုးက သဲထဲမှာ စိန်ရှိတယ်' ဆို
တော့ 'ဒီလိုမြစ်မျိုး တကယ်ရှိသလား'တဲ့၊ ဟာဖက်က
မေးတယ်။ 'ဟ ရှိတာပေါ့၊ သိပ်ရှိတာပေါ့၊ အများကြီး
ရှိတယ်၊ မင်းအလုပ်က အဲဒီမြစ်မျိုး ရှိတဲ့နေရာ ရောက်
အောင် သွား၊ သဲထဲမှာ ရှာ၊ မင်း စိန်ရမယ်၊ ဒါပဲ'။

အဲဒီတော့ အယ်(လ) ဟာဖက်က 'ကျွန်တော် သွား
မယ်'တဲ့။ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ။ သူ့မြေယာတွေ ချ
ရောင်းတယ်။ သူ့မိသားစုကို အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်
ဆီ စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်တယ်။ ပြီး စိန်ရှာဖို့ တစ်ကိုယ်
တည်း ထွက်ခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး ငွေစန္ဒာတောင်တန်း
ဘက်ကို သူ သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ပါလက်စတိုင်းကို
ရောက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဟိုရွှေ့ဒီပြောင်းနဲ့ ဥရောပထဲ
ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ကြာလာတော့ ပါတဲ့ပိုက်ဆံ

တွေကုန်၊ လူက စုတ်ပြတ်၊ ထမင်းက ငတ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်
အကြီးအကျယ် ကျလာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စပိန်ပြည်
ဗာစီလိုနာကမ်းခြေနား ရောက်တော့ ပင်လယ်ပြင်က
တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ ဒီလှိုင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ကြည့်
ရင်း ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ ဆွဲဆောင်ခေါ်ငင်တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်
ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး အဲဒီ ရေလှိုင်းဖွေးဖွေးတွေရဲ့
အောက်မှာ သူ့ဘဝကို နှစ်မြှုပ်အဆုံးသတ်သွားခဲ့တယ်။

အယ်(လ)ဟာဖက်ရဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာ ဇာတ်လမ်း
ကို ပြောပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဧည့်လမ်းညွှန်
ကြီးက ကျွန်တော်စီးနေတဲ့ ကုလားအုတ်ကို ရပ်တယ်။
ပြီးတော့ နောက်ဘက်က ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ပေါ်
မှာ တင်လာတဲ့ အထုပ်တွေ ပြုတ်မကျအောင် ပြန်သွား
ပြီး ချည်နှောင်နေတယ်။ ဒီတုန်း ကျွန်တော်စဉ်းစား
တယ်။ ဘယ်လိုလဲပေါ့။ သူ့အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေ
အတွက် အထူးစပယ်ရှယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်က
လည်း ဘာလိုကြီးလဲ။ အစမရှိ၊ အလယ်မရှိ၊ အဆုံးမရှိ
ဆိုတာမျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ချိရုံရှိသေး
တယ်၊ ဇာတ်လိုက်က သေသွားပြီ။ အခန်း(၁) လို့ ခေါင်း
စဉ်တပ်ထားပြီး ပြီးပါပြီနဲ့ အဆုံးသတ်ထားသလို ဖြစ်
နေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ပုဂ္ဂိုလ် ပြန်ရောက်

လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကုလားအုတ်က ဧကန်ကြီးကို ပြန်
ဆွဲတယ်။ ပြီးတော့ စကားဆက်ပြောတယ်။

သူ ဆက်ပြောတာက

ဂိုလ်ကွန်ဒါ စိန်တွင်း

အယ်(လ)ဟာဖက်ရဲ့ မြေတွေကို ဝယ်လိုက်တဲ့ လယ်
သမားဟာ တစ်နေ့ သူ့ကုလားအုတ်ကို ယာယီက စမ်း
ချောင်းတစ်ခုမှာ ရေဆင်းတိုက်တယ်။ ကုလားအုတ် ရေ
သောက်နေတုန်း စမ်းရေတိမ်တိမ်ရဲ့ အောက်က သဲပြင်
မှာ ပြီးပြီးပြောင်ပြောင်အရာတစ်ခု သူသွားမြင်တယ်။ ဒါနဲ့
ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ အနက်ရောင် ကျောက်
တစ်လုံး၊ တစ်နေရာကနေပြီး ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ အလင်း
ရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတယ်။ သက်တံရောင်စုံ။ ဒါနဲ့
ကျောက်ခဲကလေးက စိတ်ဝင်စားစရာလေး၊ ကြည့်လို့လှ
တယ် ဆိုပြီး သူက အိမ်ယူလာတယ်။ ပြီးတော့ တိုလီ
မိုလီတွေ တင်နေကျ မီးလင်းဖို အပေါ်ဆင့်မှာ ဒီလိုပဲ တင်
ထားလိုက်တယ်။ ဒီနောက်တော့ ဘာမှလည်း စိတ်ဝင်
စားမနေဘူး။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရင်း ဒီကျောက်ခဲ
ကို အမှတ်တမဲ့ပဲ နေလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ အယ်(လ)ဟာဖက်ကို စိန်
အကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့ ရသေ့ကြီးပဲ ဒီလူ့ အိမ်ရောက်လာ

ပြန်တယ်။ သူက မီးဖိုစင်ပေါ်က ပြောင်ပြောင်လက်
လက် ကျောက်တုံးတွေတော့ 'ဟ စိန်တုံးကြီးပါလား'
ဆိုပြီး ပြေးပြီးကောက်ကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ 'အယ်(လ)
ဟာဖက် ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့' လို့ မေးတယ်။

'ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာ ရောက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါလဲ
စိန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်စမ်းချောင်းထဲက ကောက်
လာတဲ့ ကျောက်ခဲပါ' လို့ အိမ်ရှင်က ပြောတော့ 'ဟ
ကောင်၊ ဒါ စိန်ကွ၊ ငါက မြင်တာနဲ့သိတယ်' လို့ ရသေ့က
ဆိုတယ်။

အဲဒီနောက် သူနဲ့အိမ်ရှင် ခြံထဲဆင်းသွား၊ စမ်းချောင်း
က သဲပြင်ဖွေးဖွေးမှာ လက်နဲ့ဟိုထိုးသည်ဖွနဲ့ လိုက်ရှာ
တော့ စိန်တွေ ဟိုနားတစ်လုံး သည်နားတစ်လုံး၊ ပထမ
တွေ့ထားတဲ့အလုံးထက် ပိုလှတာတွေ ပိုပြီး အဖိုးတန်
တာတွေ အများကြီး တွေ့တော့တာပဲ။

ဂိုလ်ကွန်ဒါ စိန်တွင်းကြီးဟာ အဲဒီကစပြီး ပေါ်လာ
တာတဲ့၊ ကျွန်တော့်နည်းလမ်းညွှန်ကြီးက ပြောတာ။ ဟုတ်
တယ်၊ ဂိုလ်ကွန်ဒါဟာ သမိုင်းတစ်လျှောက် အကြီးကျယ်
ဆုံး စိန်တွင်းကြီးပဲ။ တောင်အာဖရိကက 'ကင်ဘာလေ'
စိန်တွင်းထက်တောင် ပိုပြီး အဖိုးထိုက်တန်သေးတယ်။
ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားနေတဲ့ ဗြိတိသျှဘုရင်မ သရဖူက

ကိုဟိန်း စိန်ကြီးတို့၊ ရရှား ဇာဘုရင်ရဲ့ နန်းစဉ် ရတနာ
တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာအကြီးဆုံး စိန်ကြီးတို့ဆိုတာ တစ်
ချိန်က အယ်(လ)ဟာဖက် ပိုင်ခဲ့တဲ့ ဂိုလ်ကွန်ဒါစိန်မြေ
က ထွက်တာတွေချည်းပဲ။

ဧည့်လမ်းညွှန်ကြီးက အဲဒီနောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်း
ကို ပြောပြီးတဲ့နောက် သူ့ခေါင်းက တူရကီဦးထုပ်ကို
ချွတ်ပြီးတော့ လေထဲ လှည့်နေပြန်တယ်။ ကျွန်တော်
အာရုံစိုက်အောင် လုပ်နေတာ။ ပုံပြင်ပြောပြီးပြီဆိုတော့
ဒီပုံပြင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မှတ်ချက်ကို ပြောမလို့။ ဤပုံပြင်
ကို ထောက်ရှု၍ မည်သို့သော သင်ခန်းစာများ ရရှိနိုင်ပါ
သည်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်က ပေးတဲ့ သြဝါဒစကားကို ပြောမလို့။
ဒါလည်း ဧည့်လမ်းညွှန်တွေရဲ့ ထုံးစံ။ ပုံပြင်တစ်ခု ပြော
ပြီးတိုင်း အဲဒီပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်ချက်ခေါ်ခေါ်၊
သြဝါဒစကားပဲ ခေါ်ခေါ် အဲဒါကို နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ပြော
လေ့ရှိတယ်။

အခုလည်းပဲ သူက ဘယ်လိုမှတ်ချက်စကား ဆိုသလဲ
ဆိုတော့ အကယ်၍ အယ်(လ)ဟာဖက်သည် သူ့အိမ်မှာ
သာနေခဲ့မယ်၊ သူ့အိမ်အောက်က မြေကြီးကိုသာ တူးခဲ့
မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဥယျာဉ်ခြံမြေထဲမှာသာ တူးဆွ
ကြည့်ခဲ့မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အခုလို ရေခြားမြေခြား တိုင်း
တစ်ပါးမှာ ဆင်းရဲမွဲတေသေဆုံးသွားရတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံ

ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာပိုင်တဲ့မဟာသူဌေးကြီးဖြစ်မှာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့မြေဧကတိုင်း၊ ပေါက်တူးတွေ ဂေါ်ပြားတွေနဲ့ တူးဆွဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ သူပိုင်တဲ့ မြေစိုင်မြေခဲတိုင်းမှာ စိန်တွေ စိန်တွေချည်းပဲ။ ဒီစိန်တွေဟာ ဒီကနေ့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က မင်းဧကရာဇ်တွေရဲ့ သရဖူတွေမှာ စီခြယ်ပြီး ရှိနေတယ်တဲ့။

ပုံပြင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့မှတ်ချက်ကိုကြားပြီးတဲ့အခါ ဒီပုံပြင်ကို သူ့ရဲ့ အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေများကိုသာ ပြောကြားတာပါဆိုတဲ့အာရပ်ကြီးရဲ့ စကားကိုကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီစကားပြောသလဲ၊ ကျွန်တော်သိပြီ။ ဒါလည်း အာရပ်တွေရဲ့ ထုံးစံတစ်ခုပါပဲ။ ဒီလူတွေက ရှေ့နေများလိုပဲ။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ပြောလည်း ပြောချင်တယ်၊ တည့်တည့် ပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စမျိုးကို ဘေးက လှည့်ပတ် သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောဖြစ်အောင်တော့ ပြောလေ့ ရှိတယ်။ အခုလည်း လိုရင်းအချုပ်ကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်ပေါ့လေ၊ ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ဒေသဖြစ်တဲ့ အမေရိကမှာ ကိုယ့်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းတွေ လုပ်ကိုင်နိုင်ပါလျက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ သူတို့ဆီလာပြီး တိုက်ရစ်မြစ်ဝှမ်းဒေသ

ကို လည်ပတ်လေ့လာတယ်ဆိုတာမျိုး လုပ်ရင်း အချိန်
ဖြန်းနေတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီလို သဘောပေါက်တဲ့
အကြောင်း သူ့ကိုလုံးဝ ဖွင့်မပြောလိုက်ဘူး။ ခင်ဗျား
ပြောတာ နားထောင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ပုံပြင်တစ်ခု
ကို သွားသတိရတယ်ဗျာ ဆိုပြီးတော့သာ ကျွန်တော့်ပုံ
ပြင်တစ်ပုဒ် သူ့ကို မြန်မြန်လေး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ရွှေသိုက်

ကျွန်တော်ပြောလိုက်တာက ကယ်လီဖိုးနီးယားနယ်က
လူတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ ဒီလူက ၁၈၄၇ ခုနှစ်တုန်း
က ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ ခြံကြီးတစ်ခြံပိုင်တယ်။ စား
ကျက် မြက်ခင်းတွေ တောင်ကုန်းချိုင့်ဝှမ်းတွေနဲ့ အင်
မတန် ကျယ်ဝန်းတဲ့ ခြံကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဒီခြံကို သူအားမရ
ဘူး။ ခြံအလုပ်၊ နွားမွေးတဲ့အလုပ်လည်း သူ စိတ်မဝင်
စားဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်
နယ် တောင်ပိုင်းမှာ ရွှေတွေ အများကြီးထွက်နေတယ်
ဆိုတဲ့သတင်း ဖတ်ရတဲ့အခါမှာ သူလည်း ရွှေရောဂါ
တက်လာပြီး သူ့ခြံကြီးကိုရောင်းတယ်။ ပြီးတော့တောင်
ပိုင်းမှာ ရွှေသွားတူးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဒီအတွင်း

သူ့ခြံကို ဝယ်လိုက်တဲ့ ကာနယ်ဆတ္တာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
 ခြံထဲက စမ်းချောင်းတစ်ခုနဲ့ဘေးမှာ စက်ကလေးတစ်လုံး
 တံညှိတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ဆတ္တာရဲ့သမီးလေးက
 ဆော့တာပေါ့လေ။ စက်ရုံ ရေစီးမြောင်းထဲက သဲ နည်း
 နည်း ကျုံးလာပြီး မီးဖိုနဲ့ဘေးမှာ အခြောက်ခံထားတယ်။
 ကောင်မလေးက သဲတွေထဲ ထိုးဖွလိုက်၊ လက်နဲ့ နည်း
 နည်း ဆုပ်ယူပြီး ပြန်ဖြူးချလိုက် လုပ်နေတာကို ကြည့်
 ရင်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်က သဲထဲမှာ ရွှေရောင်ပြောင်
 ပြောင်တွေ သွားမြင်တယ်။ အဲဒါဟာ ကယ်လီဖိုးနီးယား
 မှာ ရွှေအကြီးအကျယ်တွေ ရှိမှုရဲ့ နိဒါန်းအစပဲ။ နောင်
 တစ်နေ့မှာ ရွှေတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်လာမယ့် ခြံကြီး
 ကို ပစ်ပြီး ရွှေရှာထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ လုံးဝ ပြန်
 ပေါ်မလာဘူး။ စုပ်စမြုပ်စကို ပျောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အခုဟောပြောချက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်
 လောက်တုန်းက ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ တစ်ကြိမ် ပြောခဲ့
 ဖူးတယ်။ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ခြံမြေနားမှာ တည်ထား
 တဲ့ မြို့ကြီးမှာပါ။ အဲဒီက ပုဂ္ဂိုလ်တချို့က ကျွန်တော့်ကို
 ပြောလိုက်တယ်။ ဒီရွှေတွင်းကြီးဟာ ဒီနေ့အထိ မကုန်
 ခန်းသေးဘူးတဲ့။ ခြံမြေရဲ့ သုံးပုံ တစ်ပုံ ပိုင်ထားတဲ့ လူ
 တစ်ယောက်ဟာတောင် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပိုင်းတွေအတွင်း
 ရွှေမြေက ဝင်ငွေအဖြစ် တစ်နာရီ ဒေါ်လာရှစ်ဆယ်နှုန်း

နေ့ညမပြတ် တရစပ် ရနေခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘယ်
လောက် အားကျစရာကောင်းတဲ့ ဝင်ငွေလဲ။

ကျွန်တော် အခု ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာ လမ်း
ကြောင်းပေါ်မှာပဲ ဒီထက်မက ပိုပြီးအံ့ဩစရာ ကောင်း
တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါက ပင်ဆိလ်
ဗေးနီးယားပြည်နယ်မှာပါ။

ရေနံမြေတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့သူ

ပင်ဆိလ်ဗေးနီးယားမှာ လူတစ်ယောက်က လယ်ယာ
မြေတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ဒီလူက ဒီလယ်မြေကို ဘာလုပ်
သလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သာ အဲဒီလယ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်
သူ ဖြစ်ခဲ့ရင် လုပ်မယ့်နည်းလမ်းအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဒါကို
ရောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရောင်းခင်မှာ နောက်ထပ်
အလုပ်သစ်တစ်ခု သေချာအောင်တော့ အရင်ဆုံး လုပ်ပါ
တယ်။ ကနေဒါမှာ သူ့ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်
ရှိတယ်။ ရေနံလုပ်ငန်း လုပ်နေတယ်။ အဲဒီလူဆီ လှမ်း
ပြီး ရေနံကုမ္ပဏီမှာ သူ့အတွက် ရာထူးတစ်နေရာ ရ
အောင် စီမံပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတယ်။

လူကတော့ အတော်စဉ်းစဉ်းစားစား အလုပ်လုပ်တဲ့
လူပဲ။ နောက်အလုပ် မသေချာဘဲနဲ့ အရင်အလုပ်ကို စွန့်
လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ သတိမျိုး ရှိတယ်။

တချို့ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သိပ်ရှုံးတဲ့လူတွေ၊ နောက်
အလုပ် ဘယ်နေမှန်း မသိဘူး။ လက်ရှိအလုပ်က အရင်
ထွက်နှင့်ပြီ။ ကျွန်တော့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒီလိုရှုံးတဲ့
အစားထဲက မဟုတ်ဘူး။ သူက ကနေဒါကိုအရင် စာ
လှမ်းရေးတယ်။ ကနေဒါကလည်း စာပြန်လာတယ်။
ဒါပေမဲ့ အလုပ်ခန့်တဲ့စာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ရေနံ
လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရှိသူ
မဟုတ်လေတော့ သူ့ကို သင့်တင့်တဲ့ ရာထူးမျိုး ခန့်ထား
နိုင်ဖို့ ခက်တဲ့အကြောင်း ပြန်ရေးလိုက်တဲ့စာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလူက လက်မလျှော့ဘူး။ လုပ်ငန်းပညာ
တတ်မှ ဆိုရင်လည်း ငါ သင်မယ်ကွာ၊ ငါ တတ်အောင်
လေ့လာမယ်ဆိုပြီး ဒီပညာတစ်ရပ်လုံးကို လေ့လာတယ်။
ထာဝရဘုရားသခင် ကမ္ဘာမြေကို ဖန်ဆင်းပုံက စလိုပေါ့
ဗျာ။ ကနဦး သစ်တောကြီးတွေကနေ ကျောက်မီးသွေး
ဖြစ်၊ ရေနံဖြစ်တဲ့အထိ ရေနံဘူမိဗေဒနဲ့ ပတ်သက်သမျှ
လိုက်လေ့လာတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းအကြောင်း ကောင်း
ကောင်း သိပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ကနေဒါကို စာထပ်
ရေးပြန်တယ်။ ငါ နားလည်နေပြီပေါ့။ ဒီအခါကျတော့
ဟိုက စာပြန်လာတယ်။ ဒါဖြင့်လည်း လာခဲ့တော့တဲ့။

ဒီလယ်သမားဟာ၊ သူတို့ခရိုင်ရုံးမှာ မှတ်တမ်းရှိပါ
တယ်။ သူ့လယ်ယာမြေကို ရှစ်ရာသုံးဆယ့်သုံးဒေါ်လာ

တိတိနဲ့ ရောင်းခဲ့တယ်။ လယ်မြေရောင်းပြီးလို့ သူ့အဲဒီက ထွက်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့ဆီက ဝယ်လိုက်တဲ့ လူက နွားတွေ ရေတိုက်ဖို့ လုပ်တော့ စမ်းချောင်းထဲမှာ ပထမ ပုဂ္ဂိုလ်လုပ်ထားတဲ့ အစီအမံလေးတစ်ခု သွားတွေ တယ်။ လုပ်ထားပုံက အတော်ဟုတ်သား။

သူ့စမ်းချောင်းက တောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်က စီးဆင်းလာတဲ့အခါ စမ်းရေအပေါ်ယံမှာ မည်းမည်းညစ်ညစ် အညှိတွေ ဝေပါလာတယ်။ နွားတွေက အဲဒီအညှိတွေကို ကြောက်ပြီး ရေမသောက်ဘူး။ အဲဒီတော့ မူလပိုင်ရှင်က အဲဒီအပေါ်ယံအညှိပါတဲ့ရေကို တားဆီးဖယ်ရှားတဲ့အနေနဲ့ စမ်းချောင်းထဲကို ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ် သည်ဘက်ကမ်းစပ်ကနေ ဟိုဘက်အတော်လေးလှမ်းတဲ့အထိ ထောင်ပြီး ထိုးထားတယ်။ ရေအောက် နည်းနည်းမြှုပ်၊ ရေပေါ် နည်းနည်းဖော်။ အဲဒီတော့ အညှိတွေက ပျဉ်ချပ်အတားအဆီး လွတ်တဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းနားဘက်က ကွေ့ပြီး စီးရတယ်။ နွားတွေက ပျဉ်ချပ်အောက်ဘက်ပိုင်း အညှိမပါတဲ့ရေကို သောက်ကြတယ်။ ပျဉ်ချပ်အထက်ပိုင်း အညှိတွေကို ခေါင်းပြုလို့တောင် မကြည့်ကြဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ရေနံတွေ။

ကနေဒါမှာ ရေနံလုပ်ငန်း သွားလုပ်ရအောင်လို့ သူ့လယ်မြေကို ရောင်းချသွားတဲ့ မူလပိုင်ရှင် လယ်သမား

ဟာ သူ့စမ်းချောင်းထဲ စီးဆင်းလာတဲ့ ရေနံဆီတွေကို
အညစ်အကြေးတွေ၊ ဘေးက စီးသွားကြပါစေဆိုပြီး ဖယ်
ရှားလာခဲ့တာ သူ့အဲဒီမှာနေခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လုံး
လုံးပဲ။

နောက်ပိုင်း ပင်ဆိလ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ ဘူမိဗေဒ
အရာရှိရဲ့ တရားဝင်ထုတ်ပြန်ချက်အရ ဒီနေရာက ထွက်
တဲ့ ရေနံဟာ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ် တန်ဖိုးအရ ဒေါ်လာ သန်း
တစ်ရာကျော်ဖိုးရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အခု အဲဒီနေရာမှာ
တိတွတ်စဉ်းလ်ဆိုတဲ့ ရေနံမြို့ကြီးတစ်မြို့ ရှိနေပြီ။ ရေနံ
တွင်းတွေက တသွင်သွင် စီးထွက်တုန်း။

ရေနံရဲ့ သဘာဝကို ထာဝရဘုရားသခင်က ကမ္ဘာမြေ
ကြီး ဖန်ဆင်းတဲ့နေ့က စပြီး ဒီကနေ့ကာလအထိ ညက်
ညက်ကျေအောင် လေ့လာထားပါတယ်ဆိုတဲ့ လယ်
သမားဟာ အဲဒီရေနံသိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ငွေ ရှစ်ရာ
သုံးဆယ့်သုံးဒေါ်လာတိတိနဲ့ ရောင်းသွားတယ်။ ပြား
စွန်းတောင် မတောင်းဘူး။

ကြည့်စမ်း၊ အံ့ဩစရာ။

ငွေတုံး ဖင်ခုတိုင်ကာ

ကျွန်တော်ပြောပါဦးမယ်၊ နောက်တစ်ခု။ ဒါက မက်ဆာ
ချူးဆက်မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း

ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မက်ဆာချူးဆက်က ကျွန်တော်
နေခဲ့ဖူးတဲ့ ပြည်နယ်ဟောင်းဆိုတော့ ပိုစိတ်မကောင်း
ဘူး။

အဲဒီမှာ လူငယ်တစ်ယောက်၊ ပြည်နယ်ပြင်ပအထိ
ထွက်ပြီး ပညာသင်တယ်။ ယေးလ် ကောလိပ် တက်
တယ်။ သူသင်တာက သတ္တုတွင်းပညာ၊ သတ္တုတူးဖော်
ရေးပညာ။

တော်ပါတယ်။ ကျောင်းမှာ နောက်ဆုံးနှစ်သင်တန်း
တက်တဲ့အချိန် တစ်ဖက်က ကိုယ့်စာကိုယ်ဖတ်ရင်း ကျန်
တဲ့အချိန်မှာ တွင်းထွက်ပစ္စည်း ဘာသာရပ်ကို မလိုက်
နိုင်တဲ့တခြားကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပေးတဲ့အတွက်
တစ်ပတ်ကို ၁၅ ဒေါ်လာနှုန်း ရတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အခါ
ကျတော့ တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆရာလုပ်ပါဆိုပြီး သူ့ကို
ရာထူးပေးတယ်။ လခလည်း တစ်ပတ်လေးဆယ့်ငါး
ဒေါ်လာနှုန်း ပေးတယ်။ မဆိုးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
အိမ်ပြန်လာတယ်။ အမေ့ကို ပြောတယ်။

‘တစ်ပတ်လေးဆယ့်ငါးဒေါ်လာနဲ့ ကျွန်တော်မလုပ်
နိုင်ဘူး အမေ’တဲ့၊ ‘ကျွန်တော့်လိုဦးနှောက်မျိုးရှိတဲ့ကောင်
ကိုတစ်ပတ်လေးဆယ့်ငါးဒေါ်လာဆိုတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်
မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကယ်လီဖိုးနီးယားကို သွားမယ်
အမေရာ၊ အဲဒီမှာ မြေဂရန်ခံပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ရွှေတူး

မယ်ဗျာ၊ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာရမယ်' ဆိုတော့ အမေ
က တားတယ်။

'မဟုတ်သေးဘူး သား၊ ပစ္စည်းချမ်းသာသလို လူ
စိတ်ချမ်းသာဖို့လဲ အရေးကြီးတယ် သားရယ်' လို့ ဖျောင်း
ဖျတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ၊ အမြဲ သူ့
အလိုလိုက်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ အခုလည်းပဲ တားမရဘူး။

သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း မက်ဆာချူးဆက်က ခြံကို
ရောင်းပြီး ပြောင်းကြရတယ်။ တကယ်ပြောင်းတော့
ကယ်လီဖိုးနီးယား မဟုတ်ဘူး။ ဝစ္စကွန်ဆင်နယ်ဘက်
ပြောင်းတယ်။ ဟိုကျတော့ ကိုယ်ပိုင်ရွှေတွင်းလည်း
မတူးဖြစ်ဘူး။ စူပီးရီးယား ကြေးနီတူးဖော်ရေး ကုမ္ပဏီ
မှာ ဝင်လုပ်တယ်။ လခက သူ ကျောင်းသားဘဝတုန်း
က ရဖူးတဲ့ တစ်ပတ် ဆယ်ငါးဒေါ်လာနှုန်းပဲ ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ မက်လုံးတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီ အ
တွက် သတ္တုတွင်းသစ်တစ်ခု ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့
အခါတိုင်း သူက ကော်မရှင်သဘောမျိုး အကျိုးအမြတ်
ခံစားခွင့် ရမယ်။

ဒါပေမဲ့ ရမယ်ဆိုတာပဲ ရှိတယ်၊ တကယ်လက်တွေ့
တော့ ရခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ
က ကုမ္ပဏီအတွက် ဘာတွင်းမှ ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့မှာ

မှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်အတိအကျမသိဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှတွေ့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးက သူတို့ ရောင်းလိုက်တဲ့ခြံကထွက်လို့ ဘာမှတောင်မကြာသေးဘူး၊ ဒီခြံကိုဝယ်လိုက်တဲ့ လယ်သမားက ခြံထဲရှိတဲ့ အာလူးတွေကိုဖော်တယ်။ ဒီအာလူးတွေ သူက တောင်းကြီးတစ်လုံးထဲ ထည့်ပြီး ခြံဝင်းတံခါးက ဖြတ်ပြီးသယ်တယ်။

အဲဒီမှာ မက်ဆာချူးဆက် လယ်သမားတွေထုံးစံက ခြံကို ကိုယ့်ခြံမြေထဲက ရတဲ့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ စည်းရိုးကာလေ့ရှိတယ်။ ကျောက်တုံးတွေက များတော့သူတို့ကို နေရာများများပေးလိုက်ရတယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဂိတ်ပေါက်ကျတော့ ကျဉ်းသွားတယ်။

အာလူးတောင်းကြီးထုတ်တော့ ဂိတ်ပေါက်ဝက မဆုံဘူး၊ ကျပ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ တောင်းကြီးကို မြေကြီးမှာ ချပြီး ဆွဲရတာပေါ့။ ဒီဘက်က နည်းနည်းဆွဲလိုက်၊ ဟိုဘက်က နည်းနည်းဆွဲလိုက်၊ ဂိတ်တံခါး တစ်ဖက်တစ်ချက် တစ်လှည့်စီ ပွတ်တိုက်ပြီး ဆွဲရတယ်။ အဲဒီလို ဆွဲနေတုန်း ဂိတ်ပေါက်နံရံနဲ့ ကပ်လျက်ရှိတဲ့ အပေါ်ပိုင်းက ကျောက်တုံးတစ်တုံးဟာ ရိုးရိုးကျောက် မဟုတ်

ဘဲ ငွေတုံးဖြစ်နေတာ သွားသတိပြုမိတယ်။ သဘာဝ
ငွေရိုင်းတုံး။ ရှစ်လက်မပတ်လည်လောက် ရှိတယ်။

ကြည့်စမ်း၊ ဒီခြံဟာ ငွေသတ္တုတွင်းကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒါ
ပေမဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ သတ္တုတွင်းပညာ၊ သတ္တုတူးဖော်
ရေးပညာနဲ့ တွင်းထွက်ပစ္စည်းရေးရာ ဘာသာရပ်တွေ
မှာ ဆရာအဖြစ် သင်ကြားပို့ချဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံ
ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေး၊ ဟုတ်လား၊ တစ်ပတ် လေးဆယ့်ငါး
ဒေါ်လာနှုန်းလောက်နဲ့ အလုပ်မလုပ်နိုင်လောက်အောင်
ဉာဏ်ပညာကြီးကျယ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ဒါ
ကို မသိခဲ့ဘူး။ ခြံအရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့အချိန်က သူ
အဲဒီကျောက်တုံးပေါ်တက်ထိုင်ပြီးတော့ကို ဈေးစကား
ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာ။

ဒီခြံဟာ သူ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ခြံ။ ဒီကျောက်တုံးဟာ
လည်း သူ အမြဲတမ်းတိုးပွတ်တိုက်နေခဲ့တဲ့ ကျောက်
တုံး။ ကျောက်တုံးက သူ့ကို အမြဲလှမ်းလှမ်းပြောနေ
တာ။ ‘ဟေ့ ဟေ့ နေပါဦးကွ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ၊ ဒါ
ဒေါ်လာတစ်သိန်းကွ၊ ငါ့ကို မယူဘူးလားကွ’နဲ့။ ကျောက်
တုံးခမျာ စိတ်မကောင်းရှာဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူက မယူဘူး။ လှည့်ကို မကြည့်ဘူး။
ဘယ်ကြည့်မလဲ၊ ဒီနေရာငွေထွက်တဲ့နေရာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
သူသိတာပေါ့။ သူက သတ္တုတွင်းပါရဂူပဲ။ ဒီနားမှာ ငွေ

မရှိဘူး၊ ဘယ်မှာရှိမလဲ သူ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားတော့
မဟုတ်ဘူး။ တခြား ဟိုးတစ်နေရာမှာ ရှိမယ်။ ဒါပဲ။ သူ
က သတ္တုတွင်း ပါရဂူ။

အဲဒီတော့ ငွေတုံးကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကို ကိုင်
သာ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ရမသွားဘူး။

ဒီလို လူတော်လူတတ်တွေ ရတနာပုံနဲ့ လွဲခဲ့ရတဲ့ အ
ကြောင်းမျိုးတွေသာ ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်
ဒီတစ်ညလုံး ပြောလို့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ထားတော့။ ကျွန်တော် အဲဒီ ဝစ္စကွန်ဆင်
ဘက်ကို ပြောင်းသွားတဲ့ သတ္တုဆရာလေး ဘာလုပ်နေ
မလဲ ဆိုတာပဲ သိချင်တယ်။

ကျွန်တော့်ဘာသာ စဉ်းစားမိတာတော့ ရှိတယ်။ ဒီ
ပုဂ္ဂိုလ်လေး ဆောင်းမီးဖိုခံနားမှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့
စကားလက်ဆုံကျတဲ့အချိန် ပြောမယ့်စကား။

‘ခင်ဗျား ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားက ကွန်းဝဲလ်ဆိုတဲ့လူ သိ
လားဗျ’

‘အင်း၊ ကြားဖူးတယ်’

‘ဟိုမြို့က ဂျူးစ်ဆိုတဲ့လူကောဗျာ’

‘အင်း၊ ကြားဖူးပါတယ်’

အဲဒီလို မေးပြီးတော့ သူ ရယ်မယ်။ တဟားဟားနဲ့
ကို ရယ်မယ်။

‘အဲဒီလူတွေလဲ ကျုပ်လိုပါပဲဗျာ၊ တစ်ထောင့်တည်း အတူတူပဲ၊ အားလုံး ကျုပ်အတိုင်း လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေ ချည်းပဲ’ လို့ ပြောမယ်။

ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုသာ ဟာ တကယ် ရယ်ရတဲ့ လူပဲ အောက်မေ့နေတာ၊ တကယ့် တကယ်က ခင်ဗျားတို့ရော ကျွန်တော်ပါ အတူတူပဲ၊ သူ့ လို ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတွေ ချည်းပဲ။

ငွေတုံး ဖင်ခုထိုင်ပြီး ငွေတုံးမှန်းမသိဘဲ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ။

ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ် လောက်ဟာ ဒီနေ့ထိ အဲဒီအမှားမျိုး ကျူးလွန်နေဆဲပဲ။

ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီကနေ့ ချမ်းသာနေရမယ့် လူတွေ လို့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်။ ဆင်းရဲနေဖို့ လုံးဝ မသင့်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့မှာ ဆင်းရဲစရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမှာ နေပြီးတော့ မချမ်းသာဘူးဆိုတာ သိပ် ဆိုးတယ်။ ချမ်းသာနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရှိနေပါလျက် ဆင်းရဲနေတာ နှစ်ထပ်ကွမ်း ပိုဆိုးတယ်။ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားဟာ ချမ်းသာဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ပေးနေတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့မှာ ချမ်းသာဖို့ ဝတ္တရား ရှိတယ်။

ငွေသည် တန်ခိုးစွမ်းအား

ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတော့ ဘာသာရေး အဖွဲ့အလမ်းကြီး တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့က ဆိုကြလိမ့်မယ်။

ခင်ဗျား လူငယ်တွေကို အချိန်ရှိသမျှ ငွေရှာဖို့ ငွေရှာဖို့ပဲ တိုက်တွန်းနေသလား၊ သူတို့ခေါင်းထဲကို စီးပွားရေး စိတ်ဓာတ်တွေချည်းပဲ ခင်ဗျားက တရစပ်ရိုက်သွင်းပေးနေသလား၊ ငွေရှာရင်းနဲ့ပဲ သူတို့အချိန်တွေ အကုန်ခံရမှာလား မေးစရာရှိတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောမယ်။ အချိန်ကုန်မှာပဲ။ လူငယ်တွေ ငွေရှာဖို့၊ ချမ်းသာအောင် လုပ်ဖို့၊ အချိန်တော့ သုံးရမှာပဲ။

တချို့က ပြောမယ်၊ လောကကြီးမှာ ငွေထက် တန်ဖိုးရှိတာတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတယ်လို့။ မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အားလုံးသိတာပဲ။ ငွေထက် ကြီးကျယ်တာ၊ မြင့်မားတာ၊ ငွေနဲ့ အစားထိုးမရနိုင်တာတွေ ရှိပါတယ်။ ရွှေတုံးရွှေခဲထက် တန်ခိုးကြီးတာ၊ ဦးခိုက် ပူဇော်ထိုက်တာတွေ လောကမှာ ဘဝမှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရိုးရိုးလေး စဉ်းစားရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးထားသော အဲဒီအရာတွေ

အရေးကိစ္စတွေသည် ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ ငွေကြေး
လုံလောက်စွာ ရှိတဲ့အခါ၊ ငွေကြေးအင်အားနဲ့ ဖြည့်ဆည်း
ပံ့ပိုးလိုက်နိုင်တဲ့အခါ ပိုပြီးပြည့်စုံမလာဘူးလား၊ ပီပြင်
မလာဘူးလား၊ ပိုအဆင်ပြေမလာဘူးလား။

ငွေဟာ တန်ခိုးစွမ်းအား တစ်ခုပါ။

အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဒီ
ကမ္ဘာလောကမှာ အကြီးကျယ် အမြင့်မြတ်ဆုံး အရာ
တစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပိုင်ရှင်၊ ချစ်
တတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်မှာ ဓနငွေကြေးသာပြည့်
ပြည့်ဝဝ ဖောဖောသီသီ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် သူဟာ ပိုပြီး
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ စွမ်းဆောင်မလာနိုင်
ဘူးလား။

ငွေဟာ တန်ခိုးစွမ်းအား။ ငွေမှာ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ စွမ်း
အားတွေ ရှိတယ်။ လောကကြီးအတွက် ကောင်းရာ
ကောင်းကြောင်းတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။ လူအများ
အကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်တယ်။

ကျုပ်ငွေမလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား
အများအကျိုး မသယ်ပိုးချင်တဲ့လူပဲ ပြောရင် အတင်းဆွဲ
ပြောသလိုကြီး ဖြစ်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ခုဟာ ဆက်
စပ်နေတယ်။ ခွဲလို့ မဖြစ်ဘူး။

လူ့ဘဝဆိုတာ အင်မတန် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ပါ

တယ်။ တန်ဖိုးရှိလှပါတယ်။ ဒီဘဝကို ကြီးကျယ်နိုင်သမျှ ကြီးကျယ်စေဖို့ တန်ဖိုးရှိနိုင်သမျှ တန်ဖိုးရှိစေဖို့ ငွေရှာတဲ့ နေရာမှာလည်း အချိန်သုံးရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငွေမှာ တန်ခိုးစွမ်းအားတွေ ရှိနေလို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ တချို့ဘာသာရေးအယူအစွဲကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ငွေမုန်းတီးစိတ်သိပ်ကြီးမားနေကြတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ သူဆင်းရဲဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရမှာကို အလွန် ကြီးမြတ်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသတစ်ခုလို ခံယူချင်နေကြတယ်။

ငွေမုန်းတီးရေးသမားများ

ကျွန်တော် ဒီလူတွေရဲ့ မျက်နှာကို မြင်နေတယ်။ ဆုတောင်းစည်းဝေးပွဲတစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ သူဆင်းရဲတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရတာ သူ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့။ ဒီစကားကြားတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ သူ ဒီနေရာမှာ ပြောနေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူအခုပြောတဲ့ စကား သူ့ဇနီးကြားရင် ဘာပြောမလဲ။ ကိုယ့်လူက အေးအေးဆေးဆေး ဝရန်တာမှာ ဆေးလိပ်ကလေး ဖွာပြီး ထိုင်ဆင်းရဲနေတဲ့အချိန် မိန်းမက သူများအိမ်မှာ လျှော်ဟယ် ဖွပ်ဟယ်နဲ့ မိသားစု အငတ်ဘေး မဆိုက်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေနေရတာ။

ကျွန်တော် ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရှိနေတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ သူဆင်းရဲဆိုတာမျိုးတွေ မမြင်ချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်မကြည့်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့လို့၊ လူတစ်ယောက်သည် ချမ်းသာပိုင်ခွင့် ရှိပါလျက် မချမ်းသာဘူး၊ ဆင်းရဲချို့တဲ့နေတယ်၊ မစွမ်းနိုင် မဆောင်နိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး၊ တစ်ပန်းရှုံးတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာ ရောက်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ မှားနေပြီ၊ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ စေတနာမရှိသူ၊ သစ္စာမရှိသူ ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့မိသားစု သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေအပေါ် ကြင်နာမှုကင်းမဲ့သူ ဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်။

အဲဒီတော့ ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော်တို့တာဝန်။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာတော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော၊ ဘာသာတရားနှင့် မဆန့်ကျင်သော နည်းလမ်းများနဲ့ လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနည်းလမ်းများသည် သာ ချမ်းသာမှုပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်နိုင်ဖို့ အသေချာဆုံး၊ အမြန်ဆုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံး နည်းတွေဖြစ်လို့ပဲလို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။

ကျွန်တော်က ငွေရှာဖို့အကြောင်းတွေ သိပ်ပြောတော့

ကျွန်တော့်ကို တချို့က တလွဲ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြ
တယ်။

တစ်ခါတုန်းက၊ နှစ်ပေါင်းသိပ်မကြာသေးပါဘူး၊
ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ အယူအစွဲများတွေကို ချေချွတ်ဖို့
ဆိုပြီး ဘာသာရေးကျောင်းတက်နေတဲ့ လူငယ် တစ်
ယောက် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ရောက်လာပါတယ်။

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံ ဆွေး
နွေးဖို့ တာဝန်ရှိနေတယ် ယူဆလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာ
ပါ’တဲ့။

‘ဘယ်လိုအကြောင်းများကြောင့်ပါလိမ့်’
ကျွန်တော်က မေးတော့

‘ကျမ်းစာတော်ထဲမှာ ငွေသည် အလုံးစုံသော အ
ကုသိုလ် ဒုစရိုက်တို့၏ အရင်းခံ အကြောင်းတရား ဖြစ်
သည်လို့ အခိုင်အမာပြဆိုထားတဲ့အကြောင်း ပြောချင်
လို့ပါ’တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မေးတယ်၊ ‘အဲဒီစကား ခင်ဗျား
ဘယ်နားတွေတုန်း’ဆိုတော့ ‘သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ တွေ့
တာ’တဲ့၊ ‘ဘယ်သမ္မာကျမ်းစာတုန်း၊ ခင်ဗျားမှာ သမ္မာကျမ်း
စာအသစ်များ ရှိသလား’ မေးတော့ ‘အသစ်မရှိပါဘူး၊
နဂိုမူလ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာပါပဲ’တဲ့။

‘ဟာ ဟုတ်လား၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ အဲဒီအရေးအသားမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါလား၊ ခင်ဗျား ရှာပြစမ်းပါဦး’ ဆိုတော့ သူက အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး သူ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် ကိုင်ပြီး ပြန်ဝင်လာတယ်။

ကျမ်းဂန်ထဲမှာ ပါတဲ့ အဆိုအမိန့်တွေကို တလွဲတချော်တွေ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး အာပေါင်အာရင်း သန်သန် ငြင်းခုံတတ်တဲ့ တစ်ယူသန်သမားများရဲ့ မာနမျိုး အပြည့်နဲ့ ပေါ့ဗျာ။

စာအုပ်ကြီး ကျွန်တော့်ရှေ့စားပွဲပေါ် ချတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ပိုင်ပြီဆိုပြီး သိပ်အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ‘ဟောဒီမှာ ကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့်ပါ’ တဲ့။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

‘မောင်ရင်က ငယ်သေးတော့ ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးမယ်၊ သမ္မာကျမ်းစာကို သူများကို ဖတ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ ဂိုဏ်းဂဏ မတူတဲ့လူမျိုးကို မဖတ်ခိုင်းမိစေနဲ့တဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စိတ်မချရလို့တဲ့၊ အဲဒီလို အဆိုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထားပါ၊ အခုကိစ္စမှာ မောင်ရင်လဲ ကိုယ်နဲ့ ဂိုဏ်းချင်းမတူသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ သို့သော် အခုတော့ မောင်ရင်ပဲ ဖတ်ပြပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိထား၊ မောင်ရင်တို့ဟာ စာ၏ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်း သေ

ချာဖို့အတွက် စာကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ဖတ်ရမယ် ဆို
တဲ့ ကျောင်းမျိုးမှာ စာသင်နေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့’

ကျွန်တော် ဖတ်ခိုင်းတော့ သူ စာအုပ် ကောက်ကိုင်
တယ်၊ ဖတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာတွေ့လဲ။

ငွေကို တပ်မက်ခြင်းသည် အလုံးစုံသော အကုသိုလ်
ဒုစရိုက်တို့၏ အရင်းခံအကြောင်းတရားဖြစ်သည်တဲ့။

အဲဒီတော့မှ အမှန်အတိုင်း ဖတ်မိတော့တယ်။ ငွေကို
တပ်မက်ခြင်း တဲ့။

အဲဒီတော့မှ သမ္မာကျမ်းစာလည်း မူလဂုဏ်သိက္ခာ
ပြန်ရသွားတယ်။ လူတွေရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ပြန်ခံရ
တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံးအတွေးအခေါ်
ရှင်များရဲ့ လေးမြတ်ကြည်ညိုမှုကို ပြန်ရတယ်။ ခင်ဗျား
တို့လည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်စရာမလိုတော့ဘူး။ စိတ်ချ
လက်ချ ကိုးကားနိုင်ပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ သေခြင်းရှင်ခြင်း ဘဝ
တစ်ခုလုံးကို ဒီအပေါ် ပုံအပ်နိုင်ပြီ။

အဲဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖတ်မိပြီဆိုတော့မှ အမှန်
တရားကို သူ ကိုးကားမိသွားတယ်။

ငွေကို တပ်မက်ခြင်းသည် အလုံးစုံသော အကုသိုလ်
ဒုစရိုက်တို့၏ အရင်းခံအကြောင်းတရား ဖြစ်သည်တဲ့။
ဒါပဲ။

ငွေကို အသုံးပြုပြီး အကျိုးရလဒ်တွေ ရနိုင်တယ်။ ငွေ

က ကောင်းကျိုးရလဒ်တွေ ရဖို့သာ ဂရုပြုပါ။ အဲဒီ ကောင်း
 ကျိုး ရလဒ်တွေကိုသာ တန်ဖိုးထားပါ။ ထွေးပိုက်ပါ။
 ငွေချည်း သက်သက် ကို မြတ်နိုး ကိုးကွယ် မနေပါနဲ့။
 ကောင်းကျိုးရလဒ် ဖြစ်ပေါ်မယ့်ကိစ္စတွေမှာ ငွေကို အသုံး
 မပြုဘဲနဲ့ ကိုယ်ရနိုင်သမျှသာ ကျုံးယူမယ်၊ သိမ်းဆည်း
 သိုဝှက်မယ်၊ ငွေစက္ကူက နာလှချည်ရဲ့လို့ ထအော်ရ
 လောက်အောင်ထိ လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
 ဆုပ်ကိုင်ထားမယ်ဆိုရင်တော့ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တို့၏
 အရင်းခံအကြောင်းတရားဆိုတာ တကယ်ဖြစ်လာမယ်။

ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်။

ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ငွေရှိမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားမိန်းမ
 အတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားကလေး အ
 တွက် ဘာတွေဝယ်ခြမ်းပေးနိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားအိမ်ခင်ဗျား
 မြို့အတွက် ဘာတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်မလဲ။ ခင်ဗျားမှာ ငွေ
 များများရှိမယ်၊ လှူချင်တန်းချင်စိတ်လည်း ရှိမယ်ဆိုရင်
 ဒီနားက ကောလိပ်ကျောင်းအတွက် ခင်ဗျားမလှူဒါန်း
 နိုင်ဘူးလား။ ဒီကောလိပ်ကျောင်း ပိုကောင်းလာအောင်၊
 ပိုအဆင့်အတန်းမြင့်လာအောင် တစ်ခုခု လုပ်မပေးနိုင်
 ဘူးလား။

ကြည့်စမ်း၊ ဒါတောင်မှပဲ ပြောတဲ့လူက ပြောသေး

တယ်။ ငွေရှာရင်း အချိန်ဖြုန်းမနေကြနဲ့တဲ့။ ငွေရှာမယ် ဆိုရင် အချိန်ကုန်သင့်သလောက်တော့ ကုန်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေနဲ့ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း မလုပ်နိုင်ဘူးလား။

ငွေမှာ တန်ခိုးစွမ်းအား ရှိတယ်။ ငွေနဲ့ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းတွေ ဖန်တီးတည်ဆောက်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေရှာသူ ငွေရှိသူတွေအပေါ် ကျွန်တော်တို့ အာ ဃာတတွေ များနေကြတယ်။ အကောင်းမမြင်နိုင်ကြ ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကောလာဟလတွေ မုသာဝါဒတွေ အများကြီး ပြောခဲ့ကြ တာကိုး။ သူတို့အကြောင်း မဟုတ်တာ မမှန်တာတွေပဲ အမြဲကြားကြရတာကိုး။

ဘာကြောင့်လဲ။

အဓိကတော့ မနာလိုလို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ။

သူဌေးကြီး ရော့(က)ဖဲလား

ကျွန်တော် သာဓကအနေနဲ့ ပြောပြမယ်။ အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း ရေနံနဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီး မစ္စတာ ရော့(က)ဖဲလားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်တာတွေ အများ ကြီး ပြောကြတယ်။ ကြားရတဲ့လူတွေကလည်း အဲဒီ မဟုတ်တာတွေကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ သူက ဒေါ်လာသန်းနှစ်ရာ ချမ်းသာတာကိုး။ (ထို

စဉ်က အမေရိကတွင် သန်းကြွယ်သူဌေး ဆိုတာပင် အလွန်ရှားပါးသေးသည်။)

ရော့(က) ဖဲလားနဲ့ ပတ်သက်လို့ တကယ့်အဖြစ်မှန်နဲ့ ကမ္ဘာက ကြားနေ သိနေရတာတွေဟာ တခြားစီပဲ။ သတင်းစာတွေဆိုတာကလည်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်မယ့် ကောလာဟလသတင်းတွေနဲ့ လုပ်စားနေကြတာဆိုတော့ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ အင်မတန် ခက်တယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဒီလူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်တရတ် ရေးကြသားကြတာတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို လွန်ကျွံနေတယ်။

ကျွန်တော် ဒီလိုတွေပြောတော့ တချို့က လက်မခံချင်ကြဘူး။ တစ်နေ့က လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော့် ဆီရောက်လာပြီး ပြောတယ်။ 'မစ္စတာ ရော့(က)ဖဲလားဟာ လူကြီးမင်း ထင်နေသလို လူကောင်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် ရှိသမျှလူတွေက ဘာလို့သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောနေကြမှာလဲ'တဲ့။

ဟာ၊ ဒါအရှင်းလေးပဲ။ သူက ကျုပ်တို့အားလုံးထက် ရှေ့ရောက်နေတာကိုး၊ ကျုပ်တို့အားလုံးထက် ချမ်းသာနေတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောနေတာ၊ ဒါပဲ။

သံမဏိ သူဌေးကြီး အင်ဒရူး ကာနက်ဂျီကိုကော

တစ်လောကလုံး မကောင်းပြောနေကြတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒါပဲပေါ့။ မနာလိုလို့ပဲပေါ့။ သူ့မှာ ကျွန်တော်တို့ထက် အများကြီး ပိုရှိနေလို့ပဲပေါ့။

လူတစ်ယောက်က ကျုပ်ထက် ပိုတတ်ပိုသိနေရင် အဲဒီလူပြောတာဆိုတာတွေ ကျုပ် လိုက်ဝေဖန်မှာပေါ့။ ကြံဖန် အပြစ်ပြောမှာပေါ့။

ဟိုတရားဟောဆရာဆီမှာ ပရိသတ်တွေ ထောင်နဲ့ ချီလို့၊ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်။ ကျုပ်ဆီမှာတော့ အိပ်ငိုက်နေတဲ့ လူ ဆယ်လေးငါးယောက်ဆိုရင် ကျုပ် အဲဒီလူ မကောင်းကြောင်း လျှောက်ပြောမှာပေါ့။

ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုဖြစ်တာ ကျွန်တော်တို့ သဘာဝပဲ။ အဲဒီတော့ ဝေဖန်မယ်၊ ပြစ်တင်မယ်၊ အတင်းပြောမယ်။

မပြောဘဲ နေနိုင်မလား၊ သူ့အိတ်ထဲမှာသန်းတစ်ရာ ရှိနေချိန် ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာက ပိုက်ဆံ ငါးမူးပဲ ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခု သတိထားဖို့က ခင်ဗျားရော သူပါ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်ရာကို ရထားကြတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။

ဒီတိုင်းပြည်မှာ အချမ်းသာဆုံးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က တစ်နေ့ ကျွန်တော့်အိမ် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပြီး ပြောတယ်။ 'သတင်းစာတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့မိသားစုနဲ့

ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ရေးထားတာတွေ သလား'တဲ့။ ကျုပ်က 'တွေ့သားပဲ'ပေါ့၊ 'မဟုတ်တာတွေ ဆိုတာ နည်းနည်းဖတ်ကြည့်ရုံနဲ့ သိပါတယ်' ဆိုတော့ 'ဘာကြောင့် ဒီလူတွေ ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်မတရား ရေးသလဲဗျာ'တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ 'ခင်ဗျား အဲဒါ မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ချမ်းသာတဲ့ ပိုက်ဆံ သန်းတစ်ရာ ကျွန်တော့်ပေးဗျာ၊ မတရား အပြောခံရတာတွေပါ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့တွဲပြီး ကျွန်တော် ယူလိုက်ပါ့မယ်' ဆိုတော့ သူက 'အေးဗျာ'တဲ့၊ 'ဒီလူတွေ ဘာအကျိုးကျေးဇူး ရှိလို့ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်ရှာမရဘူးဗျာ'တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ 'ဒီမှာ ကွန်းဝဲလ်၊ ခင်ဗျား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းဗျာ၊ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမြင်နေကြသလဲ'တဲ့။ 'ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အညစ်ပတ်ဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံး၊ အကောက်ကျစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်လို့ မြင်တာပေါ့' ဆိုတော့ 'အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ'တဲ့။

ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘူး။ တွဲယူလိုက်၊ ဒါပဲ။ ဒီလူ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား သန်းတစ်ရာ ချမ်းသာရင် အပြောအဆိုခံလိုက်။ သူတို့ဘာသာ ဟုတ်တာ

ပြောပြော မဟုတ်တာပြောပြော ခံလိုက်။ လုပ်ငန်းနယ်
ပယ်တစ်ခုမှာ ခင်ဗျားဘယ်လောက်အောင်မြင်နေသလဲ
ဆိုတာ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကောလာဟလတွေ၊
မဟုတ်မမှန်တာတွေ ဘယ်လောက်ပြောနေကြသလဲဆို
တာနဲ့ တိုင်းတာလိုရတယ်။ အဲဒီတော့ ရှိပါစေ။ ဒီအတွက်
နဲ့တော့ ဝမ်းမနည်းနဲ့၊ နောက်မတွန့်နဲ့။ ချမ်းသာအောင်
သာ ခင်ဗျားလုပ်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောမယ်။

ချမ်းသာအောင်လုပ်ပါဆိုတဲ့အခါ ကျတော့ ပြဿနာ
တစ်ခုက ရှိပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆီ လာလာနေကြ
တဲ့ လူငယ်တွေ။

‘ကျွန်တော်စီးပွားရေးလုပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေ
အနေ မပေးဘူး’

‘ဟ၊ ဘာလို့ အခြေအနေမပေးရမှာလဲ’

‘အရင်းအနှီး မရှိလို့’

‘အရင်းအနှီး၊ ဘာအရင်းအနှီးလဲ’

‘လုပ်ငန်းစဖို့ အရင်းအနှီး’

‘ဟာ မဟုတ်တာ၊ မောင်ရင် ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမှာ နေ
တာပဲ၊ ကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီကနေ ချမ်းသာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အားလုံး ငယ်ငယ်တုန်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကောင်လေး
တွေချည်းပဲ၊ မောင်ရင်က အရင်းအနှီးရှိမှ လုပ်ငန်းစနိုင်
မှာလား၊ မောင်ရင် ဒီကနေ အရင်းအနှီး မရှိတာ သိပ်

ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။ မောင်ရင့်လက်ထဲမှာ ဒီကနေ့
ပိုက်ဆံမရှိတာ ကိုယ် ဝမ်းသာတယ်’

ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ပြောတယ်။

သူဌေးသား

တကယ်ပါ။ သူဌေးသားလေးတွေ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး
သနားတယ်။ ဒီကနေ့ခေတ် သူဌေးသားတစ်ယောက်
ရဲ့ အနေအထားဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်။ ရှေ့ရေး
မကောင်းဘူး၊ သနားစရာ။ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဟာ
လူ့ဘဝမှာ ဘယ်ဟာအကောင်းဆုံး ဘယ်ဟာအရေးကြီး
ဆုံးဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ သူ့မှာ သိနိုင်တဲ့ အခြေအနေ
မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် သနားစရာ။

မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်မှာ ကောက်တဲ့ စာရင်း
ဇယားတွေအရ သူဌေးသား ၁၇ ယောက်မှာ တစ်ယောက်
သာလျှင် အသက်ကြီးရင့် အိုမင်းတဲ့အထိ ချမ်းချမ်းသာ
သာနေသွားရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ မွေးတုန်းက အလျှံပယ်
ကြွယ်ဝစွာနဲ့ မွေးခဲ့တယ်။ သေတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မွဲမွဲ
တေတေနဲ့ သေရတယ်။ အကယ်၍ သူဌေးသား တစ်
ယောက်သည် သူ့အဖေရဲ့ ပိုက်ဆံကို သူ့လက်ထဲမှာ
မပျောက်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တယ် ဆိုဦး
တော့ လူ့ဘဝရဲ့ တကယ့်အနှစ်သာရတွေကိုတော့ သူ့
ခမျာ သိနိုင်ရှာဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ဟောဒီနားကောလိပ်က လူငယ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝသမိုင်းတစ်လျှောက်မှာအပျော်ရွှင်ရဆုံးအချိန်ဟာဘယ်အချိန်လဲတဲ့။ သူ့အမေးပုစ္ဆာကို ကျွန်တော်အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးနိုင်ပါတယ်။ လောကီ လူ့ဘဝ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ဟာ ကိုယ်လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့တဲ့ သတို့သမီးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတဲ့ ငွေကြေးနဲ့ ဝယ်ယူထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဆီကို ခေါ်လာနိုင်တဲ့အချိန်ပဲ။ ချစ်ဇနီး အသစ်စက်စက်ကလေးကို အိမ်ဆီ ခေါ်လာမယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝနား ရောက်တဲ့အခါ ကိုယ့်အိမ်ကလေးကို ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ ပြပြီး ‘အချစ်ရေ၊ ဒါ ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်လေ၊ ကိုယ့်စွမ်းကိုယ့်အားနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ အခုတော့ အချစ်အတွက် အိမ်ပေါ့၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့်ကမ္ဘာလေးပေါ့’ ဘာညာ စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် ပြောတာထက် အများကြီးလှပနုစွာတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တစ်ဝကြီး ပြောနိုင်တဲ့အချိန်။ ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ဂုဏ်သရေအရှိဆုံးအချိန်၊ တကယ်ဝမ်းသာကြည်နူးနိုင်ဆုံး အချိန်ပဲ။

သူငွေသားမှာ အဲဒီအတွေ့အကြုံမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး။

အဲဒီလို ဝမ်းသာလို့က်လဲရတဲ့ အရသာမျိုး သူမခံစားနိုင်ဘူး။ သူလက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဇနီးကိုသူများတွေထက် ပိုကောင်း ပိုခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုးဆီတော့ခေါ်သွားနိုင်မှာပေါ့။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် ထားနိုင်တဲ့လူပေါ့။ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့လည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေပြပြီး သူဘယ်လိုပြောမလဲ။ မိန်းမရော ဒါ အမေဝယ်ပေးထားတာလေ၊ အဲဒါလည်း အမေပဲ၊ ဒါလည်း အမေလက်ဆောင်ပဲပေါ့၊ အဲဒါကတော့ အမေကို ဝယ်ခိုင်းရတာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိန်းမစိတ်မှာ သူ့ယူမယ့်အစား သူ့အမေသာ ယူလိုက်ရရင် ဆိုတာမျိုး တွေးမိလာမယ်။ ကျွန်တော်သူဌေးသားတွေ သနားတယ် ဆိုတာ အဲဒါ။ မိဘက မြှောက်စား၊ လိုလေသေးမရှိ လုပ်ကိုင်ပေး၊ လိုတာထက် ပိုဆင်ပေး၊ ကြာတော့ ပေါကြောင်ကြောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လိုဝတ်ရမှန်း မသိ၊ ဘယ်လို နေရမှန်း မသိ၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိ။ လူကြည့်လိုက်ရင် မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့ လက်တွေက ဟောဒီလို၊ အောက်မကျဘူး၊ ကြွနေတယ်။

ခင်ဗျားတို့လည်း မြင်ဖူးကြမှာပါ။ ကျွန်တော်အဲဒီလို စိတ်ညစ်စရာသတ္တဝါမျိုးတစ်ကောင် တစ်ကြိမ်တွေ့

ခဲဖူးတယ်။ လူပုံက အခုထိလည်း မျက်စိထဲက မထွက်
ပါဘူး။ နိုင်ယာဂရာရေတံခွန်စခန်းမှာ ဟောပြောတုန်း
ကပါ။ ဟောပြောပွဲအပြီး ဟိုတယ်ကို ပြန်လာတော့ ဧည့်
ကြိုကောင်တာမှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးရောက်နေတာသွား
တွေ့တယ်။ နယူးယောက်က သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး
တစ်ယောက်ရဲ့ သားပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာ
ကို ခင်ဗျားတို့မျက်စိထဲ သူ့အရှိအတိုင်း မြင်အောင် ကျွန်
တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး။

သူ့ဟာက ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ မနုဿဗေဒ
ပြခန်းမှာ ကမ္ဘာ့ မသန်မစွမ်းဆုံးလူသားဆိုပြီး ပြထားရ
မယ့် ပုံမျိုး။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ချိုင်းကြားတစ်ဖက်မှာ
ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်း ညှပ်ထားတယ်။ တုတ်က သာမန်
မဟုတ်ဘူး၊ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ရွှေနဲ့ ကွပ်ထားတယ်။ ဖုတ်စ်ခု
တည်းတင် သူ့ထက်အဖိုးတန်တယ်ဆိုတဲ့သဘော။ မျက်
မှန်ကြီးတစ်လက်လည်း အပိုဆာဒါး တပ်ထားလိုက်သေး
တယ်။ အဲဒီမျက်မှန်တပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့မျက်စိက
နဂိုမူလလောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရတော့ဘူး။ ခြေ
ထောက်မှာလည်း အတော်အစီးရခက်မယ့် သားရေပြောင်
ဖိနပ်တစ်ရံစီးထားတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းလျှောက်တဲ့
အခါ အချိုးမကျဘူး ။ ဘောင်းဘီကလည်း သူများနဲ့မတူ
ဘူး၊ တအားကျပ်တောက်နေတယ်။ အထိုင်အထ မသက်

သာဘူး။ ခြံပြောရရင် လူက ပုရစ်လိုလို နှံ့ကောင်လိုလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ မျက်စိထဲမှာ နည်းနည်းလေးမှ အချိုးမကျဘူး။ အဲဒီအချိုးမကျတဲ့ သတ္တဝါက ကျွန်တော် ဝင်လာတဲ့အချိန် ဧည့်ကြိုကောင်တာနား ကပ်လာပြီး မမြင်ရတဲ့ မျက်မှန်ကြီးကို ဟိုပင့်သည်ပင့်လုပ်ပြီး ဧည့် ကြိုစာရေးကို စကားမပီကလာနဲ့ လှမ်းပြောတယ်။

‘ခညာ ခညာ၊ ကျေးဇူးပြုသောအားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သက်ကူနည်းနည်း သာအိတ်နည်းနည်းပေးစမ်းပါ’တဲ့။ စာရေးက ဘာလဲဟဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ လူပုံကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲထဲက စက္ကူတစ်ထပ်နဲ့ စာအိတ် သုံးလေးအိတ် ထုတ်ပြီး ကောင်တာပေါ် လှမ်းတင်ပေး လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့စာရင်းစာအုပ်တွေ ဆက်ကြည့် နေတယ်။ အဲဒီအချိန် ဟိုသတ္တဝါ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ပုံ ခင် ဗျားတို့ မြင်စေချင်တယ်။ သူက သူ့အလိုဆန္ဒမှန်သမျှ ကို အလိုလို ကြိုသိတဲ့ အစေအပါးတွေနဲ့ နေထိုင်ကြီးပြင်း လာရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ သူ့ဘာသာ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ မမြင်ရတဲ့ မျက်မှန်ကို ပြန်နေရာချပြီး စာရေးကို လှမ်း အော်တယ်။

‘ဒီမာ ဒီမာ၊ ဒီဘက်လှည့်ပါဦး ခညာ၊ ဒီဘက် ခဏ လှည့်ပါ။ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ခိုင်းပေးစမ်းပါ။ ဒီ ဟာတွေ ဟိုစားပွဲကို ပို့ခိုင်းပေးပါ’တဲ့။ ဘယ်လောက်

စိတ်ညစ်စရာ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါ
လဲ။ အဲဒီစက္ကူနဲ့ စာအိတ်ကို ပေနှစ်ဆယ်လောက် ဝေး
တဲ့ စားပွဲဆီ သူ ယူသွားလို့ မရဘူး။ သူ့လက်တွေက ကြွ
တက်နေတယ်။ အောက်ကို ချလို့ မရဘူး။

အဲဒီလို လူ့ပေါက်ပန်းမျိုးတွေ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်
ကုန်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားတို့မှာ အရင်းအနှီး
မရှိဘူး၊ မိဘအမွေအနှစ် မရှိဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စ ဝမ်းမနည်းနဲ့။
အဲဒါ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာတယ်လို့ ပြော
တာ။ ငွေအရင်းအနှီးက အရေးမကြီးဘူး၊ ခေါင်းထဲမှာ
ဦးနှောက်ရှိဖို့က အရေးကြီးတယ်။ စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်
ဖို့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာလုပ်တတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။

အေ၊ တီ၊ စတီးဝပ် ရခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ

နယူးယောက်က ကုန်သည်ကြီး အေ၊ တီ၊ စတီးဝပ်။
အားလုံး သိပါတယ်။ သူ့ခေတ်က အမေရိကမှာ အချမ်း
သာဆုံးသူဌေးကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက အင်
မတန် ဆင်းရဲတယ်။ သူ့အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်း စ
တော့ အရင်းအနှီးဆိုလို့ တစ်ဒေါ်လာခွဲပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ
အရင်းအနှီးနဲ့ အပ်ချည်လုံးရယ်၊ အပ်ရယ်၊ ကြယ်သီးတွေ
ရယ် ဝယ်ပြီး ရောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေက
ရောင်းမစွဲဘူး။ ဘယ်စွဲမလဲ၊ လူမကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ

ဝယ်ထားတာကိုး။ အဲဒီတော့ သူ ရှုံးတယ်။ ရှစ်ဆယ့်
ခုနစ်ပြားခွဲတိတိ ရှုံးသွားတယ်။ နဂိုထက် တစ်ဝက်မက
ဆင်းရဲသွားတယ်။

အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက် ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ
ဘယ်အခါမျိုးမှာ ဆင်းရဲသလဲ။ ခင်ဗျားပစ္စည်း လူ
မကြိုက်တဲ့အခါ ဆင်းရဲတယ်။ ခင်ဗျားပစ္စည်း၊ ခင်ဗျား
ကျွမ်းကျင်မှု၊ ခင်ဗျားလုပ်ဆောင်နိုင်မှုတွေ ရောင်းမစွဲ
ဘူး၊ ခင်ဗျားလက်ထဲပဲ ကျန်နေရင် ခင်ဗျား ဆင်းရဲတယ်။
အဲဒါ အရေးကြီးတဲ့ သင်ခန်းစာ။ အဲဒီသင်ခန်းစာကို ထိ
ထိရောက်ရောက် အသုံးပြုတတ်ဖို့ လိုတယ်။

အေ၊ တိ၊ စတီးဝပ်ဟာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ချင်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေဘာလိုချင်သလဲ သူ မသိဘူး။ မသိ
ဘဲ ရမ်းဝယ်တော့ လူ မလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေ
တယ်။ အဲဒီတော့ သူ လက်ထဲ ကျန်နေတယ်၊ သူ ရှုံး
တယ်။ ဒါကို စတီးဝပ်သဘောပေါက်ပြီး တစ်သက်လုံး
အတွက် သင်ခန်းစာယူတယ်။ လူတွေဘာလိုချင်သလဲ
သေချာအောင် အရင်ဆုံးလုပ်ပြီးမှ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းတွေ
ငါဝယ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပေါက်
စေ့ လိုက်မေးတယ်။ ဘာပစ္စည်း လိုချင်သလဲ၊ သင့်တင့်
တဲ့ နှုန်းထားနဲ့ ရရပါစေ့မယ်။ အဲဒီလို လိုက်မေးပြီး လူ
တွေ ဘာဝယ်ချင်တယ်ဆိုတာ သေချာတော့မှ သူ့မှာ

ကျန်ရှိနေတဲ့ ပိုက်ဆံ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပြားခွဲကို ရင်းနှီးပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ စပြီး အောင်မြင်တယ်။

ဈေးရောင်းဈေးဝယ် ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဘာအလုပ်လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်ဖြစ်စေ။ ရှေ့နေ၊ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာဝန်၊ အိမ်ရှင်မ၊ ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီသင်ခန်းစာဟာ အရေးကြီးတယ်။ လူတွေဘာအလိုရှိသလဲ အရင်ဆုံး သိအောင်လုပ်ပါ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီလိုအပ်ချက်ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရေးအတွက် ကိုယ့်မှာရှိသမျှ စွမ်းအားကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ။ အဲဒါဆိုရင် မုချအောင်မြင်ရမှာပဲ။ စတီးဝပ်က ဒီစနစ်အတိုင်း ကျင့်သုံးတော့ သန်း ၄၀ ချမ်းသာသွားတယ်။

အဲဒီတော့ တချို့က ပြောမယ်၊ နယူးယောက်မှာတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖိလဒဲလ်ဖီးယားလို နေရာမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာညာ။

မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ နယူးယောက်မှာ ကောက်တဲ့ စာရင်းဇယားနော်၊ သေသေချာချာလုပ်ထားတာ။ ဘာတဲ့လဲ။ နယူးယောက်မြို့မှာ ဒေါ်လာ ၁၀ သန်းအထက် ချမ်းသာတဲ့သူဌေး ၁၀၇ ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ ဟ၊ အဲဒါ နယူးယောက်သွား အလုပ်လုပ်ပြီး ချမ်းသာ

တာမဟုတ်လို့ ဘာတုံးပြောစရာရှိတယ်။ မဟုတ်ဘူး။
 စာရင်းက မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီကုဋေကြွယ်သူဌေး ၁၀၇
 ယောက်အနက် ၇ ယောက်သာ နယူးယောက်မှာစီးပွား
 ရှာပြီး ချမ်းသာတာတဲ့။ ကျန်လူတစ်ရာက ချမ်းသာပြီးမှ
 နယူးယောက် တက်လာတာ။ အဲဒီလူတစ်ရာထဲမှာမှ ၆၇
 ယောက် တိတိဟာ လူဦးရေ ခြောက်ထောင်မပြည့်တဲ့ မြို့
 သေးသေးလေးတွေမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ချမ်းသာလာကြ
 တာ။ ပြီးတော့ ဒီစာရင်းကောက်တဲ့အချိန်က အမေရိက
 မှာ အချမ်းသာဆုံးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူဦးရေ ၃၅၀၀ ပဲ
 ရှိတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ နေတယ်။ ခဏနေနေတာ
 မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး နေတာ။ ဘယ်မှကို မပြောင်း
 ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေသလဲ ဆိုတာ
 အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာလဲ ဆိုတာသာ
 အကြောင်း။ အဲ မြို့အကြီးအသေးကိစ္စ စဉ်းစားစရာရှိ
 လာမယ်ဆိုရင်တော့ မြို့အသေးဟာ ကြီးပွားဖို့ အခွင့်
 အရေး ပိုပေးတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။

ကြီးပွားအောင် လုပ်သွားပုံနဲ့ပတ်သက်လို့ အကောင်း
 ဆုံး နမူနာတစ်ခု ကျွန်တော်ပြောပါဦးမယ်။ ဂျွန် ဂျက်
 ကော့ဖ်အက်စတာ။ ဒီကနေ့ အက်စတာမိသားစု ချမ်း
 သာသမျှ ဓနဥစ္စာကို ရှာပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ နောက်
 ပိုင်း သူ့အဆက်အနွယ်တွေလည်း ရှာကြပါတယ်။ ဒါ

ပေမဲ့ သူ ရှာခဲ့တာက နောက်လူအားလုံး ရှာသမျှ စုစု
ပေါင်းထက်ပိုတယ်။

အက်စတာ ဦးထုပ်ရောင်းတဲ့နည်း

အဲဒီ အက်စတာဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲ
ကောင်လေး။ အဲဒီက တက်လာတာ။ စောစောပိုင်း တစ်
ချိန်က သူ နယူးယောက်မှာ အမျိုးသမီးဦးထုပ်အရောင်း
ဆိုင် တစ်ဆိုင် စပ်တူ ပိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ မူလဆိုင်ရှင်က
အရောင်းအဝယ် မဖြစ်၊ အရှုံးပေါ်၊ ဆိုင်ကို သူ့ ဆီပေါင်နဲ့
ရာကနေ သူနဲ့ ပါတနာဖြစ်တာပဲ။ ပါတနာဖြစ်တော့
ဘာလုပ်လဲ။ ဟိုလူ့ကို ဆိုင်မှာ မူလရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ
ဆက်ထိုင်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး သူကတော့ ပန်းခြံထဲ သွားထိုင်
တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အရေးအကြီး
ဆုံး၊ ဇိမ်လည်းအကျဆုံး အလုပ်ကို လုပ်တယ်။ ပန်းခြံထဲ
ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးချောချောတွေ
ကို သေသေချာချာလိုက်ကြည့်တဲ့အလုပ်။ အဲဒီတော့ ဒီလို
လူမျိုး မချမ်းသာရင် ဘယ်သူချမ်းသာမလဲ။ တကယ်ပါ၊
ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်။ သူ့ရှေ့က အမျိုးသမီး တစ်
ယောက် ဖြတ်သွားတယ်။ အမျိုးသမီးက ချောချောလှလှ၊
လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း ကြွကြွရွရွ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံ
ကြည်မှုအပြည့်နဲ့။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဝိုင်းအုံကြည်မယ်ဆို

ရင်တောင် ခြေလှမ်းပျက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသွင်
အပြင်မျိုး။ အဲဒါဆိုရင် ဒီအမျိုးသမီးဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်
ကို သူ သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်ပြီး ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊
အပေါ်ယံမှာ ချိတ်တွဲထားတဲ့ အဆင်တန်ဆာ အတွန့်
အတက်တွေ၊ ဘေးအနားပတ်မှာက ဘယ်လို၊ ရှေ့နား
က ဘာလေး။ ကျွန်တော်တော့ မိန်းမဆောင်းဦးထုပ်တွေ
နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာမှ ရေရေရာရာ မပြောတတ်ဘူး။
သူတို့ဟာတွေကလည်း ဒီနေ့ ဒီပုံစံ ခေတ်စားရင် နောက်
တစ်နေ့ နောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

ထားပါတော့။ အက်စတာကတော့ သူမြင်လိုက်ရ
တဲ့ပုံစံကို သေသေချာချာမှတ်သားပြီး ဆိုင်ကို ချက်ချင်း
ပြေး၊ သူ့ပါတနာကို အဲဒီလို အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ဦးထုပ်လိုက်
ရှာ၊ မျက်နှာစာ ပြခန်းမှာ အမြန်ဆုံးတင် ဆိုပြီး သူက
ပန်းခြံပြန်သွား၊ ဆက်ကြည့်။ နောက်ထပ် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်၊ ပထမအမျိုးသမီးနဲ့တော့ ရုပ်ရည်ချင်း
သဏ္ဌာန်ဟန်ပန်ချင်း မတူဘူး။ သို့သော် သူလည်း သား
သား နားနား၊ သူ့နည်းသူ့ဟန် သူ့ပုံစံနဲ့ စတိုင်ကျကျ
ဆိုရင် သူကော ဘယ်လိုဦးထုပ်မျိုး ဆောင် သလဲ၊ သေ
သေ ချာချာကြည့်၊ ဆိုင်ပြန်ပြေး၊ ကဲ တင်စမ်း အဲဒီဦးထုပ်
မျိုး။ ဒါပဲ။ ဆိုင်မှာ လူမကြိုက်တဲ့ ဦးထုပ်တွေ မျက်နှာ
စာမှန်ရှိ၊ ကျေမှာ ပြထားပြီး ကိုယ်က ဆိုင်ထဲမှာ ဝယ်သူ

ကို ထိုင်စောင့်နေလို့ ရမတဲ့လား။ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာ၊
သူများဆိုင်က ဦးထုပ်ပဲ ဝယ်ဝယ်သွားကြတော့မှ လူတွေ
ကိုက ဘာ ညာ လျှောက်ကလော်ဆဲနေလို့ ဖြစ်မလား။
အက်စတာကတော့ အပြင်မှာ လှလှပပ သားသား နားနား
အမျိုးသမီးတွေ ဝတ်ထား ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ်မျိုးကို
မှ သူ့ဆိုင်ရှေ့ခန်းမှာ ဗန်းပြပြီးရောင်းတယ်။ အဲဒါ သူ
ကြီးပွားတဲ့ အဓိကအကြောင်းပဲ။

ဒီကနေ့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အထူးသဖြင့် ကုန်ပစ္စည်း
ထုတ်လုပ်ရောင်းချမယ့် လူတွေအတွက် အခွင့်အလမ်း
တွေ အများကြီး ပေါ်ပေါက်နေတယ်။ သို့သော် တစ်ချိန်
တည်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စက်ရုံ အလုပ်ရုံများကို
အစုစပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စတော့ရှယ်ယာရှင်တွေနဲ့ အဲဒီပိုင်ရှင်
တွေဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ဝန်ထမ်းတွေဆိုပြီး နှစ်ပိုင်းဟာ
သေသေချာချာကြီး စည်းခြားပြီး ရှိသလိုဖြစ်နေတယ်။
အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်
မှာ လူအများစုမှာ စိတ်ဓာတ်ကျတာ ညှိုးငယ်တာတွေ
ဖြစ်နေတယ်။ အလုပ်သမားဆိုတဲ့ လူများစိတ်မှာ သူတို့
တစ်တွေဟာ လက်ရှိအခြေအနေက ဘယ်လိုမှ တက်
မလာနိုင်အောင် ဖိနှိပ်ခံထားရတယ်။ သူတို့ခေါင်းထက်
မှာ သူတို့ဖောက်ထွက်လို့ မရနိုင်တဲ့ အမာခံလွှာကြီးတစ်ခု
ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။ ငွေရှင်ကြေးရှင် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ

ဟာ သူတို့ထက် အဆမတန် မြင့်မားတဲ့နေရာကိုရောက်
ရှိသွားကြပြီ။ ဒီလူတွေက အောက်ကို ဘယ်တော့မှ ငုံ့
ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဆီက အကူအညီရဖို့ လုံးဝ
မျှော်လင့်စရာမရှိဘူး။ စသည်ဖြင့် မြင်နေကြတယ်။ ကျွန်
တော်တို့လူတွေ ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီလို အတွေး အဲဒီလို
ခံစားချက်တွေ လွှမ်းမိုးနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။ ဒီ
ကနေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ သမိုင်းတစ်
လျှောက်မှာ ဆင်းရဲသား တစ်ယောက် သူဌေးဘဝ
ရောက်နိုင်မယ့် အခြေအနေ အခွင့်အလမ်းတွေ အများ
ဆုံး ပေးနေတဲ့အချိန်ပဲ။ အခု ဟောဒီ ကျွန်တော်တို့
ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမြို့မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါ။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူတွေ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြတယ်။ မဖြစ်
နိုင်ဘူးထင်ပြီး လက်မှိုင့်ချနေကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်း
တစ်ခုတည်းကြောင့်ကို သူတို့ကြီးပွားရေးလမ်း ပိတ်နေ
တာ။ ဒါပဲ။ တခြားဘာမှ မရှိဘူး။ ဆင်းရဲသားလောက
က သူဌေးလောကကို ကူးသန်းမယ့် လမ်းမကြီးဟာ ပွင့်
နေတာပဲ။ ဒါကို ကိုယ့်ဘာသာ မပိတ်ပါနဲ့။

ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီနေ့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေ
မှာ ပြဿနာကြီးနှစ်ရပ် ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ အဲဒီပြဿနာ
ကြီးနှစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းက အရှင်းလေးပါ။ ဒါ

ပေမဲ့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေက ဖြေရှင်းဖို့မကြိုးစားဘူး။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က အရင်းရှင်ကြီးများလိုပဲ ပြဿနာ မဖြေရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစားပိတ်ဆို့တားဆီးနေ ကြတယ်။

လုပ်အားနဲ့ အရင်း

ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေမှာ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ ကိစ္စကြီးနှစ်ခုအနက် တစ်ခုက ဘာလဲဆို တော့ လုပ်အားစွမ်းရည် မတူညီတဲ့ အလုပ်သမား အား လုံးကို တန်ဖိုးတစ်မျိုးတည်း သတ်မှတ်ချင်နေတဲ့ကိစ္စ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ တစ်နေ့မှာ ငါး ဒေါ်လာ ရနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ အလုပ်သမားကို တစ်နေ့ နှစ်ဒေါ်လာခွဲပဲ ရအောင် လျှော့ချပစ်တယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့လုံးနေလို့မှ ဆင့်ငါးဆယ် (ဒေါ်လာဝက်) ရစရာအကြောင်းမရှိတဲ့ အဖျင်းဆုံးအတုံး ဆုံး အလုပ်သမားနဲ့ ညီတူညီမျှ ဖြစ်စေချင်လို့။ အဲဒါ အလုပ်လုပ်သူများအတွက် အန္တရာယ်အကြီးဆုံး၊ စိတ် ဓာတ် ကျစရာလည်း အကောင်းဆုံးကိစ္စ။ ဒီပုံစံအရ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အလုပ်ကို ပိုကောင်း အောင်၊ ပိုအရည်အသွေးမြင့်မားလာအောင်၊ သူများတွေ ထက် အချိန်နာရီပိုများအောင် ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်လုပ်

အဲဒီအတွက် သူဘာအကျိုးရလဒ်မှခံစားရစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ကိစ္စ။

အလုပ်သမားတိုင်း မိမိဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်နိုင်သူတွေဖြစ်ဖို့၊ အမေရိကန်တိုင်း တခြား အမေရိကန်တွေနဲ့ တန်းတူညီမျှနိုင်ဖို့ဆိုရင် အလုပ်လုပ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့တန်ရာတန်ဖိုးကို တောင်းဆိုခွင့် ရယူခံစားခွင့် ရှိရလိမ့်မယ်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို အရင်းရှင်က 'ဟေ့မင်း တန်ဖိုးရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ လုပ်ကွာ' လို့ ခိုင်းစေတာမျိုး ခွင့်မပြုသင့်သလို၊ 'ခင်ဗျား အရင်းရှင်အတွက် ခင်ဗျားစွမ်းရည်ရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ လုပ်ဗျာ' လို့ အလုပ်သမားသမဂ္ဂက ပြောတာမျိုးလည်း ခွင့်မပြုသင့်ဘူး။

အဲဒီတော့ သတ္တိရှိပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရပ်တည်ကြပါ။ အဲဒါဆိုရင် အလုပ်သမားအနေနဲ့ သူဆင်းရဲဘဝက လူချမ်းသာဘဝကို တက်လှမ်းဖို့ လမ်းပွင့်လာပါလိမ့်မယ်။

အလုပ်သမားသမဂ္ဂတွေမှာ ရှိနေတဲ့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဖြေရှင်းရမယ့် နောက်ပြဿနာတစ်ခုက သူတို့ဆီလာလာပြီး ခန့်ရှင်ရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေ၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေအကြောင်း အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ဟော

ပြောကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။ ဒီလူတွေရဲ့ ဟောလုံး ပြောလုံး
တွေ ကြားရဖန်များလွန်းလို့ ကျွန်တော်တော့ တစ်ရေးနိုး
ထပြောခိုင်းတောင် ပြောလို့ ရနေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း
အလုပ်သမားတွေကြားထဲ နေလာခဲ့သူပါ။ ကိုယ်တိုင်
လည်း အလုပ်လုပ်နေသူ တစ်ဦးပါ။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ
တွေက သူတို့ရဲ့ သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးတွေမှာ
တရားဟောဖို့ဖိတ်ခေါ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောကြပြောကြ
တာ ကျွန်တော် မကြာခဏ နားထောင်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။
ရိုးရိုးသားသား အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အလုပ်သမား
ထုရှေ့ ထွက်ပြီး ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘာပြောသလဲ။

‘ရိုးသားသော ကြိုးစားသော ရဲဘော်အလုပ်သမား
အပေါင်းတို့၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ခနအရင်း
အနှီးအားလုံးကို ဖန်တီးပေးနေသူတွေဖြစ်တယ်။ မင်းစိုး
ရာဇာတွေအတွက် နန်းတော်ကြီးတွေ ခင်ဗျားတို့ ဆောက်
လုပ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ကုန်းမြေပေါ်မှာ မီးရထားလမ်းတွေ၊
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာပြင်မှာ မီးသင်္ဘောကြီးတွေ ခင်ဗျားတို့
စွမ်းအားနဲ့ တည်ဆောက်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ
အတွက် ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာတွေ အကျိုးခံစားရသလဲ။
နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားတို့မှာ ကျွန်ဘဝ ကျွန်ဘဝပဲ
မဟုတ်လား။ အရင်းရှင်က ခင်ဗျားတို့ကို မှန်မှန် ညက်
ညက် ကြေအောင် မြေမှာ ချနင်းနေတယ်။ သူ့မှာက ခြံ

ကြီး ဝင်းကြီး တိုက်တာအိမ်ရာကြီးတွေနဲ့၊ သူ့ဘဏ္ဍာ
တိုက်ထဲမှာ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေ အပြည့်နဲ့၊ သူက ဒါတွေနဲ့
စည်းစိမ်ခံရုံကြည်နူးပျော်ရွှင်နေရုံမက ခင်ဗျားတို့ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်နေတာကိုပါ ကြည့်ပြီး အားရကျေနပ်နေသေး
တာ၊ တကယ်က သူ့မှာရှိသမျှ ဓနဥစ္စာဟာ ခင်ဗျားတို့
ခန္ဓာကိုယ်ထဲ နှလုံးသားထဲက အသွေးအသားတွေနဲ့ သွန်း
လုပ်ပေးခဲ့တာတွေချည်းမဟုတ်လား၊’

ဒီလိုစကားမျိုးတွေ သူတို့ပြောကြတယ်။ စဉ်းစား
ကြည့်ပါ။ ဒါတွေဟာ အားလုံးအလိမ်အညာတွေချည်း
ပါ။ မဟုတ်တမ်းတရား လျှောက်ပြောနေကြတာတွေ
မှန်း နားထောင်သူ အများစုလည်း သိကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့
ဒီစကားတွေပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရတယ်။ အရင်းရှင်
တွေ ယုတ်မာတယ်၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်၊ အလုပ်
သမားတွေ ကျွန်ခံနေရတယ်။

မလုပ်ပါနဲ့၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့။ တိုင်းပြည်
ချစ်တဲ့လူမှန်ရင်၊ ဒီတိုင်းပြည်ကြီး တကယ်တိုးတက်စေ
ချင်ရင်၊ တိုင်းပြည်မှာ လူအများကောင်းစားတာ မြင်ချင်
ရင် အရင်းသမားနဲ့ လုပ်အားသမား ညီညီညာညာလက်
တွဲလာအောင် စိတ်တူသဘောတူ ရပ်တည်လာအောင်
သာ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။

လုပ်အားနဲ့ အရင်းကို ဘယ်တော့မှ မခွဲပါနဲ့။ ဒီနှစ်ခု

ကို ခွဲခြားဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူ၊ ရန်တိုက်ပေးဖို့ကြံစည်တဲ့လူ
ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ ရန်သူပဲ။

တီထွင်သူများ

နောက်တစ်ချက်၊ ဆိုပါတော့ ကျွန်တော်အခုဒီပရိသတ်
ထဲ ဆင်းလျှောက်ပြီး ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ ဖိလ်
ဒဲလ်ဖီးယားက တီထွင်သူပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်း
ပါလို့ ပြောမယ်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားတို့က ဆိုမယ်၊ ‘ဟာ
ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမှာ တီထွင်သူ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့
က အင်မတန်နောက်ကျတဲ့ နှေးကွေးတဲ့ ဒေသပါ’ လို့ ဆို
ကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ လက်မခံဘူး၊ ခင်
ဗျားတို့ဆီမှာ အဲဒီစက်ကိရိယာပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတွေ ကြံ
စည်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများလို့ တီထွင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအများ
ကြီး ရှိတယ်လို့ပဲ ဆိုမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ တီထွင်သူတွေ
ဆိုတာ နဂိုမူလကတော့ လူသူမသိကြတဲ့ ရိုးရိုးသာမန်
လူတွေပါ။ နောင်တစ်နေ့ ကမ္ဘာအတွက် အကြီးကျယ်
ဆုံး အကျိုးပြုမယ့် တီထွင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်လောင်းလျာဟာ
လောလောဆယ်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ် သည်လောက်
မျှော်မှန်းထားဦးမလဲ။ အဲသည်အမျိုးသား သို့မဟုတ်
အမျိုးသမီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘ဟာ ငါကတော့ ဘာမှတီထွင်
နိုင်မယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ပဲ’ ထင်နေဦးမယ်။

ဒါ ထုံးစံပါ။ တီထွင်မှုသမိုင်းကြောင်းတွေ ဖတ်ကြည့်ရင် ခင်ဗျားတို့ အံ့သြကြမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဧရာမ တီထွင်မှုကြီးတွေ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ နောက်တော့မှသာ ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်သွားကြတာ။ အစပိုင်းတုန်းက သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဲဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်ကြီး ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်မြင်ယောင်ထားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်ပြီးတဲ့အချိန်လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ သွားကြည့်ပါ။ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေလဲ။ တကယ်ရိုးရိုးစင်းစင်း နေထိုင်တဲ့လူတွေ၊ မြောင့်မြောင့် ရှင်းရှင်း ပြောသူတွေ၊ သာမန် သူလို ငါလို စဉ်းစားဉာဏ်မျိုးနဲ့ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားကြသူတွေပဲ။ အရေးကြီးတာ တစ်ချက်ပဲ သူတို့မှာ ထူးခြားတာ ရှိတယ်။ အဲဒါက သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်လောကမှာ ဘယ်အရာတစ်ခု လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့မြင်တယ်။ ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီကိစ္စကို အပြည့်ဝဆုံး နားလည်နိုင်ဖို့နဲ့ အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ သူတို့ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီအခါမှာ အမှတ်မထင် တီထွင်မှုကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

အဲဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ တီထွင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိမယ်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားခေါင်းထဲက ခွေးသွားစိတ် ပင်နီယံတွေကြားမှာချည်း လိုက်မရှာပါနဲ့။ အပြင်

မှာ ရှိနှင့်တဲ့ စက်ယန္တရားတွေကြားမှာချည်းလည်း လိုက်
မရှာပါနဲ့။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အရင်ကြည့်ပါ။ လူ
တွေမှာ ဘာတွေလိုအပ်နေသလဲ။ အဲဒီလိုအပ်ချက်ကို
ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်းနိုင်မလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။
ကြံဆပါ။ လုပ်ပါ။ အဲဒါဆိုရင် နဂိုက အိပ်မက်တောင်
မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ တိထွင်မှုကြီးတစ်ခု ခင်ဗျား ထမြောက်
အောင်မြင်မှာပဲ။

တိထွင်သူကြီးတွေ ဆိုတာ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ၊
ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ လူတွေလို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့။
ဧရာမတိထွင်သူကြီးတွေ သွားကြည့်ရင် တကယ် ရိုးရိုး
ရှင်းရှင်းပုဂ္ဂိုလ်ချည်းပဲဆိုတာတွေ ရလိမ့်မယ်။ ပိုပြီး ကြီး
ကျယ်လေလေ ပိုပြီးရိုးစင်းလေလေပဲ။ အဲဒါ တန်ဖိုးပဲ။
စက်ယန္တရားများလည်း ကြည့်။ လုပ်ငန်းစွမ်းရည်ချင်း တူ
ညီမယ်ဆိုရင် တည်ဆောက်ပုံ ရှင်းလင်းတဲ့ စက်ဟာ ပို
တန်ဖိုးရှိတဲ့စက်။

တကယ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဟာ အဲဒီအတိုင်း
ပါပဲ။ အနေအထိုင် အလွန်ရိုးတယ်။ သူလို ငါလို သာမန်ပဲ
နေတယ်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် သူလုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ
ငါလည်းလုပ်နိုင်မယ်၊ လူတကာလုပ်နိုင်မယ်လို့ ထင်ရ
တယ်။ သူတို့မှာ ဟိတ်ဟန်မရှိဘူး။ သူတို့နဲ့တခြားလူတွေ
ကြားမှာ စည်းခြားမထားဘူး။ ခင်ဗျားမှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

တစ်ယောက် အိမ်နီးနားချင်း ရှိမယ်ဆိုပါတော့ 'ဟေ့
ဂျင်မံ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဝတ်မောနင်းဆမ်' စသည်ဖြင့်
အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ အပြန်အလှန် ခင်ခင်မင်မင် နှုတ်
ဆက် စကားပြောလို့ရတယ်။ ဒါ ကိုယ်တွေ။

ကျွန်တော် ဂျင်နရယ်ဂါးဖီးလ် (နောက်တွင် အမေ
ရိကန် သမ္မတတစ်ဦး ဖြစ်လာသူ) အတ္တပ္ပတ္တိရေးမယ့်
အခါ သူ့အိမ်သွားတယ်။ သူ့အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်
က ကျွန်တော့်ကို အိမ်နောက်ဖေးပေါက်က ခေါ်သွား
ပြီး 'ဂျင်မံ၊ ဂျင်မံ၊ ဗျို၊ ဂျင်မံ' နဲ့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ချက်ချင်း
ပါပဲ ဂျင်မံ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်တယ်။
အဲဒါ ဂျင်နရယ် ဂါးဖီးလ်၊ ကျွန်တော်တို့ခေတ်ရဲ့ အကြီး
ကျယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်။

တကယ်ကြီးကျယ်ပြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဒီအတိုင်း
ပါပဲ။ တစ်ကြိမ်လည်း ကျွန်တော် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်
ရောက်တယ်။ အဲဒီက တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးတစ်ယောက်ဆီ ကျွန်တော်သွားတော့ ခြံထဲမှာ သစ်
ပင်လေး တစ်ပင် စိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီ လမ်း
ညွှန်တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလူနားသွားပြီး 'ကျွန်တော်
တက္ကသိုလ်အဓိပတိကြီး ဂျင်နရယ် ရောဘတ်၊ အီး၊ လီ နဲ့
တွေ့ချင်လို့ပါ' ပြောတော့၊ 'ကျွန်တော် ဂျင်နရယ်လီပါ
ခင်ဗျာ' တဲ့။ တကယ်ကြီးကျယ်ပြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အဲ

ဒီလိုပဲ။ ဟိတ်ဟန်မရှိ၊ မာန်မာန မရှိ၊ တကယ် ရိုးရိုးစင်းစင်းပဲ။ [ဂျင်နရယ်လီကား အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ်ကာလက တောင်ပိုင်းတပ်များ၏ စစ်သေနာပတိချုပ် အဖြစ် ဦးဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။]

ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ ဝင့်ဝါပလွှားမှု ကင်းသလို ဧရာမတီထွင်မှုကြီးများဟာလည်း အခြေခံကတော့ ရိုးရိုး စင်းစင်းတွေချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော်စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ကလေးတွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံး တီထွင်သူကြီးတွေ နာမည် ပြောစမ်းပါ ဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ထပြီးဖြေတယ်။ ကိုလံဘတ်(စ)တဲ့။ အဲ သူလည်း သိပ်ကြီး မှားလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ ဖြစ်တာကိုး။

ကိုလံဘတ်(စ)

ကိုလံဘတ်(စ)က ယာမြေတစ်ခုဝယ်တယ်။ ဝယ်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ လုပ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ ပုံစံကတော့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ယာခင်း ကျွန်တော်ဆက်လုပ်ခဲ့ရသလိုမျိုး နေမှာပါပဲ။ ပေါက်ပြားလေး တစ်လက် ကိုင်၊ လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းသွား၊ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်ပြီး ငေးပေါ့။ ကိုလံဘတ်(စ)ရဲ့နေရာက ပင်လယ်ကမ်းနားမှာ၊ သမုဒ္ဒရာကြီး

လှမ်းမြင်ရတဲ့ နေရာမှာ။ အဲဒီမှာထိုင်ပြီး ပင်လယ်ဘက်
မျှော်ကြည့်တော့ ရွက်သင်္ဘောကြီးတွေ ဟိုအဝေးဆီ ရွက်
လွင့်သွားတဲ့အခါ ပိုဝေးသွားတာနဲ့အမျှ ပင်လယ်ထဲ
တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းပြီး ပျောက်သွားတာ မြင်ရတယ်။
ပထမ သင်္ဘောကိုယ်ထည့်၊ နောက် ရွက်ဖားဖား၊ အဲဒီ
နောက် ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျား၊ တဖြည်းဖြည်း ရေထဲနစ်သွား
သလို မြင်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက စပိန်သင်္ဘော
တွေကလည်း ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ နစ်ဆင်းသွားသလို
ဝေးဝေးလံလံခေါင်ခေါင်ဖျားဖျားတွေအထိ သွားနေကြ
ပြီကိုး။

ကိုလံဘတ်(စ)က ပေါက်ပြားလက်ကိုင်ရိုးလုံးလုံးကို
ကိုင်ပြီး ရွက်တိုင်တွေ ရေထဲနစ်သွားတာ ထိုင်ထိုင်ကြည့်
ရင်း စဉ်းစားမိလာတယ်။ ဒီလက်ကိုင်ရိုးအလုံးကို ပတ်
သွားရသလိုပဲ၊ နည်းနည်းဝေးသွားတော့ အောက်ဘက်
နိမ့်ဆင်းသွားသလို မြင်ရတယ်၊ ပိုဝေးတော့ အောက်ဘက်
ပိုနိမ့်သွား၊ ဒီထက်ဝေးတော့ အထက်ဘက် နဂိုနေရာ ပြန်
ရောက်လာ။ ကမ္ဘာကြီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ငါ အနောက်
စူးစူးကို တောက်လျှောက် ရွက်လွင့်ဆင်းသွားရင် အရှေ့
အိန္ဒိယရောက်မှာ။

ဒါပဲ၊ အရှင်းလေးပဲ။ ကိုလံဘတ်(စ) ခေါင်းထဲမှာ
ပေါ်လာတဲ့အတွေး။ ရှင်းလင်းလွန်းလို့ ကြီးကျယ်သွား

တာ။ တောင်ကြီးတွေလိုပဲ။ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းလင်းထင်ရှားခြင်းကြောင့်ပဲ ဧရာမတောင်ကြီးဆိုပြီး ဖြစ်လာရတာ။

တီထွင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သူလိုငါလို သာမန်လူတွေပဲ။ ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှင်းရှင်းတွေးသူတွေပဲ။ ကိုယ့်ဘေးက လူတွေမှာ ဘာတစ်ခုလို အပ်နေသလဲ၊ အဲဒီလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ သူတို့ ကြိုးစားကြတာပဲ။ ဒါပဲ။

ရတနာသိုက် တွေသွားကြသူများ

ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်က မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားနယ်မှာ ဟောပြောတဲ့အခါ ပရိသတ်ထဲမှာ ဘဏ်က ငွေကိုင်စာရေး တစ်ယောက် ပါတယ်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့် ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးက ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံး ဆောင်းထားတယ်။ အဲဒီနေ့ ဟောပြောချက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ခု ထည့်ပြောတယ်။ ‘ခင်ဗျားတို့အတွက် ဓနဥစ္စာဟာ ခင်ဗျားတို့နားလေးမှာ ကပ်ပြီးရှိနေတယ်၊ နီးလွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ မမြင်ကြဘူး၊ သူ့အပေါ် ကျော်ပြီး တခြားကို ကြည့်နေကြတယ်’ ဆိုတဲ့ စကား။ ဒီစကားနားထောင်ပြီး အဲဒီ ငွေကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဘေးနားက မိတ်ဆွေကို အဲဒီတင်ပဲ

ပြောတယ်။ ‘ကျုပ်အတွက် နေဥစ္စာကတော့ အဲဒီဦးထုပ်
 ထဲမှာ ရှိနေပြီဗျ’တဲ့။ ဒီကိစ္စကို နောက်ပိုင်း သူ ကျွန်တော့်
 ဆီ စာရေးလို့ သိရတာပါ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ပြော
 တဲ့အထဲမှာ ‘လူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက် ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ အဲဒီ
 ရှိတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ရတနာသိုက် တစ်ခု ကိန်းအောင်း
 နေတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းလည်း ပါခဲ့တယ်။ ကျွန်
 တော့် စကားကို သူသဘောပေါက်တယ်။ သူ့အတွက်
 အကျိုးရှိအောင် ယူသွားတယ်။ သူ့ရှေ့က ထိုင်တဲ့ မိန်းမ
 ရဲ့ ဦးထုပ်မှာ ‘ပင်’ တစ်ချောင်း ထိုးထားတယ်။ အဲဒီ ‘ပင်’
 က သိပ်နေရာမကျဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး အသုံးတည့်အဆင်
 ပြေတဲ့ ‘ပင်’ မျိုး လုပ်သင့်တယ်။ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း
 ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါ စဉ်းစားမိပြီး သူ တကယ်လုပ်ဖြစ်
 သွားတယ်။ မိန်းမဦးထုပ်တွေမှာ ထိုးမယ့် ပိုကောင်းတဲ့
 ‘ပင်’ တစ်ချောင်း။ နောက်ကျတော့ အဲဒီပစ္စည်းကို တစ်
 ဦးတည်း ထုတ်လုပ်ချင်တဲ့သူက သူ့ဆီက မူပိုင်ခွင့်ကို
 ဒေါ်လာငါးသောင်းခွဲပေးပြီး ဝယ်သွားတယ်။ ကြည့်စမ်း။
 ဟောပြောပွဲခန်းမထဲမှာ ထိုင်ရင်း ခဏ ချမ်းသာသွား
 တာ။

အရေးကြီးတာက ဒါပဲ။ ခင်ဗျားမျက်စိထဲမှာ လူတွေ
 အတွက် ဘာလိုအပ်ချက်တွေ မြင်နေသလဲ။

ဒါ အရေးကြီးတယ်။

ကျွန်တော့်ဇာတိတောင်ပေါ်ဒေသက လူတစ်ယောက်
ကျွန်တော်သတိရသေးတယ်။ ဆင်းရဲပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်လောက် အရပ်က ကူညီထောက်ပံ့ထားရတဲ့လူ။
ဒီလူ့ခြံထဲမှာ မေပယ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်။ အကိုင်း
အခက်တွေက သူ့တံခေါင်းမိုးပေါ်အထိ ဖြန့်ကျက်အုပ်
ဆိုင်းနေတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံက ကောင်းချီးမင်္ဂလာ
ပေးထားသလိုပါပဲ။

(မှတ်ချက်။ ။ မေပယ်ပင် အမျိုးမျိုးရှိသည်။ သကြား
မေပယ်ပင် ဆိုသည်က ပင်စည်မှ အချိုရည်တစ်မျိုး ထွက်
သည်။ ပင်စည်ထဲကို ထိုးဖောက်ကာ ဖြန့်တံတစ်ခု တပ်ပြီး
အောက်မှပုံးဖြင့် အရည်ခံယူ၍ရသည်။ ၎င်းကို ကျိုချက်လျှင်
သကြားညိုများ ရသည်။)

အဲဒီအပင် ကျွန်တော်မှတ်မိပါသေးတယ်။ နွေဦး
ပေါက် ရောက်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
အဲဒီနားက ချာတိတ်တွေကလည်း အတော်ဆိုးတယ်ဗျ။
နွေဦးပေါက်ရောက်ရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူ့မေပယ်ပင်မှာ
ပုံးလေးတစ်လုံး ချိတ်ပြီး သကြားရည်ခံတယ်ဗျ။ ပုံး
လေး ချိတ်ထားတာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ မြင်နေသေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခမျာ သိပ်မရရှာဘူးဗျ။ ကျွန်တော်
စောစောက ပြောတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက
ကောင်လေးတွေပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ သိပ်ဆိုးတယ်။ ဒီလူ

ညအိပ်ပြီ ဆိုတော့မှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သွားတဲ့လူက သွားတယ်။ သူ မနက်အိပ်ရာက မထသေးခင် အစောကြီး ထသွားတဲ့လူက သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ပုံးထဲ စုမိထားတဲ့ အချိုရည်တွေ ခိုးသောက်ကြတာပဲ။ ဒီကောင်တွေ တကယ်လုပ်တာ။ အဲဒီတော့ အိမ်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခမျာ သကြားရည် သိပ်မရရှာဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သိပ်မရတဲ့ မေပယ်ရည်ကနေ သူ လုပ်တဲ့သကြားက သိပ်ဖြူဖွေးပြီး အပွင့်လည်း သိပ်လှတယ်။ ဒီသကြားကို သူ့အိမ် ခဏရောက်လာတဲ့လူတစ်ယောက်က မြင်တော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ဒါ မေပယ်သကြား ဆိုတာကိုကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ မေပယ်သကြားဆိုတာ အရောင်မည်းတဲတဲ။ နီညိုရောင်လောက် ဖြစ်ရင်တောင် အင်မတန်တော်လို့ပဲ။ မေပယ်ရည်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သကြားပွင့်ရအောင် ဘယ်သူမှ မလုပ်တတ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ ဧည့်သည်က တဲအိမ်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အကြံပေးတယ်။ ခင်ဗျား ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သကြားမျိုး လုပ်တတ်ရင်ဗျာ များများစားစားလုပ်ပြီး မုန့်ဖုတ်သမားတွေဆီ သွင်းပေါ့ဗျာ။ ဆိုတော့မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သဘောပေါက်သွားပြီး ‘မေပယ်သကြားပွင့်’ ဆိုတာကို တီထွင်တယ်။ သူတီထွင်ကြောင်း ကြေညာဖြစ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီသကြား မူပိုင်ခွင့်သက်တမ်း မကုန်ဆုံးခင်မှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်

ကြီးက ဒေါ်လာ ကိုးသောင်းလောက် ရသွားတယ်။
သူ့မေပယ်ပင်အောက်က တဲအိမ်နေရာမှာ သားသား
နားနား အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်ပြီး နေသွားနိုင်ခဲ့
တယ်။

တကယ်ဆို ဒီအပင်ကြီး သူပိုင်လာတာ နှစ်ပေါင်း
လေးဆယ်လောက် ရှိသွားပြီ။ သူများက ပြောလိုက်တော့
မှပဲ အိပ်မက်က လန့်နိုးသလိုဖြစ်ပြီး ဒီအပင်ကြီးဟာသူ့
အတွက် ရတနာသိုက်ကြီးပါလားဆိုတာ အလန့်တကြား
သွားမြင်တာ။

ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း
ပါပဲ။ ကိုယ့်အတွက် ရတနာသိုက် မြှုပ်ထားတဲ့ သစ်ပင်
နံဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြတယ်။ ဒီအပင်ကြီးကို
ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်သလို လုပ်
လို့ ရတယ်၊ လုပ်လည်း လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာနဲ့
ဆက်စပ်တဲ့ အများရဲ့လိုအပ်ချက်တစ်ခုခုကို မမြင်မချင်း
တော့ ဒီဟာကြီး ဘယ်လောက်အဖိုးတန်သလဲ ကျွန်တော်
တို့ မသိနိုင် မမြင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကို မြင်ပြီတွေ့ပြီ လုံးဝ
ထင်မှတ်မထားတဲ့ တီထွင်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုရင်
အဲဒီအချိန်ဟာ လူ့ဘဝမှာ ကြည်နူးစရာ ရင်ခုန်စရာ
အကောင်းဆုံး အချိန်အခါတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ဒီတိုင်းပြည်အနှံ့အပြားတင် မကဘူး၊
အင်္ဂလန်ကပါ စာတွေမကြာခဏရပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဟောပြောခဲ့တဲ့ နေရာတွေဆီကပါ။ ကျွန်တော်တို့တော့
ဖြင့် ဘယ်ဟာတွေ ဘယ်ဟာတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ၊
တိထွင်အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာအကြောင်းကြားလိုက်တဲ့ စာတွေ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နွေဦးပေါက်ကလည်း အိုဟိုင်ယိုပြည်နယ်
မှာ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို သူ့စက်ရုံကြီးထဲ
လည်ပြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းပြောပြတယ်။
ကျွန်တော်တဲ့၊ ဆရာပြောတဲ့ 'စိန်မြေဧကပေါင်းများစွာ'
ကို စနားထောင်ရတုန်းက ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ
တစ်ပြားမှတောင် မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဟောပြော
ချက် နားထောင်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် သန့်ဌာန် ချ
တယ်။ ငါ ဒီနေရာမှာပဲ အခုကစပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ ငါ
ဒီနေရာမှာ မှုချကြီးပွားရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာ
ဒီကနေ့ ဒီအခြေအနေဖြစ်လာတာပဲတဲ့။ သူ့စက်ရုံဟာ
ဒေါ်လာ ခြောက်သိန်းရှစ်သောင်းတိတိ တန်ဖိုးရှိတယ်။
ပေါင်နှံချေးငှားထားတာ မရှိဘူး။ လုံးဝ သူ့ကိုယ်ပိုင်။ ဒါ
သူပြောပြတယ်။

ကျွန်တော် အခုဆိုရင် ခရီးသွားရင်း ရောက်လေရာ
မှာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေ အမြဲကြုံရပါတယ်။ ဒါ

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဟောပြောလာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံလာရတဲ့အချက်ပါ။

ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ကြွားချင်ဝါချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေဟာ ထူးထူးခြားခြားဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တကယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီလူတွေအတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သိစေမြင်စေချင်လို့ ကျွန်တော်ပြောရတာပါ။

အဲဒီတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြားသွားသော တီထွင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဆိုတာ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြပါ။

ငါး ပါရဂူ

ကျွန်တော် အတော်ကောင်းတဲ့ သာဓကလေးတစ်ခု သတိရသေးတယ်ဗျာ။ မက်ဆာချူးဆက် နယ်ထဲက အိမ်ဘရွတ်(ခ)ဖီးလ်မြို့မှာ နေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်။ နဂိုက ဖိနပ်ချုပ်သမားဗျ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က အဆင်မပြေဘူး၊ ဖိနပ်မချုပ်ရဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ထဲချည်း ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ ထိုင်နေတော့ မိန်းမက မကြည့်နိုင်ဖြစ်လာပြီး ‘ရှင်သွား၊ အိမ်မှာချည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်မနေနဲ့၊ အပြင်ထွက်’ ဆိုပြီး အတင်းမောင်းထုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ယောက်ျား

သားများ ထုံးစံ မိန်းမစကား မပယ်ရှားဝံ့ဘူးပေါ့ဗျာ။
 အပြင်ထွက်လာရတယ်။ အပြင်ထွက်ပြီးတော့ ဘာလုပ်
 လဲ။ အိမ်နောက်ဖေးခြံထဲက စည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးပေါ်
 တက်ထိုင်နေတယ်။ အခြေအနေက မကောင်းဘူးပေါ့
 ဗျာ။ ရန်သူက အိမ်ကိုအပိုင်စီးထားတယ်။ ကိုယ်က
 စည်ပိုင်းတစ်လုံးပေါ်သောင်တင်နေတဲ့အနေအထားမျိုး။
 အဲဒီမှာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထိုင်ရင်း နောက်ဖေးခြံစပ်နား
 က စီးသွားတဲ့ စမ်းချောင်းလေးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။
 စမ်းချောင်းလေးက ဟိုးစားကျက်မြက်ခင်းတွေဆီကို
 ကွေ့ဝိုက်ပြီး စီးသွားတယ်။ စမ်းချောင်းထဲမှာ 'ထရောက်'
 ငါးလေးတစ်ကောင် ရေဆန်အတိုင်း တဖျပ်ဖျပ် တက်
 သွားပြီး ကမ်းပါးယံ နောက်နားလေးမှာ သွားခိုတာ သူ
 မြင်တယ်။

ဒါလေးတွေကြည့်ပြီး ဒီလူက တင်နိုဆင်ရဲ့ 'စမ်း
 ချောင်းလေး' ကဗျာထဲက

'လာသူလာ သွားသူ သွားသော်လည်း

ငါကား တသွင်သွင် စီးမြဲပင်'

ဆိုတဲ့ စာသားကလေးကို တွေးနေလိမ့်မယ်လို့တော့
 ကျွန်တော် မထင်ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက စည်ပိုင်းပေါ်က ဖျတ်
 ခနဲ ခုန်ချပြီး စမ်းချောင်းထဲ ငါးဆင်းဖမ်းတာကိုး။ ဒီ

အတိုင်းပဲ လက်နဲ့ ဖမ်းတာပါ။ ဖမ်းလို့ရသွားတော့ ဒီငါးကို ဒေါ်ဆက်စုတာမြို့က စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလူတွေဆီက စာတစ်စောင် ပြန်လာတယ်။ နောက်ထပ် အဲဒီလို ထရောက်ငါးတစ်ကောင် ဖမ်းပို့ပေးနိုင်ရင် ပိုက်ဆံ ငါးဒေါ်လာ ပေးပါ့မယ်တဲ့။

တကယ်တော့ ဟိုလူတွေအတွက် ဒီငါးက ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အနေအထားကို သိလို့ သူ့ကို အားပေးကူညီချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ကတိပေးလိုက်ကြတာ။

အဲဒီတော့ ဖိနပ်ချုပ်သမားနဲ့ သူ့မယားဟာ ငွေငါးဒေါ်လာ ရမယ် အလားအလာကြောင့် သွေးစည်းညီညွတ်သွားကြပြီး နောက်ထပ် ထရောက်ငါးတစ်ကောင် ဖမ်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။

စမ်းချောင်းလေး စတင်ဖြစ်ပေါ်တဲ့နေရာကနေ သူစီးဝင်သွားတဲ့ ရေဖွေးဖွေး မြစ်ကမ်းနံဘေးအထိ လိုက်ရှာကြပေမယ့် ထရောက်ငါးဆိုတာ တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ ထပ်မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ အဲဒီနောက် ဘုန်းကြီးဆီ ရောက်တော့ သူတို့အဖြစ်သနစ်တွေ ဖွင့်ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း ဒီငါးတွေ ဘယ်လိုပေါက်ဖွားကြီးပြင်းလာကြသလဲ ဆိုတာတော့ မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ လမ်းညွှန်

နိုင်ခဲ့တယ်။ 'ငါးပါရဂူ ဆက်(သ)ဂရင်း ရေးတဲ့ စာအုပ် ရှာပြီး ဖတ်ကြည့်ပါလား။ ခင်ဗျားတို့အတွက် အသုံးဝင် မယ့် အချက်အလက်တွေ အဲဒီထဲ ပါချင်ပါမှာပေါ့'တဲ့။

အဲဒီမှာ ရှာဖတ်တော့ တွေ့တာပါပဲ။ ထရောက်ငါး တို့ရဲ့သဘာဝ၊ ငါးမွေးမြူပုံ မွေးမြူနည်း အကုန်လုံး ပါ တယ်။ ထရောက်ငါးတစ်ကောင်ဟာ တစ်နှစ်မှာ ၂ ပေါင်း သုံးထောင့်ခြောက်ရာဥတယ်။ သက်တမ်း တစ် နှစ်အတွင်းမှာ ငါးတစ်ကောင် အလေးချိန် တစ်ပေါင် နှုန်းတိုးတယ်။ အဲဒီတော့ လေးနှစ်အတွင်းမှာ ထရောက် ငါးလေးတစ်ကောင်ကနေ တစ်နှစ်ကို ငါးလေးတန် မှန် မှန် ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ ငါးအုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့အထိ တိုးပွားလာ နိုင်တယ်။ ဒီငါးကို ဈေးကွက်မှာ ချရောင်းရင် တစ်ပေါင် ကို ဆင့်ငါးဆယ် (ဒေါ်လာဝက်) နှုန်း ရနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ ဖတ်ရတယ်။

အဲဒီ ဖတ်ရသမျှတော့ သူတို့ မယုံကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာထားတဲ့ ပိုက်ဆံငါးဒေါ်လာအတွက်တော့ တစ် ခုခု လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ အိမ်နောက် ဖေးနားမှာပဲ စမ်းချောင်းထဲ ဆင်းပြီး ကျောက်မီးသွေး ဆန်ခါကို စမ်းချောင်းအထက်ပိုင်းက၊ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကို အောက်ဘက်ပိုင်းက 'ယင်း'သဘောမျိုး ပိတ် ပြီး ထရောက်ငါး မွေးမြူရေး လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာသူ.

တက်လမ်း စတာပါပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဟတ်ဆန်မြစ်
ကမ်းဘက်ကို သူတို့ပြောင်းကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့
ဖိနပ်ချုပ်သမားဟာ အမေရိကန်ပြည်မှာ ငါးမွေးမြူရေး
နဲ့ ပတ်သက်ရင် အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိ
သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာတယ်။ ဝါရှင်တန်မှာရှိတဲ့ အမေ
ရိကန် ပြည်ထောင်စု ငါးလုပ်ငန်းကော်မရှင် ပြီးရင် သူ
ဟာ အမြင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီ
ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အခွင့်အရေးသည်သူ့
အိမ်နောက်ဖေးမှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ရှိနေခဲ့
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမမြင်ခဲ့ဘူး။ မိန်းမက တံမြက်စည်း
နဲ့ ရိုက်ထုတ်လို့ အိမ်ပြင်ထွက်လာရတော့မှ ဒီရတနာ
သိုက်ကြီး သူ သွားတွေ့တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါ။

ဈေးကွက်သိလိုလျှင် စားသုံးသူကို မေးပါ

ဒီလိုပဲ မက်ဆာချူးဆက်နယ် ဟင်ဂမ်မြို့ မှာ အဆင်မပြေ
တဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့
ခဲ့ဖူးတယ်။ လူက အလုပ်အကိုင် မရှိ။ အလုပ် မရှိတော့
ဝင်ငွေ မရှိ။ ဝင်ငွေမရှိတော့ ဆင်းရဲ။ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမ
က ရှင်အိမ်ထဲ ထိုင်မနေနဲ့ နှင်ထုတ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကမ်း
ခြေအစပ်နား စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထိုင်ရင်း ရေနူးနေတဲ့ သစ်

သားပြားလေး တစ်ချပ်ကို ကောက်ပြီး လှီးဟယ် ဖြတ်
ဟယ်နဲ့ သစ်သား ကြိုးကွင်းဆက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်
အောင် လုပ်မိတယ်။ ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကလေး
တွေက ဒါလေးကို သူယူမယ် ငါယူမယ်နဲ့ လှကြတယ်။
ဒါနဲ့ နောက်နေ့ကျတော့ နောက်တစ်ခု ထပ်လုပ်ရတယ်။
အဲဒါလုပ်နေတုန်း အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက် ရောက်လာ
တော့ သူ့လက်ရာကြည့်ပြီး သဘောကျတယ်။ 'ခင်ဗျား
ဗျာ၊ ဒါလောက်လက်ရာမြောက်တာ၊ သစ်သားနဲ့ ကလေး
ကစားစရာ အရုပ်ကလေးတွေ လုပ်ပြီး ရောင်းရောပေါ့'
လို့ တိုက်တွန်းစကားဆိုတော့ 'ဘယ်လိုအရုပ်မျိုး လုပ်ရ
မှန်း မသိဘူးဗျ'တဲ့၊ ကိုယ့်လူက ဆိုတယ်။ အဲဒီမှာ လာ
မယ်နော် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ။ သူ့အိမ်နီးချင်းက ပြန်ပြော
တဲ့ စကား။ 'ကလေးတွေအတွက် ဘာအရုပ် လုပ်ရမလဲ
သိချင်ရင် ခင်ဗျားကလေးတွေ မေးကြည့်ပေါ့ဗျ'တဲ့။ ဒါ
တောင် ကိုယ့်လူက မရသေးဘူး။ 'ကျွန်တော့်ကလေး
တွေ မေးလို့ ဘာအကြောင်းထူးမလဲဗျာ၊ သူတို့နဲ့ တခြား
ကလေးတွေနဲ့ တူမှာမှ မဟုတ်တာ'တဲ့။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ
ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာလုပ်တုန်းက အများကြီး တွေ
ဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နောက်နေ့မနက်ကျတော့ သူ့
သားလေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အခါ မေးပါတယ်။

‘သားဘာအရပ်လိုချင်သလဲ’တဲ့။ ‘ကျွန်တော်လက်တွန်းလှည်းလေး လိုချင်တယ်’၊ သားက ဖြေတယ်။ ဒီလိုပဲ သမီးဆင်းလာတော့ သမီးကို တစ်ခါမေး၊ သမီးက သူ့အရပ်ကလေးအတွက် မျက်နှာသစ်လှေတင်တဲ့ခုံကလေး လိုချင်တယ်။ အရပ်ကလေးအတွက် ထီးကလေးတစ်ချောင်း၊ စီးဖို့ လှည်းလေးတစ်စီး...။ အဲဒီလိုနဲ့ ကစားစရာပစ္စည်းစာရင်းက သူ တစ်သက်လုံးလုပ်လို့ မကုန်နိုင်အောင်ကို ရလာတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူ့အိမ်ထဲမှာ သူ့ကလေးတွေကို မေးပြီး သူတို့အကြိုက်အရပ်ကလေးတွေ မောင်းချစားတစ်လက်နဲ့ လုပ်ပေးခဲ့ရာက နောက်ပိုင်းမှာ ဟင်ဂမ်အရပ်တွေလို့ နာမည်ကြီးလာမယ့် သစ်သားကစားစရာအရပ်လုပ်ငန်းကြီးကို တည်ထောင်မိလာခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နယူးအင်္ဂလန် (အမေရိကန်ပြည် အရှေ့မြောက်ဖျား) ဒေသတစ်ခုလုံးမှာ အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒီ နေဥစ္စာတွေ ချမ်းသာလာဖို့အတွက် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းဟာ သူ့အိမ်မှာ သူ့ကလေးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရာက ရလာခဲ့တာ။

အဲဒါကြောင့် လူတစ်ယောက် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့

တစ်စုံတစ်ရာ အောင်အောင်မြင်မြင် တီထွင်မိဖို့ ဆိုတာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ထွက်ဖို့ လိုချင်မှ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ချင်တာပါ။

ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ရှည်တစ်လျားကြီး ပြောနိုင်ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဒီည ဒီမှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနဲ့ပဲ ဆက်ပြီး တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။

အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ။ ကျွန်တော်က အဲဒီလို ဆိုလိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့က ပြောမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုး မရှိပါဘူး၊ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာက လန်ဒန်တို့ ရောမတို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတို့ကသာ လာကြတာပါ။ တခြားနေရာကသာ လာတာ၊ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမှာ မရှိပါဘူးလို့ ဆိုကြလိမ့်မယ်။ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်ပြောမယ်။ တခြား ဒီအရွယ်အစား မြို့ကြီးများနည်းတူ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမှာလည်း တိုင်းပြည် ရပ်ရွာအတွက် အရေးပါတဲ့ လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ မနည်းသော အရေအတွက်နဲ့ ရှိနေတာပဲ။

အခု ပရိသတ်ထဲမှာလည်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ရှိနေတာပဲ။ အမှတ်မဲ့ ကြည့်ရင်တော့ သူလိုငါလို ရိုးရိုးသာမန်လူတွေ။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ ဘယ်

အရပ်ဒေသမှာမဆို တိုင်းပြည် ရပ်ရွာအတွက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီလို ရိုးရိုးသာမန် အသွင်အပြင်မျိုးနဲ့သာ တွေ့ရစမြဲပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့မှာ သိပ်မှားနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ရာထူး ဌာနန္တရ ရှိတဲ့လူ၊ အာဏာလက်ကိုင် ရှိတဲ့လူမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ ထင်ကြတယ်။ တိုင်းပြည်ရပ်ရွာအတွက် တကယ်အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မမြင်ကြ မသိကြဘူး။

ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ဒီကမ္ဘာလောကအတွက် အရေးပါဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ လူငယ် လူရွယ်တွေ အနေနဲ့ မေးစရာရှိတယ်။

လောက ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် တကယ် အရေးပါသော တကယ်လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ရာထူး ဌာနန္တရ ရှိသူမျိုးကိုသာ မဆိုဘူး၊ အာဏာလက်ကိုင် ရှိမရှိနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အများကတော့ အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ရာထူး အာဏာနဲ့ပဲ တွဲပြီး မြင်ကြတယ်။ ကျောင်းတွေကလည်း ဒီလိုပဲ သင်နေကြတာကိုး။ ဘာကြီး ညာကြီးတွေ ဖြစ်မှ တကယ် လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ တကယ် အဖိုးတန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတဲ့ လွဲမှားတဲ့ အယူအဆတွေ ဆက်မပြန့်ပွားအောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် နောင်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ

ပဒေသရာဇ်ဧကရာဇ်တွေ အုပ်စိုးတဲ့ အင်ပါယာနိုင်ငံမျိုး
အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။

ကျေးကျွန်နဲ့ သခင်

လူရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်စိတ်အရည်
အသွေးများနဲ့သာသက်ဆိုင်တယ်။ အကြောင်းအားလျော်
စွာ သူ ရရှိထားတဲ့ ရာထူးဂုဏ်သိန်တွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး ဆို
တာ ကလေးတွေကို သင်ကြားပေးဖို့လိုတယ်။ အခုနေ
မှာတော့ လူငယ်တွေစိတ်ထဲမယ် ရာထူးကြီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
လို့ ထင်တာမျိုးတွေ ရှိနေဦးမှာပေါ့။ ဒါလည်း အပြစ်တင်
လို့ မရဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီအထဲမယ် မေးကြည့်တယ်။
‘မင်းတို့အထဲက ဘယ်သူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်မယ်ထင်သလဲ’
ဆိုတော့ လူငယ်တစ်ယောက်က ဖြေတယ်။ ‘ကျွန်တော်
ဖြစ်မယ်’ တဲ့။ ‘ဘယ်တော့ဖြစ်မလဲ’ ဆိုတော့ ‘ရွေးကောက်
ပွဲနိုင်လို့ နိုင်ငံရေးရာထူးတစ်ခုခု ရတဲ့အခါ’ တဲ့။ အဲဒီ လူ
ငယ်ကို ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်။ အဲဒါ ကြီးကျယ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ သေးမွှားတာ။ တို့လက်ရှိ ဖွဲ့စည်းပုံအရ
အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ လုပ်ကိုင်နေခြင်းသည် ပင်လျှင် သေး
မွှားကြောင်း ပြတဲ့ အလွန်ရှင်းလင်းထင်ရှားသော အချက်
ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ မောင်ရင် စဉ်းစားကြည့်။ တို့တိုင်း
ပြည်အစိုးရဟာ ပြည်သူ့အစိုးရ၊ ပြည်သူများအတွက်
ပြည်သူများက ရွေးချယ်ခန့်အပ်သော ပြည်သူ့အစိုးရ။

အစိုးရဟာ ပြည်သူ့အတွက်။ ရာထူးဌာနန္တရ ယူထား
တဲ့ လူတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုး
နေတာပြည်သူလူထု။ အရင်တုန်းကလည်း လူထု၊ နောက်
လည်း လူထု။ ရာထူးဌာနန္တရ သမားတွေက လူထုရဲ့
အစေခံတွေ၊ ကျေးကျွန်တွေ။

သမ္မာကျမ်းစာမှာ ဘယ်လိုဆိုထားသလဲ။ ‘ကျေးကျွန်
သည် သခင်ထက် မကြီးကျယ်နိုင်’ တဲ့။ ပြီးတော့ ဘာပြော
သေးလဲ။ ‘ပို့လွှတ်ခြင်းခံရသူသည် သူ့အား ပို့လွှတ်ခဲ့သူ
ထက် မကြီးကျယ်နိုင်’ တဲ့။ ဒါပဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လူထု
ဟာ သခင်၊ ရာထူးယူထားသူတွေဟာ ပြည်သူလူထုထက်
ကြီးကျယ်ချင်လို့ မရဘူး။ သူတို့ဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်
သော လူထုကျေးကျွန်များသာ ဖြစ်ရမယ်။ သူတို့ဟာ
ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြီးကျယ်မြင့်မားသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ မောင်ရင်တို့ သတိထားပါ။ တကယ် ကြီး
ကျယ်မြင့်မားသော ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် နိုင်ငံရေးရာထူး ယူ
လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ဆီက ပေးလိုက်ရတာချည်း
ပဲ။ အနစ်နာ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတာချည်းပဲ။ ဒီက ရမသွား
ဘူး။ ဒီရာထူးကြောင့် တက်မသွားဘူး။ အဲဒီတော့ မှတ်
ထား။ နိုင်ငံရေးရာထူး ရရှိရုံလောက်နဲ့ မောင်ရင် မကြီး
ကျယ်နိုင်ဘူး။

ဘယ်သူတွေကို ဂုဏ်ပြုကြမလဲ

နောက်လူငယ်တစ်ယောက်က ပြောသေးတယ်။ ‘ကျွန်တော် တစ်နေ့ကျရင် ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါ’တဲ့။ ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့လဲ ဆိုတော့ ‘နောက်ထပ် စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အခါ’တဲ့၊ ‘မက္ကဆီကိုနဲ့ ဒါမှမဟုတ် အင်္ဂလန် ရုရှား ဂျပန်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျူးဘားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စပိန်နဲ့ ဒါမှမဟုတ် နယူးဂျာစီနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတက်တဲ့ အခါ’တဲ့၊ ‘အဲဒီအခါ ကျွန်တော်အမြောက်ပြောင်းဝက နေချမယ်၊ ကျွန်တော်လုံစွပ်တဝင်းဝင်းနဲ့ တက်ပြီး သူတို့အလံကို တိုင်က ဆွဲချမယ်၊ အိမ်ပြန်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ပရုံးမှာ ကြယ်ပွင့်တွေနဲ့ ပြန်လာမယ်၊ ပြီးတော့ အစိုးရက ပေးတဲ့ ရာထူးဌာနန္တရတွေအားလုံး ယူမယ်၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြီ’တဲ့။

မဟုတ်သေးဘူး မောင်ရင်၊ အဲဒါနဲ့တင် မဖြစ်သေးဘူး၊ အဲဒါနဲ့တင်လည်း တကယ်ကြီးကျယ်မြင့်မားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။

ဒါပေမဲ့သူ့ကိုလည်း ဒီလိုတွေခေါ်တဲ့အတွက် အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ သူ ဒီသဘောမျိုးတွေပဲ သင်လာခဲ့ရတာကိုး။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တွေမှာ သမိုင်းသင်တော့လည်း ဒီသဘောမျိုး

ပဲ သင်ကြတာကိုး။ စစ်ပွဲကြီးတွေဆိုတာ ရာထူးကြီးကြီး ယူထားတဲ့ လူတွေချည်း တိုက်သွားကြသလို သင်ခဲ့ရတာ ကိုး။

ကျွန်တော်မှတ်မိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟော ဒီ ဖိလ်ဒဲလ်ဖီးယားမြို့မှာပဲ။ စပိန်နဲ့ စစ်ကြီးပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အခမ်းအနားကြီး ကျင်းပတဲ့ အချိန်။ မြို့ပတ်ပြီး ပွဲကြီးလမ်းကြီး လှည့်လာတော့ အောင် ပွဲခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စီးလာတဲ့ မြင်းရထားက ကျွန်တော့် အိမ် ရှေ့တည့်တည့် ရပ်တယ်။ ရထားပေါ်မှာ ဟော့ဘ်ဆင် ပါတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ပရိသတ်က ဦးထုပ်တွေ မြှောက် လက်ကိုင်ပဝါတွေ ဝှေ့ယမ်း ‘ဟော့ဘ်ဆင် အောင်မြင်ပါ စေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ’ အော်ကြ ဟစ်ကြ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အော်မိခဲ့ပုံပါပဲ။ တကယ်လည်း တိုင်းပြည်က ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတာကို အဲဒီထက်မက ရသင့် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နက်ဖြန်ခါ ဟိုက်စကူး ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဝင်သွားပြီး မေးမယ်ဆိုပါတော့၊ ‘မယ်ရီ မက်သင်္ဘောကို မြှုပ်တာ ဘယ်သူလဲ’ မေးလို့ ဟော့ဘ်ဆင် ပါလို့ ဖြေမယ်ဆိုပါတော့၊ ရှစ်ပုံတစ်ပုံသာ မှန်တယ်၊ ရှစ်ပုံ ခုနစ်ပုံက မှားတယ်လို့ ကျွန်တော် ဆိုမယ်။ ဘာကြောင့် လဲ၊ မယ်ရီမက်သင်္ဘောကို မြှုပ်တုန်းက ဟော့ဘ်ဆင်

တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူရှစ်ယောက်ပါတာ ပဲဟာ။ တခြား ခုနစ်ယောက်က ဟော့ဘ်ဆင်လောက် ရာထူးမကြီးတော့ စပိန်တွေ ပစ်တဲ့ခတ်တဲ့အချိန်မှာ အကာအကွယ် သိပ်မကောင်းတဲ့နေရာတွေက ခံကြရ မှာ။ ဟော့ဘ်ဆင်က အရာရှိဆိုတော့ မီးခိုးခေါင်းတိုင် နောက်ကွယ်နားမှာ ရှိနေဖို့ များတယ်။ အခု ဒီမှာ ရှိနေ ကြတဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာ ပညာဗဟုသုတ ရှိကြတဲ့လူတွေ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ မယ်ရီမက်သင်ဘော့ကို မြှုပ်တုန်းက ဟော့ဘ်ဆင်နဲ့အတူ ပါဝင်ခဲ့ကြတဲ့ တခြား ပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ပြောပါဆိုရင် ပြော နိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ရှိမှာမဟုတ် ဘူး။

အဲဒါ သမိုင်းသင်ပုံ နေရာမကျတာ။ ဘာလို့အဲဒီလို သင်ရမှာလဲ။ လူတစ်ယောက်သည် ရာထူးဌာနန္တရ ကြီး သည်ဖြစ်စေ၊ သေးသည်ဖြစ်စေ သူ့ထောင့်သူ့နေရာမှာ ကျရောက်လာတဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင် မယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ တိုင်းပြည်က ဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ရာဇပလ္လင်ပေါ်က ရှင်ဘုရင်ကျမှ ပူဇော် သက္ကာရပြုရမှာမဟုတ်ဘူး။

ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ သမိုင်းသင်နေပုံက ဟိုကလေး အမေတစ်ယောက် သူ့ကလေးကို ဗဟုသုတ ပေးနေပုံ

မျိုးဖြစ်နေတယ်။ နယူးယောက်မှာ အမေတစ်ယောက်
က သူ့သားလေးနဲ့ လျှောက်လည်တော့ကလေးက မေး
တယ်၊ 'အမေ၊ အဲဒီအဆောက်အအုံကြီးက ဘာကြီးလဲ'
တဲ့။ အမေက ဖြေတယ်၊ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂရန်ရဲ့သင်္ချိုင်းဝှဲ'
တဲ့။ 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂရန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ' ထပ်မေး
တော့ 'သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းတဲ့သူပေါ့'တဲ့။

[ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂရန်သည် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်
ကာလက မြောက်ပိုင်းတပ်များ၏ သေနာပတိအဖြစ် ဦး
ဆောင်ခဲ့ပြီး နောင်တွင် အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်လာခဲ့
သည်။]

သမိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုသင်ကြမှာလား။ ပြည်
တွင်းစစ်ကာလ သူပုန်တွေကို တိုက်ခိုက်တုန်းက ဂရန်
တစ်ယောက်တည်း အားကိုးထားရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်
မလား၊ ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာတစ်ဆင့် မြစ်
ကမ်းဘေးမှာ ဂရန်အမှတ်တရသင်္ချိုင်းဝှဲတစ်ခု ဆောက်
ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဂရန်ဟာ အင်မတန် ကြီး
ကျယ် မြင့်မားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ သူ့
အတွက် သက်သက်လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည်တွင်း
စစ်တုန်းက တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးသွားတဲ့ လူ
နှစ်သန်းကို ကိုယ်စားပြုသူအဖြစ်နဲ့ ဂုဏ်ပြုထားတာ။ အဲဒီ
အသက်ပေးသွားသူတွေထဲမှာ ဂရန်ထက် အဆင့် မနိမ့်

တဲ့၊ လေးစားကြည်ညိုအပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အမြောက်
အမြား ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အဲဒီသင်္ချိုင်းဝူဟာ
ဟတ်ဆန်မြတ်ကမ်းထက်မှာ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ
ဌားဌားစွင့်စွင့် ရှိနေတာပေါ့။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီး ပီပီပြင်ပြင် ရုပ်လုံးပေါ်
အောင် ပြောဖို့ အချက်တစ်ခု ကျွန်တော် သတိရတယ်
ဗျာ။ ပြောရမှာ ကျွန်တော် ရှက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချန်
ထားဖို့လည်း မသင့်တော့ ကျွန်တော် ဒီည ပြောလိုက်
တော့မယ်။

အခုနေ ကျွန်တော် မျက်စိမှိတ်ပြီး ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၈၆၃
ခုနှစ်ဆီ ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် ဘာခဲ
ရှိုင်ယာပေးလ်(စ) ကျွန်တော့်အတိမြို့လေးကို ကျွန်တော့်
အာရုံထဲမှာ ပြန်မြင်လို့ ရပါတယ်။ နွားပွဲလုပ်တဲ့ ကွင်း
ကြီးမှာ လူတွေ ပြည့်နေတယ်။ အဲဒီနားမှာ ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်း ရှိတယ်။ မြို့တော်ခန်းမရှိတယ်။ ခန်းမထဲမှာ
လူတွေ ပြည့်နေတယ်။ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းက တေးသီချင်း
တွေ သီဆိုတီးမှုတ်နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလံတွေ
တလူလူ လွင့်နေတယ်။ လူတွေက လက်ကိုင်ပဝါတွေ
ငှေ့ယမ်းနေကြတယ်။

စစ်သည်တပ်ခွဲတစ်ခွဲ ချီတက်လာတာကို ကြိုဆိုနေ
တာ။ ရဲဘော်တွေက ကွင်းကြီးထဲ ဖြတ်ပြီး ချီတက်လာ

တယ်။ ဒီတပ်ခွဲက ပြည်တွင်းစစ်အတွက် စစ်မှုထမ်း
သက်စေပြီးတဲ့နောက် ဆက်ပြီးအမှုထမ်းဖို့ ဆန္ဒပြုထား
တဲ့ တပ်ခွဲ။ အခု ဒီတပ်ခွဲကို မြို့က ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုကြတာ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ချာတိတ်ပဲရှိပါသေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီတပ်ခွဲမှာ ကျွန်တော်က ကက်ပတိန်။ မာန
တွေ အပြည့်၊ ဝင့်ကြွားဂုဏ်ယူမှုတွေ အပြည့်နဲ့ပေါ့။ လူ
တစ်ကိုယ်လုံး မာနတွေ ဖောင်းတင်းပြီး အပ်နဲ့ အသာ
လေး ထိုးလိုက်ရင်တောင် ဖောင်းခနဲ ပေါက်ထွက်သွား
နိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး။ ရဲဘော်တွေကို ဦးဆောင်ပြီး
တပ်ခွဲထိပ်က ချီတက်လာတဲ့အချိန် ကျွန်တော့်လောက်
သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့လူ ဘယ်ရှိလိမ့်မတုံး။ မြို့တော်
ခန်းမထဲ ဝင်လာတယ်။ ရဲဘော်တွေကို ခန်းမအလယ်မှာ
နေရာချတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှာ။ အဲဒီ
နောက် မြို့အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက အရာရှိကြီးတွေ လူအုပ်
ကြားက တန်းစီပြီး ဝင်လာတယ်။ ခန်းမက ကျဉ်းကျဉ်း
ဆိုတော့ လူတွေ ကျပ်ညပ်လို့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ စင်မြင့်
ပေါ်မှာ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ နေရာယူတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့
ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ မြို့တော်ဝန်ကြီးက အဲဒီစက်ဝိုင်းခြမ်းရဲ့
အလယ်ခုံမှာ ထိုင်တယ်။

မြို့တော်ဝန်

မြို့တော်ဝန်ကြီးက အသက်ကြီးပါပြီ။ ခေါင်းမှာ ဆံပင်
 တွေလည်း ဖွေးနေပါပြီ။ သူ့အရင်က ဒီလိုနိုင်ငံရေး ရာ
 ထူးမျိုး တစ်ခါမှ မရဖူးပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့အခု
 ရာထူးကြီးရမှပဲ သူ့ဘဝမှာ တကယ့်ကိုကြီးကျယ်ပြည့်စုံ
 သွားတယ်လို့ အထင်ရှိနေရှာသူပါ။ သူ့နေရာသူထိုင်
 ပြီးတဲ့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မျက်မှန်ကို အသာနေရာချ
 ပြီး အောက်က ပရိသတ်ကို ဂုဏ်ကျက်သရေကြီးမားစွာ
 နဲ့ ရှုစားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကို သွားမြင်တာပဲ။
 ကျွန်တော့်မြင်တော့ ထလာရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
 မြို့တော်အရာရှိကြီးတွေနဲ့ အတူထိုင်ဖို့ စင်မြင့်ပေါ်ကို
 ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ဟာ ကျွန်တော့်ကို စင်မြင့်ပေါ်တက်
 ဖို့ဖိတ်တာ၊ မြို့တော်အရာရှိကြီးတွေဆိုတာ ကျွန်တော့်
 ကို စစ်ထဲ မရောက်ခင်တုန်းက ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိမှန်း
 တောင် သိတာမဟုတ်ဘူး။ အဲ မုသားမပါအောင် ပြောရ
 ရင် တစ်ခါတော့ ရှိဖူးပါတယ်။ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်
 က ကျောင်းကဆရာကို 'အဲဒီကောင် နာနာလေး ဆော်
 လိုက်စမ်းပါ' လို့ ညွှန်ကြားဖူးတာတော့ ရှိပါတယ်။ ထား
 ပါတော့။ အခုလို အရေးတယူ အသိအမှတ်ပြုတာမျိုး မရှိ
 ခဲ့ဖူးတာကို ဆိုချင်တာပါ။ အခုတော့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ
 အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ အတူ နေရာယူဖို့ ဖိတ်ကြားခံရပြီ။ ကျွန်

တော် စင်မြင့်ပေါ်ရောက်တယ်။ ဓားလွယ်ကို ဘေးမှာ
ချ၊ သေသေချာချာ လက်ပိုက်ပြီး ဂုဏ်ပြုသဘာသံတွေ
ကို လေးနက်တည်ကြည်စွာ ခံယူတယ်။ အထွတ်အထိပ်
ရောက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ လျှောကျပျက်စီးခြင်း မတိုင်မီ
မှာ ဝင့်ကြွားဂုဏ်ယူမှုတွေ ရှေ့ကလာတာ ထုံးစံကိုး။

ကျွန်တော်နေရာယူပြီး ခန်းမတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်
သွားပြီးတဲ့အချိန် မြို့တော်ဝန်ကြီးက ရှေ့ဘက် စကား
ပြောတဲ့ စင်ဆီ ဣန္ဒြေကြီးစွာနဲ့ ထလာတယ်။ ကျွန်တော်
တို့အားလုံးစိတ်ထဲမှာ မြို့ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတဲ့
စစ်သည်တော်များအတွက် ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုစကားကို မြို့ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော အပြောအဟောသမားဖြစ်တဲ့ ဓမ္မ
ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက ဟောကြားပေးမယ့်အကြောင်း
ကြေညာဖို့လိုပဲ အောက်မေ့နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်
ဘူးဗျာ၊ သူက ပြောမှာတဲ့။

မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာတဲ့ လယ်သမား အဘိုးအိုက
တရားဟောမယ်ဆိုတော့ ပရိသတ် အံ့အားသင့်သွား
တယ်။ ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တစ်သက်လုံး ဟော
ဖူးပြောဖူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ အတော်
များများ မှားဖူးကြတဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ မြို့တော်ဝန်
ဖြစ်သွားတာနဲ့ပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုတရားပွဲကြီးမျိုး ဟော
နိုင်ရမယ်လို့ အထင်အမြင်ရှိသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ မိန့်ခွန်း

တစ်ခု သူ ရေးတယ်။ နွားစားကျက်ထဲ သွားပြီး ခေါက်
တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက် မိန့်ခွန်းစာသားတွေ အော်ကျယ်
ဟစ်ကျယ်နဲ့ အလွတ်ကျက်တော့ နွားတွေလည်း လန့်ဖျပ်
ပေါ့လေ။ အခမ်းအနားပွဲကျတော့ သူက အဲဒီ မိန့်ခွန်း
စာရွက်ကြီး ယူလာ၊ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ထုတ်၊ စားပွဲပေါ်
ကျကျနန ဖြန့်ပြီး မျက်မှန်ကို ပြင်ပေါ့လေ။ သေသေချာ
ချာ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရအောင်လို့။ ပြီးတော့ စင်ပေါ်မှာ
ဟောဒီလို နောက်ဘက် ဆုတ်သွားလိုက် ရှေ့ဘက် တိုး
လာလိုက်၊ အကြောင်းအရာကလည်း သေသေချာချာ
ကျက်ထား လေ့လာထားပြီးသားဆိုတော့ တကယ့်ကို
ကျကျနန ပြောချလိုက်မယ် ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့၊ ဘယ်ခြေ
ဖနောင့်ပေါ်မှာ အဓိက အားပြုပြီးရပ်၊ ညာခြေကို ရှေ့
ဘက် ခပ်ဖော့ဖော့လေး ထုတ်ထား၊ ပခုံးနှစ်ဖက် နောက်
ကို ပစ်၊ ညာဘက်လက်ကို ဟောသလို လေးဆယ့်ငါး
ဒီဂရီချိုး၊ ပါးစပ်က ပြောတော့မယ် တရွရွ။ ဒါ သူ စကား
ပြောတော့မယ့် အမူအရာ၊ အဲဒီအတိုင်း အမှန်အကန်ပါ။
ဟိုးတုန်းက ကျွန်တော် ဒီအကြောင်း ပြောပြောပြတဲ့အခါ
တချို့သူငယ်ချင်းတွေက ဆိုကြတယ်။ မင်းဟာ နည်း
နည်းတော့ ချဲ့လွန်းတယ်ထင်တယ်ကွာတဲ့။ ကျွန်တော်
မချဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာကလည်း တမင်သက်
သက် သူ့ကို ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြောတာမျိုး မဟုတ်

ပါဘူး။ သူ့ဆီက သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြအောင်လို့သာ ပြောရတာပါ။

‘မြို့သူမြို့သားအပေါင်းတို့’ တဲ့။ စ တော့ စ လိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အသံလည်း သူပြန်ကြားပြီးရော လက်က ဟောဒီလိုတဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ ဒူးတွေ ယိုင်လာတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လာတယ်။ အဟုန်း အဟမ်းနဲ့ ချောင်းတွေ ဘာတွေ လှည့်ဟန်ပြီး အတော် ကြီးကြာတော့ စာရွက်ပြန်ကြည့်တယ်။ ‘မြို့သူမြို့သား အပေါင်းတို့’ တစ်ခါ စ ပြန်တယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ အနေနဲ့ အခု လို အခုလို စစ်မြေပြင်မှာ သွေးမြေကျ တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့ ကြတဲ့ ခဲကြပြီး ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို အောင်ပန်းဆွတ်ခူး ပြန်လာတဲ့စစ်သည်များကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုခွင့် ရတဲ့အတွက် အထူးပဲ အထူးပဲ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ အထူး သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီ ရဲဝံ့စွန့်စားသော သူရဲကောင်းလူငယ် (ကျွန်တော်ပေါ့ လေ) ဟောဒီ သူရဲကောင်းလူငယ်နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့ အ တွက် အထူးသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ မျက်စိအာရုံထဲမှာ (မျက်စိအာရုံထဲမှာ သူ မြင်ယောင် တာပေါ့လေ) ဒီ သူရဲကောင်းလူငယ်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင် နေတယ်။ ရှေ့ဆုံးကနေ ဦးဆောင်ပြီး ရဲဘော်တွေ ရှေ့က

နေ ဦးဆောင်ပြီး သတ္တိပြောင်ပြောင်နဲ့ ရန်သူကို အတင်း
ဝင်ရောက် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်နေပုံကို ကျွန်တော်တို့
မြင်နေတယ်။ သူ့ဓားက အရောင်တလက်လက်နဲ့ နေ
ရောင်မှာ တလက်လက်နဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေကို အော်ဟစ်
အမိန့်ပေးနေတယ်။ တက်ခဲ့ကြ၊

စစ်မြေပြင်မှာ

ဟာမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခမျာတိုက်ပွဲအကြောင်း
ဘာမှသိရှာတာမဟုတ်ဘူး။ သူ စစ်ပွဲအကြောင်း နည်း
နည်းပါးပါး သိမယ်ဆိုရင် ဒီစကားမျိုး ပြောမှာမဟုတ်
ဘူး။ အန္တရာယ်ရှိနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ခြေလျင်တပ်မိုလ်
တစ်ယောက်ဟာ သူ့လူတွေရှေ့က ဘယ်တော့မှ မထွက်
ဘူး။ ထွက်လည်း မထွက်ရဘူး။ အဲဒါ ရာဇဝတ်မှုကျူး
လွန်သလောက်နီးပါး အပြစ်ကြီးတယ်။ ပရိသတ်ထဲမှာ
ရှိနေတဲ့ ရဲဘော်တွေ အားလုံး ဒါ သိကြတာပေါ့။ ကျွန်
တော်ဘယ်ထွက်မလဲ၊ ကျွန်တော်က နေရောင်မှာ ဓား
ရောင် တလက်လက်နဲ့ ရဲဘော်တွေကို တက်ခဲ့ကြတဲ့။
ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ မဟုတ်တာ။
ရှေ့ဆုံးတက်ပြီး ရှေ့က ရန်သူပစ်တာခံ၊ နောက်က ကိုယ့်
လူတွေ ပစ်တာမှန်၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒါ အရာရှိရဲ့နေ
ရာမဟုတ်ဘူး။ အရာရှိရဲ့နေရာက တကယ်တိုက်နေတဲ့

ရိုးရိုးတပ်သားတွေရဲ့ နောက်နားမှာ ရှိတယ်။ စစ်မြေပြင်
မှာတုန်းက သူပုန်တွေ တောအုပ်ထဲကနေ အော်ဟစ်
ညာသံပေးပြီး တက်လာတဲ့အချိန် ကျွန်တော်တပ်မအရာ
ရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေကြား မြင်းတစ်စီးနဲ့
ကဆုန်စိုင်း ပြေးပြီး ‘အရာရှိတွေ နောက်ပိုင်းဆုတ်ပါ၊
အရာရှိတွေ နောက်ပိုင်းဆုတ်ပါ’ လို့ လိုက်အော်ရတာ
မကြာခဏပါ။ အရာရှိတွေအားလုံး တကယ် ရင်ဆိုင်
ပစ်ခတ်တဲ့ နေရာရဲ့ နောက်ဘက်က နေရတယ်။ ရာထူး
ကြီးလေ နောက်ဘက် ပိုရောက်လေပဲ။ ဒါ သူ့လက်
အောက်က လူတွေလောက် သတ္တိမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။

ဥပဒေစည်းကမ်းအရကို သူ အဲဒီလို နေရတာ။ ဘယ်
နှယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လုပ်တဲ့လူက ရှေ့မျက်နှာစာ ထွက်လာပြီး
ရန်သူက ပစ်လို့ သေသွားပြီတဲ့၊ စစ်ပွဲရှုံးသွားမှာပေါ့။ စစ်
ဆင် စစ်တက် အစီအစဉ်တွေက အားလုံး သူ့ခေါင်းထဲ
ရှိနေတာ။ သူ မရှိရင် အားလုံး ပရမ်းပတာဖြစ်သွားပြီ
ပေါ့။ အဲဒီတော့ သူက တတ်နိုင်သမျှ လုံခြုံမှုရှိတဲ့နေရာ
မှာ နေရတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က နေရောင်မှာ ဓားရောင် တ
လက်လက်နဲ့ ဆိုတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ပြီးတော့ ပရိသတ်
ကြား ထိုင်နေတဲ့ ရဲဘော်တွေထဲမှာ ဒီသူရဲကောင်းပုဂ္ဂိုလ်
လေး စားဖို့ သူတို့မှာ နောက်ဆုံးသိမ်းထားတဲ့ တစ်ခု

တည်းသော မုန့်ကြွပ်ကို ထုတ်ကျွေးဖူးတဲ့သူတွေ၊ မြစ်
တွေ ချောင်းတွေ ဖြတ်ကူးတဲ့အချိန်မှာ ကုန်းပိုးပြီး ခေါ်
ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေလည်း ပါနေတာပဲ။ တချို့ဆိုရင် အဲဒီ
ခန်းမထိတောင် ပါမလာနိုင်ရှာတော့ဘူး။ တိုင်းပြည်
အတွက် အသက်ပေးခဲ့ကြရပြီ။ မုန့်ကန်တယ်လို့သူတို့
ယုံကြည်တဲ့အရာတစ်ခုအတွက် အသက်ပေးသွားတာ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တကယ်အသက်ပေးသွားသူ၊ တကယ် စွန့်
စားခဲ့ရသူတွေကို ဒါလောက် အလေးထားရကောင်းမှန်း
မသိဘူး။ ချာတိတ်ကိုပဲ တကယ်ဟီးရီးလုပ်နေကြတယ်။
ဒီချာတိတ်က ဘာကြောင့် ဟီးရီးဖြစ်ရသလဲဆိုတော့
ထုံးစံအတိုင်း လူတွေမှာ ရောဂါ။ အမှားကြီးကို စွဲနေ
တာ။ ချာတိတ်က စစ်ဗိုလ်အရာရှိ၊ ဟိုလူတွေက ရိုးရိုး
စစ်သားတွေ။

အကြီးမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်မိတယ်။ တစ်သက်လုံး မမေ့
နိုင်တဲ့ အသိအမြင်တစ်ခု ကျွန်တော်ရပါတယ်။ တကယ်
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုဆိုတာ ရာထူးအဆင့်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊
ကိုယ်လုပ်ကိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာဘောင်ကလေးထဲမှာ
ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လာ
နိုင်သလဲ ဆိုတာနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ သာမန် အခြေအနေ

အဆင့်အတန်းမှာ နေရင်းက ဘယ်လောက် ကြီးမား
ကျယ်ဝန်းတဲ့ လုပ်ရပ်ကြီးတွေ အထမြောက်အောင် စွမ်း
ဆောင်ပေးလိုက်သလဲဆိုတာနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်
တော် သွားမြင်တယ်။ အဲဒါသည်ပင် တကယ်စစ်မှန်
သောကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုပဲ။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူ
တွေအတွက် ပိုကောင်းတဲ့ အိုးအိမ်တွေ၊ လမ်းပန်းတွေ၊
စာသင်ကျောင်းတွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊ ဘာသာ
တရား အလုပ်တွေ ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကိုယ်
ကျင်လည်ရာ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဘဝတူလူသား
တွေ ပိုပြီးချမ်းသာပျော်ရွှင်ကြအောင် သူတို့ဘဝ သာယာ
လှပအောင် ဒီကနေ့ ဖန်တီးပေးနေသူတွေသည် ဘယ်
နေရာ ဘယ်ဌာနမှာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်အခြေ ဘယ်
အဆင့်အတန်းမှာ ရှိသည်ဖြစ်စေ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ
တွေပါပဲ။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကိုယ်ကျင်လည်ရာ လူမှု
အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖန်တီးသူ၊ သာ
ယာ လှပမှုကင်းအောင် လုပ်ဆောင်နေသူတွေကတော့
ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ ဘယ်ရာထူးဌာနနန္တရမျိုးမှာ ရှိ
သည် ဖြစ်စေ ဘယ်လိုမှ မကြီးကျယ် မမြင့်မားနိုင်တဲ့ လူ
တွေပဲ။

ဘေလီပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ‘ကျွန်တော်
တို့ဟာ နှစ်ကာလတွေနဲ့ အသက်ရှင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

လုပ်ရပ်တွေနဲ့ အသက်ရှင်ကြတာပါ။ နာရီပေါ်က ကိန်း
ဂဏန်းတွေနဲ့ အသက်ရှင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခံစား
ချက်တွေနဲ့ အသက်ရှင်ကြတာပါ။ အသက်ရှူရုံ သက်
သက် ရှင်သန်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အတွေးတွေနဲ့သာ
ရှင်သန်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သက်တမ်းကာလကို
အမှန်တရား အကျိုးအတွက် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့
နှလုံးစည်းချက်များနဲ့သာ ရေတွက်ရမှာပါ'တဲ့။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နိဂုံးချုပ်ပြောချင်တာက ကျွန်
တော် စောစောက ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေအားလုံးကို
မေ့ချင်မေ့ပစ်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုဆက်ပြောမယ့် ဘာလီ
ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ မှတ်ကြစေချင်တယ်။ တိုတို
လေးပါ။ ဒီတိုတိုလေးထဲမှာ ကျွန်တော်ပြောသမျှ စကား
တွေထက်များပြားတဲ့ အနှစ်သာရတွေ ပါပါတယ်။ ဘာလီ
ပြောခဲ့တာက 'အပြည့်ဝဆုံး စဉ်းစားတွေးတောသူ၊ အမြင့်
မြတ်ဆုံး ထိခိုက်ခံစားသူ၊ အပြောင်မြောက်ဆုံး လှုပ်ရှား
လုပ်ကိုင်သူ၊ ထိုသူသာလျှင် အကြီးမြတ်ဆုံး သက်ရှင်
နေထိုင်သွားသူ ဖြစ်သည်'တဲ့။ ဒါပါပဲခင်ဗျား။